DAVID
MORRELL

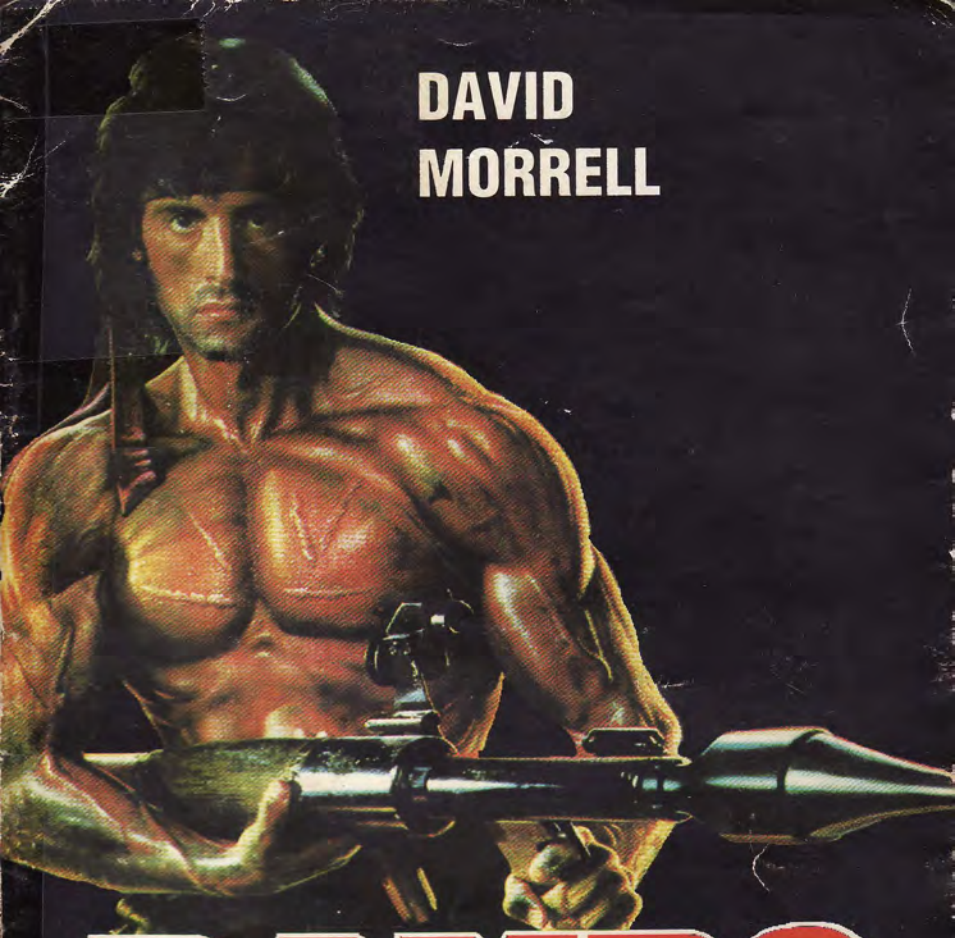

RAMBO
II

editura elit comentator - bucureşti 1993

DAVID MORRELL

RAMBO II

MISIUNE ÎN APOCALIPS

Vietnamul și atrocitățile din acest război par de domeniul fantasticului. Rambo se întoarce în acest loc de coșmar pentru a salva soldați americani prizonieri. Are împotriva lui jungla, K.G.B.-ul și o rafinată cabală politică.

Rambo e, din nou, singur împotriva tuturor.

Cel mai cunoscut personaj din S.U.A., un semi-zeu modern al răzbunării, intră în acțiune.

EDITURA ELIT COMENTATOR
BUCUREȘTI 1993

VOL.I, II și III - 1500 LEI

DAVID MORRELL

RAMBO II
MISIUNE ÎN APOCALIPS

versiunea românească : ALFRED NEAGU

după un scenariu de SYLVESTER STALLONE
și JAMES CAMERON

Editura ELIT - COMENTATOR — București
— 1993 —

Nota autorului

În romanul meu **Singur contra tuturor**, Rambo moare. În filme el supraviețuiește.

Toată recunoștința lui Andrew Vajna, Mario Kassar și Robert Brenner de la Studiourile de film Carolco (un gînd deosebit pentru Jeanne Joe) pentru ajutorul dat la finalizarea promptă a acestui proiect.

Dorei Mark de la Grupul Westgate...

Lui Sylvester Stallone și lui James Cameron de asemeni mulțumiri.

Armele descrise în această carte și folosite în filmul Rambo există cu adevărat. Și funcționează. Mai mult, sînt opere de artă.

Cuțitul a fost creat de Jimmy Lile...

Arcul e opera Atelierelor Hoyt Eaton... Îi mulțumesc lui Joe Johnston pentru că mi-a deslușit tainele sale. Kathy Velardi mi-a furnizat de asemeni informații prețioase. Bob Rhode mi-a dezvăluit date privind istoria folosirii arcului... Mulțumesc lui Joe Ellithrope care mi-a explicat calitățile acestor arme.

I

Cariera de piatră

1

Cu adîncă liniște, cufundat în puritatea contemplației Zen ce anula în mod desăvîrșit curgerea timpului, Rambo făcu barosul cel greu să pornească. Ignoră cu bună știință greutatea acestuia, își îngădui să admire doar arcul de cerc perfect pe care-l descria acesta cînd trecu pe deasupra capului, la zenit. Punînd în forța loviturii și forța spiritului, slobozi barosul în pana de fier înfiptă în crăpătura unei fascinante, minunate — doar pentru că exista — stînci albe. Fiecare adîncitură sau proeminență de pe suprafața acesteia păru să se dilate în fața privirii lui intense. Iar în clipa cînd se izbi metalul de metal, bolovanul se dezintegră, bucăți de piatră explodară în toate părțile ca niște schije, barosul continuîndu-și mișcarea liber...

Liber ! Cînd cuvîntul îi trecu prin minte, Rambo se crispă, gonindu-l din minte.

Nu !

Clătină din cap. Nici nu trebuia să-i treacă prin cap gîndul libertății. Nu trebuia să gîndească deloc. Așa !

O picătură de sudoare, una dintre multele care i se prelingeau pe frunte, se desprinse, luci în lumină și explodă izbindu-se de pana metalică, exact așa cum explodase mai înainte și stînca, iar stropii aceia minusculi care străluciră în soare îi amintiră iar de...

De schije. Rachete lansate de pe elicopterul de atac. Capcane minate. Mine îngropate. Grenade. Jungla explodînd. Militari urlînd. Sînge...

Nu mai gîndi ! Dacă vrei să supraviețuiești, doar execută ! Înfipse pana în altă stîncă, săltă barosul din nou, și-i făcu vînt, într-un sălbatic efort de a se concentra doar asupra acestei munci.

Apoi iar !

Și iar !

Și...

În jurul său, pe toată întinderea carierei adîncite în pămînt, nu se auzea decît izbitura grea a metalului pe metal care-ți chinuia timpanele. Undele de căldură radiau din stîncile încinse de soare. Alți și alți deținuți își săltau barosurile, trăgeau adînc aer în piept, clătinîndu-se de epuizare, și... iar... iar... izbeau în cîte o pană metalică despicînd stînci. Erau îmbrăcați în niște salopete zdrențuite de pușcăriași, pe spatele salopetelor pătate de sudoare era mîzgălit cîte un P.

Dar, îi trecu lui Rambo prin minte, ceilalți nu știau secretul lui. Aceștia bombăneau noaptea, își căinau soarta și gemeau, plîngîndu-se mereu că era greu de îndurat. Ei nu știau că nimic nu conta. Nimic. Doar să supraviețuiești. Să te bucuri că exiști pur și simplu. Chiar și suferința poate fi minunată. Dacă reușești să-ți faci mintea să privească din unghiul potrivit. Dacă retezi cu desăvîrșire trecutul și viitorul, și te silești să te con-

centrezi asupra prezentului atît de plin de viață, chiar dacă acest prezent e chinuitor.

Simțind că-l dor mușchii, aruncă o privire spre caraliii cu niște mutre amenințătoare, pătrățoase, ce urmăreau orice mișcare a fiecărui deținut, de la distanță, cu mare băgare de seamă, ținînd în mîini puști de vînătoare de calibrul 12, carabine Springfield echipate cu lunetă.

Să nu lași să te îngenuncheze ticăloșii !

Uneori, cînd sălta barosul, simțind cum mușchii încordați atenuează impactul barosului cu pana de fier, gîndul îl purta înapoi la scenele acelea de groază din pricina cărora ajunsese aici. Orașul acela. Polițaiul ! Mda, Teasle. De ce s-a încăpățînat atîta ticălosul naibii ? Și un gînd în mintea lui îi răspunse : Dar tu de ce te-ai încăpățînat ? Eu aveam dreptul meu ! Care drept ? Să fac ce poftesc în țara pentru care mi-am dat și sufletul ca s-o apăr. Dar trebuie să recunoști că în ochii lui arătai cam ciudat. Pentru că dormisem în pădure ? Pentru că nu mă bărbierisem și ar cam fi trebuit să mă tund ? Nu făceam nici un rău nimănui. N-avea nici un motiv să se ia de mine. Dar i-ai fi putut explica. Și trebuie să recunoști că arătai cam ca un vagabond. Recunoaște. Și nici măcar nu aveai vreo slujbă undeva. Și ce să fac la slujba aia ? Cine m-ar fi angajat pe mine ? N-am fost învățat să fac decît un singur lucru. În Vietnam au avut suficientă încredere în mine să-mi încredințeze echipamente de un milion de dolari. Am pilotat elicoptere de luptă. Iar aici nu pot obține o amărîtă de slujbă la o parcare. Dumnezeule mare !

Și izbi cu furie cu barosul în pana de metal.

Teasle ! El m-a tot zădărît. M-a arestat, le-a spus oamenilor lui să mă bărbierească. Exact ca

ticălosul acela de nord-vietnamez care s-a distrat cu cuțitul și mi-a lăsat aceste amintiri pe piept și pe spate.

Dar și tu ți-ai pierdut controlul de sine !

Nu. Eu n-am făcut decît să mă apăr.

Să evadezi din închisoare și să le faci un adevărat iad celor din poteră care te-au urmărit în munți. Bieții, n-au avut nici o șansă. Ai împușcat la ei, ai aruncat orașul acela în aer ! Și adu-ți aminte ce i-ai făcut polițaiului. Și acum...

Rambo încuviință din cap, fierbînd de furie. Momentul acela de cufundare în Zen era distrus cu totul, săltă barosul, orbit de furie, hotărît să distrugă, să pulverzeze altă stîncă. Și acum plătea pentru războiul în care luptase. A, bineînțeles, m-au învățat ca lumea ! Ce al naibii de încîntați au fost să mă expedieze acolo ! Dar cum de le-a trecut prin minte că la urmă am să uit frumușel totul, tot ce m-au învățat chiar ei ? De ce nu și-au bătut măcar puțin capul ca să mă readapteze la viața obișnuită ?

Sau poate că nu mai e posibil. Poate că tu nu mai ai ce căuta în lumea asta obișnuită.

După șase luni de zile petrecute într-un lagăr nord-vietnamez ? Eu nu mai am ce căuta în lumea obișnuită ? Ar fi bine să-ți intre asta în cap o dată. Și la urma urmei, locul tău de-acum e numai în iad. Ca acum. În locul unui lagăr o pușcărie. Dar de data asta în America. Patria celor bravi. Patria celor liberi ! Ah, dacă polițaiul ăla...

Ce ?

M-ar fi întrebat cum mă descurc pe lumea asta !

Puse barosul jos și își șterse fruntea cu brațul mușchiulos, deși gestul nu-i era de nici un folos : și fruntea și brațul îi erau lac de sudoare. Aruncă o privire spre cel mai apropiat caraliu, apoi spre găleata cu apă de pe o lespede de piatră, la vreo trei metri mai sus pe pantă. Paznicul, văzînd deținutul ridicînd din sprîncene a întrebare, încuviință ușor din cap, cu o mină severă. Rambo porni fără tragere de inimă să urce cărarea. Înainte mai era un deținut negru, slăbănog. Chiar prea slăbănog, se gîndi Rambo, în vreme ce se uita la el cum bea din polonicul legat de găleată. O secundă privirile li se încrucișară.

La naiba, nu cred că o mai duc mult așa, păru să spună negrul.

Dacă nu te chinui să-ți scoți gîndul ăsta din minte, atunci chiar că n-o s-o mai duci, îi trecu prin minte lui Rambo. Dar din ochi îi transmise : mda, e greu, dar ne descurcăm noi. Nu te omorî cu munca. Negrul dădu din cap, și porni sfîrșit spre barosul lui. Rambo băgă polonicul în apa peste care se așezase o pojghiță de praf și bău. Avea gust de rugină și era călîie. Dar în Vietnam băuse el apă și mai grețoasă, se gîndi el, și-și turnă un polonic de apă pe spinare. Dar apa aceea nu-l răcori.

— Rambo ! răsună o poruncă răstită.

Se întoarse brusc și se trezi dinaintea a doi gardieni pe care nici nu-i putea vedea din pricina soarelui orbitor din spatele lor. Nu răspunse. Era interzis, bineînțeles. Dacă ar fi răspuns îl așteptau pedepse severe, se trezea cu un pat de armă, sau un baston pe spinare.

— Pe aici, se auzi din nou vocea răstită a gardianului din stînga, arătînd cărarea care urca. Ia-o înaintea noastră.

Își țineau armele pregătite. Rambo se străduí să nu se arate impresionat de nimic. Dar simți cum i se strînge stomacul, curiozitatea amestecîndu-se cu neîncredere, în vreme ce executa ce i se poruncise. Presimțirile rele se înmulțiră în sufletul său cînd îl auzi pe paznicul din spatele său mîrîind :

— Da, da, amice, mi-au spus să te aduc în dinți, fie ce-o fi, nici Dumnezeu nu te scapă. S-ar zice că-i vorba de-un grangure mare. Chiar de sus de tot. Ai musafiri

3

Îl chema Trautman și Samuel. Colonel. Forțele Speciale. Armata Statelor Unite. Un individ înalt, suplu, cu o față de viezure, în uniformă, în uniformă de gală, cu o bască verde pusă mîndru pe cap. Din cei cincizeci de ani ai lui, jumătate îi petrecuse prin cazărmi. Învățase el la început, și apoi îi învățase și pe alții cum să ucidă cu orice fel de armă, de la automat AK-47, la pix. Luptase prin jungle, deșerturi, masivi muntoși, îi văzuse sfîrtecați în bucăți pe oamenii pe care el îi instruise și pe care-i socotise fii lui, fusese rănit de trei ori...

Dar tot ce împlinise înainte nu avea nici o însemnătate față de misiunea care-i stătea acum în față. Celelalte isprăvi erau fleacuri. Acum îl aștepta ce-a mai grea sarcină din toată cariera lui. Tocurile cizmelor militare răsunau puternic pe coridor. De fiecare parte erau rînduite usi metalice cu

cîte o mică vizetă cu grătare. Becurile de deasupra aruncau o lumină puternică, făcîndu-l să clipească mărunt. Simți miros de sudoare, aer stătut, și încă ceva, ceva mai subtil, care-i înțepa nările : izul disperării !

Disperarea !

Flancat de doi gardieni, ajunse în capătul coridorului.

— Aici ?

El încuviință arătînd cu capul spre ultima ușă.

— Atunci mai bine stați la o parte ! gardianul își scoase pistolul, calibrul 45, desprinse de la brîu un inel cu chei, introduse una în ușă, o răsuci cu un scrîșnet. Eu o să stau într-un colț ca să fiu sigur că nu pățiți nimic.

— Nu !

Paznicul oftă :

— Uitați, eu știu ce ordine mi s-au dat : să vă las să vorbiți singur cu el. Dar gagiul ăsta nu-i... Uitați, să ne înțelegem așa. Există ocnași și ocnași. Iar gagiul de care vorbim e cum nu se poate mai primejdios. Și eu răspund și de el și de dumneavoastră. S-ar putea să-i vină așa vreo idee...

— Nu.

Paznicul clătină din cap :

— În regulă, dar să nu spuneți că eu nu v-am prevenit. Și dacă tot sînteți atît de hotărît să intrați singur, uitați, luați ăsta cu dumneavoastră — și-i oferi pistolul. În cazul în care individul...

— Bine, acum lasă-mă.

Trautman trecu pe lîngă paznic și împinse ușa descuiată, care scîrțîi din balamale. Dincolo de ea se vedea o celulă mică, întunecată. Paznicul aprinse lumina de la șaltărul de afară. Nu se aprinse lumina.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să-mi închipui.

— Ce ?

— Individul își închipuie că el e prințul întunericului, naiba să-l ia.

Trautman nu-l mai băgă în seamă. Intră în celulă.

— Aveți grijă ! auzi glasul paznicului.

Întinse mîna spre becul din tavan, și-l suci pînă se aprinse. Aruncă o privire în jur. Pereți de beton. Un pat metalic fixat în podea. O gaură de o palmă care slujea de closet, într-un colț al încăperii. Un geamlîc îngust cu bare, așezat destul de sus ca să nu se poată vedea nimic prin el, chiar dacă priveliștea nu era prea atrăgătoare — un alt perete de beton bara orice privire spre cer. Se uită în jur. Într-un ungher, în stînga, ghemuit pe vine, de parcă ar fi vrut să se odihnească sau să se arunce, cu niște ochi crunți, mușchii încordați — Rambo !

— Dumnezeule ! îi trecu prin minte lui Trautman. Îi amintea de o panteră închisă pe care o văzuse cîndva. Zile în șir nu făcea decît să umble în sus și-n jos, în sus și-n jos, în cele din urmă oprindu-se, ghemuindu-se, ochii ca doi sori întunecați, pîndind !

Înfiorat de celula aceea strîmtă, Trautman își dădu imediat seama cum trebuie să se fi simțit în subsolul poliției, unde începuse totul, cînd pereții începuseră să se apropie tot mai mult unul de celălalt. Nu. Nu e așa, se gîndi Trautman. Povestea a început cu mult înainte. Dar mai simți brusc încă ceva : un fior de milă ?... tristețe ? amărăciune ? Avea să fie cu mult mai greu decît își închipuise el la început.

— De voie !

Trautman se întoarse să închidă ușa, și zări figura speriată a paznicului chiar înainte să se zăvorască bariera aceea, cu un zgomot asurzitor de metal izbit de metal, ce reverberă de-a lungul pereților.

— Am să vă aștept aici, spuse paznicul, vocea lui abia răzbind prin vizita acoperită de bare.

— Nu. O să faci așa cum sună ordinul, îi spuse Trautman. O iei frumos pe coridor la vale. Lasă-ne singuri.

— Atunci trebuie să încui ușa.

— Și ce mai aștepți ?

Cheia scrîșni în broască. Trautman aștepta să audă cum se îndepărtează pașii paznicului care răsunau a pustiu pe coridoarele acelea, apoi își întoarse privirea spre Rambo, care nu clintise, deși Trautman înadins se întorsese cu spatele la el — un semnal, un gest de încredere, de încurajare.

— De voie ? repetă Trautman, dar cu o nuanță de întrebare de data asta.

În celulă se lăsă o tăcere grea. Încet, mușchii se relaxau încet, ca niște arcuri prea forțate, cu grijă, ca nu cumva brusc să scape de sub control și să intre în acțiune — Rambo se ridică în picioare. Tăcerea deveni apăsătoare.

— John !

— Domnule colonel !

Ochii lui Rambo se îngustară, pupilele ardeau. Ei, niciodată nu a fost el prea vorbăreț, se gîndi Trautman. Și poate că nici eu.

— Te superi dacă am să stau jos ?

Cum se uita el chiorîș, parcă ar fi dat din cap, era greu de spus dacă asta însemna încuviințare sau nu. Trautman se așeză pe marginea patului, pătura era aspră, salteaua subțire, arcurile scîrțîiră.

— Hmm, deci am ajuns acasă ?

Speră ca vorbele lui să sune a glumă. Dar nu avură efectul scontat. Rambo se încruntă şi mai mult clătinînd din cap.

— Poate acolo afară, la carieră. La aer. Poate! Acasă ? Nu ştiu ce... Aici ? Zidurile astea. Sînt...

— Ei, John, înţeleg foarte bine. Linişteşte-te ! Am venit ca să te ajut. Cît m-au ţinut puterile, am făcut tot posibilul ca să nu ajungi aici, în iadul ăsta.

Rambo se zburli :

— Am avut eu parte şi de locuri şi mai rele.

— Da, ai avut...

Trautman îşi imaginä lagărul din Vietnamul de Nord în care fusese Rambo torturat. Se uită în jos, îngîndurat, şi văzu ceva sub pat : o cutie veche de pantofi. Se uită curios. Nici un alt obiect personal în celulă.

— Pot ?

Rambo nu-i răspunse. Socotind că i se îngăduia, Trautman riscă şi trase cutia afară. După ce o deschise şi văzu ce era în ea,aproape că nu fu în stare decît să îngaime :

— Ale tale ?

— Da.

Trautman înghiţi cu dificultate şi se uită : fotografii şifonate, îngălbenite. Cu chipurile camarazilor lui Rambo din Forţele Speciale. Poze de grup şi individuale. În uniformă şi fără. Uneori făcînd mutre caraghioase, alteori serioşi. Dar una dintre ele îl făcu pe Trautman să privească lung : Rambo, pe cînd era mai tînăr, bărbierit frumos, nevinovat, rîzînd cu gura pînă la urechi. Mîhnit, Trautman îşi ridică ochii la omul sălbăticit care aştepta în picioare dinaintea lui, care-i fusese ca un fiu, mai mult decît oricare altul dintre elevii lui. Îşi drese vocea şi încercă să articuleze cît mai firesc :

— O echipă de fier. Cea mai bună cu care am lucrat vreodată.

— Toţi au murit.

— Tu nu.

— Mai bine aş fi murit şi eu.

Evitînd să-l privească pe Rambo în ochii care-i ardeau, Trautman se uită din nou la cutia de ghete. Simţi că se sufocă.

— Medalia de onoare a Congresului.

— Mda, ce vremuri eroice. Pe medalia aceea poţi să-ţi iei şi o cafea.

— Plus... — cuvintele nu-i veneau uşor — plus două Stele de argint, patru Stele de bronz, două Cruci militare, patru Cruci ale virtuţii vietnameze şi — Trautman înghiţi în sec — un pumn întreg de Inimi de Purpură.

— Cinci. Mi-au îngăduit să mi le păstrez. Nu l-am rugat eu. Şi nici nu le-am dorit.

— Atunci ce-ai fi dorit ?

— Dorit ? Păi... nu ştiu. După toate cîte s-au întîmplat, cred că n-aş fi dorit decît să întîlnesc o singură persoană, una singură, care să vină să-mi strîngă mîna şi să-mi spună : John, ai făcut bine ce-ai făcut. Şi să fie convins de treaba asta. Cu adevărat... după tot ce s-a întîmplat.

— Ai greşit doar într-o singură privinţă : nu în războiul acela trebuia să fii erou.

— Nu eu am ales. Şi nici n-am cerut eu să fiu erou. N-am făcut decît...

— Ceea ce ai învăţat să faci.

— Ceea ce alţii mi-au cerut să fac. Şi ceea ce am fost silit să fac... ca să rămîn în viaţă ! şi făcu un gest cu mîna spre zidurile de beton. În viaţă !

Celula păru să se îngusteze şi mai mult. Trautman renunţă să mai amîne discuţia pentru care venise.

— John, am... — se ridică în picioare, făcu un pas spre celălalt — am promis să te ajut cît pot.

Rambo se uită ţintă la el.

— Să te scot de aici.

Nici o reacţie.

— Te interesează ?

Nici de data asta nu veni nici un răspuns.

— Doar nu se poate să doreşti să rămîi mai departe aici.

— Dar ce-ar trebui să fac pentru ca să scap de aici ? Cel puţin cît stau aici ştiu ce mă aşteaptă. Urăsc zidurile astea. Dar cînd ies în carieră, la soare, la aer, nu e chiar atît de rău. Aş putea spune chiar că trăiesc un fel de împăcare.

— Ascultă pînă la capăt ce am eu să-ţi spun mai întîi ! şi Trautman clătină din cap. Nu. Ascultă-ne pe amîndoi !

— Pe amîndoi ?

— Hai să facem o plimbare ! Trautman bătu cu pumnul în uşă. Hei, ştiu că tragi cu urechea ! Deschide la naiba uşa asta o dată.

4

De parcă ar fi fost victima unui miraj, Rambo privea uluit pajiştea verde, imensă din faţa închisorii. Ţîşnitori udau iarba. Mirosea a ploaie. Trase adînc în piept mireasma aceea şi, însoţit de Trautman urcă un dîmb, şi se apropiară de un bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum cenuşiu, foarte oficial. În urma lor veneau doi paznici la oarecare distanţă, neslăbindu-l din ochi. Îi auzi trăgînd pie-

dica armelor. Cătuşele de la mîini îi fuseseră strînse şi mai mult. Ajunseră lîngă celălalt.

— Ţi-l prezint pe domnul Murdock, spuse Trautman. Domnule Murdock, el e Rambo.

Murdock îi întinse mîna. Dar Rambo nu putu decît să schiţeze un gest, ridicîndu-şi încheieturile, arătîndu-i cătuşele. Murdock zîmbi strepezit, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Da, îmi închipui că te cam deranjează. Salut. Mă bucur să te întîlnesc.

Rambo îi cercetă chipul. Ceva în trăsăturile lui şterse îl izbi — privirea rece şi tăioasă, în ciuda zîmbetului distant, convenţional. Se uită alarmat la Trautman, apoi din nou la Murdock.

— Iscoadă ?

Lui Murdock îi dispăru zîmbetul. Se uită chiorîş :

— Da, m-au avertizat că ai miros ager. Da. Sînt de la CIA. Divizia Operaţiunilor Speciale.

— Eu cu dibuitori din ăştia nu lucrez.

— Ei, nu sîntem noi chiar atît de răi. Odată şi odată o să ajungi să ne cunoşti.

— Păi asta-i buba. V-am şi cunoscut. În Vietnam. În Vietnam. În şaişopt !

Din iniţiativa CIA, o unitate de elită a Beretelor Verzi fusese intoxicată cu informaţii false încît să i se pară că a primit ordin să anihileze un grup de vietnamezi, simpatizanţi ai Vietcongului, dintr-un sat din apropiere de Saigon. După ce misiunea a fost îndeplinită, a ieşit la iveală că datele strecurate erau false, că amărîţii de ţărani care fuseseră împuşcaţi n-aveau nici o legătură cu Vietcongul, ba dimpotrivă, iar cei de la Contrainformaţii au negat că au ştiut ceva despre această ope-

rațiune. Toată unitatea de elită a fost băgată în tribunal, judecată și condamnată, oamenii încarcerați într-o închisoare din Saigon pînă cînd aveau să fie evacuați în Statele Unite. Ceilalți din Beretele Verzi au fost atît de porniți încît au pus la cale să atace închisoarea pentru a-și salva camarazii de arme, iar cînd planul acesta a ajuns la urechile celor din CIA, comandamentul militar din Saigon a început o sistematică reducere a Forțelor Speciale, treptat ajungînd să le neutralizeze puterea, amenințînd chiar că vor desființa aceste unități cu totul. Rambo nu participase la operațiunea cu ghinion, dar cunoscuse oameni care fuseseră implicați, așa că nu-l mai putea duce nimeni de nas.

— Șaizeci și opt zici ? întrebă Murdock. Păi e vorba doar de o neînțelegere, în care noi n-avem nici o vină. De-acum a intrat în istorie, s-a învechit. În plus de asta, nu prea înțelegi esențialul — și privirea lui deveni și mai tăioasă — noi discutăm ce se întîmplă acum, nu atunci ! Dacă colonelul aici de față nu ți-a spus încă, află că am împuternicirea să te scot de aici. Și bănuiesc că asta vrei și tu. Doar dacă nu te-ai fi îndrăgostit de spart stînci pe-aici.

Rambo nu se mai uită la Murdock, privirea îi fugi spre țîșnitorile care udau pajiștea, își aduse aminte de carieră, de pereții celulei. În timp ce o sudoare rece începu să-i curgă pe față, prelingîndu-i-se de pe bărbie, Rambo se încordă : dacă vrei să supraviețuiești, atunci ascultă !

— Da, vă ascult. Care-i treaba ?

— Ei, așa mai vii de-acasă. Asta așteptam eu de la tine. Treaba ? E taman pentru tine făcută. O operațiune clasică pentru cei din Forțele Speciale... Lovești scurt, pătrunzi, degajezi. Două zile.

— Armata are o mulțime de oameni din Forțele Speciale. Și ăia nu-s în pușcărie. Atunci de ce ați venit la mine ?

— De ce ? Pentru că ținem la tine. Sau cel puțin așa vrea computerul de la Langley [1]. În șapte secunde a și scos pe ecran dosarul tău. A ținut cont de mai mulți factori : de reușitele în serviciul militar, de faptul că ești familiarizat cu zona...

— Zona ? și Rambo se încruntă. Unde ?

— Mai așteaptă, nu te grăbi. Deocamdată nu ai acceptat.

— Nici n-am să accept așa orbește.

— Ei, poate că n-am înțeles eu bine, și Murdock îi aruncă o privire severă lui Trautman. Credeam că băiatul dumitale e dornic să scape... Da sau nu ? Acceptă sau nu ! Și asta pe loc. Dacă nu acceptă atunci n-are nici un rost discuția. Iar dacă accepți, află că nu știi că lucrezi cu noi. Nu vei avea habar de nimic. Și fără comentarii. M-ai înțeles ?

Și fără să tragă măcar un fum din țigara pe care și-o aprinsese, Murdock o aruncă în iarbă și o strivi cu bombeul. Țîșnitorile își aruncau arcurile de apă.

— Spuneți-i ! îi replică Trautman lui Murdock cu voce aspră. Îmi asum eu răspunderea pentru asta.

— Vietnamul de Nord ! și Murdock își răsfrînse disprețuitor buzele. Republica Democrată Vietnam cum i se spune acum.

Rambo se înfioră. Își aminti de soldatul care-i lăsase pe spinare și pe piept mici cruciulițe tăiate cu cuțitul, de puțul în care fusese azvîrlit, de mizeria pe care o aruncau cei de la suprafață în el.

[1] Sediul principal al CIA (N.T.).

Mîncarea cu viermi ? Da, o înghiţise. Excrementele ? Se obişnuise şi cu ele. Cicatricile ? N-a trăit zi şi noapte de atunci să nu dorească să se răzbune pentru asta.

Trautman făcu un pas înainte şi Rambo simţi că între ei dăinuiau legături camaradereşti.

— John, uite despre ce-i vorba... Acolo au rămas unii de-ai noştri. Prizonieri de război.

— Vreţi să-mi spuneţi că cineva şi-a adus aminte de ei tocmai acum ?

— Noi nu ne părăsim oamenii, interveni Murdock.

Dar cuvintele lui sunau fals. Păreau însă adevărate. Rambo se uită lung la Trautman, citi în ochii lui devotamentul, speranţa, nevoia de a cîştiga, Dumnezeule, măcar în parte, războiul ăsta pentru care-şi jertfiseră şi sufletul.

— Bine, aţi cîştigat Mă prind.

Şi doar cu o mişcare a încheieturilor zvîrli cătuşele la pămînt. Murdock se uită uluit la ele.

5

Singur în celula lui, cu picioarele încrucişate, pe cimentul care-ţi îngheţa şi oasele, trupul lui aruncînd o umbră de Budha, Rambo privea fix gaura din podea care-i servea drept closet. Dincolo de uşa închisă, în spatele lui, simţea prezenţa duşmănoasă a paznicului neputincios şi pornit împotriva lui. Cu o încetineală de preot care oficiază, deschise cutia de ghete şi privi toată averea sa: Frînturi de memorie. Singurele mărturii ale existenţei unor prieteni de mult plecaţi dintre cei vii. Simboluri ale curajului. Şi ale unei morţi violente.

Duse mîna la călcîiul ghetei, şi, ca prin minune, în palmă apăru o cutie de chibrituri. N-avu nevoie să se întoarcă pentru a şti că paznicul de la uşă sărise în picioare, nervos, speriat.

Bineînţeles, are dreptate. Aş fi putut da foc şandramalei să ardă cu totul cînd aş fi avut eu chef. Pariu că te întrebi ce mai am eu ascuns pe-aici. În vreme ce cu o mînă ţinea cutia de chibrituri, cu cealaltă dădea drumul, rînd pe rînd, la medalii şi decoraţii în gaura din podea. Auzi un plescăit departe, în adînc. Încă una. Alta. Nici el nu-şi dădea seama din ce pricină, dar gestul îi provoca o plăcere deosebită. În plus, avea o presimţire că nu-l aşteptau lucruri tocmai plăcute. Iar dacă nu avea să se mai întoarcă, nu voia să ofere nimănui prilejul să se distreze cu averea lui.

Deschise cutia de chibrituri, scoase un băţ, îl aprinse. Fosforul scăpără. Şi una cîte una, aprinse fotografiile de la chibrit. Prietenul ăsta. Celălalt. Fiecare, pe rînd, lua foc, dispărea arzînd în gaură, se stingea cu un sfîrîit, undeva în adînc.

În fine, ultima.

A lui.

Fiindcă îl stăpînea tot mai mult o neagră presimţire. Un al şaselea simţ îl avertiza că atunci cînd ai de-a face cu o iscoadă ca Murdock, pînă şi cariera de piatră era mai bună decît...

Urmări cum arde imaginea celui care fusese cîndva, dispărînd pentru totdeauna.

Dar parcă neîndeajuns de mulţumit, dădu foc şi la cutia de pantofi.

II

Birlogul Lupului

1

Tabăra Bragg nu se schimbase — un motiv de mîngîiere într-un fel. Barăcile, popota, armurăria, infirmeria, arena moto, terenul de defilare şi cel de curse cu obstacole, turnurile de sărituri, peste tot o viermuială de soldaţi care, după ce s-au distins în antrenamentele obişnuite, fuseseră trimişi aici pentru a deveni elita armatei. Pe fereastra încăperii Centrului Operaţional, Grupul special de forţe aeropurtate, Rambo urmări un pluton de ageamii plini de speranţe tropăind în rînduri strînse. Un sergent încruntat îşi potrivi pasul cu al soldaţilor şi începu să urle la ei :

— Trei-patru, stîng-drept, stîng... ! Stîngul ! Mototolule ! Umerii drepţi ! Hei, domnişoarelor, umerii drepţi ! Drept, am spus ! Hei, ăia nu v-au învăţat, fetiţelor, chiar nimic la...

Plutonul dispăru. Cu ani în urmă, pe cînd era şi el nevinovat, fusese exact la fel ca ei. Înghiţind cu noduri, îşi aduse aminte de inima lui plină de patriotism, de mîndria care-i dădea aripi.

Dar dacă ar fi ştiut el ce-l aşteaptă, se întreba acum, ar mai fi înghiţit el antrenamentele acelea ?

Nervos, cercetă încăperea în care se afla — o cameră austeră, mobilată cu nişte scaune şi o masă metalică tipic militare. Becurile de deasupra împrăştiau o lumină supărător de puternică. O cameră de supraveghere era aţintită asupra celor dinăuntru. Afară la uşă — doi ostaşi din Poliţia Militară păzeau. Un aghiotant înconjură masa, veni

la Rambo şi-i dădu un dosar sigilat, apoi îi întinse un stilou. De cealaltă parte a mesei — Murdock se aplecă spre el :

— E dosarul misiunii tale.

— Semnează aici, îi spuse aghiotantul.

Rambo semnă.

— Şi aici, te rog.

Semnă din nou.

— Acum poţi să-l deschizi, îi spuse Murdock. Stai aici pînă memorezi totul. Documentele nu părăsesc încăperea asta.

Rambo rupse sigiliul, din dosar scoase fotocopiile unor documente. Murdock se aplecă şi mai mult spre el.

— Cei două mii patru sute de aviatori americani dispăruţi în misiune în Vietnam, Laos şi Cambodgia sînt trecuţi de obicei pe lista celor **Presupuşi ucişi în lupte.** Cei mai mulţi aşa au sfîrşit.

Rambo răsfoi documentele. Dînd la o parte un mănunchi impresionant de hîrtii dactilografiate mărunt, scoase la iveală cîteva fotografii alb negru, cam şterse, de format mare. Murdock îi spuse :

— Cu toate astea continuă să ne vină informaţii. Cele mai mult din auzite, zvonuri. Apoi am început sondajele printre refugiaţi, simpatizanţii locali. Dar nimic nu s-a verificat deocamdată. Dar cu fiecare an numărul informatiilor sporeşte. Două mii trei sute de-acum. În cele din urmă trebuie să dăm şi noi socoteală. Ligii familiilor, Congresului, unui mare număr de americani. Subiectul e încă foarte delicat şi stîrneşte dispute. Socotim că avem suficiente motive ca să spargem buba.

Rambo se uită lung la fotografii. Fuseseră luate de la foarte mare altitudine, şi indicau un grup mic de clădiri, cele mai multe doar nişte colibe, în-

conjurate de o vegetaţie foarte deasă. Fotografiile erau uşor voalate de aburii ridicaţi de căldură — o poiană ciudată în mijlocul unei păduri tropicale. O vreme în mintea lui nu se stabili nici o legătură. Apoi, brusc, tresărind, îşi dădu seama ce reprezentau. Înainte de a apuca el să scoată o vorbă, Murdock spuse :

— Fişa E-7 îţi dă toate amănuntele. O bază militară nordvietnameză, abandonată în podişul central de nord, s-ar putea să aibă o tabără care să fie folosită drept lagăr. După cum poţi vedea, informaţiile pe care le deţinem sînt cam subţiri. Fotografiile din satelit arată nişte colibe... bărăci. Ar putea fi orice.

Rambo îşi ridică privirea încrîncenată de pe fotografii. Pulsul îi zvîcnea.

— Ce naiba vreţi să...

Murdock îşi îndreptă brusc spinarea, se înroşi la faţă, enervat.

— Vrem să ce ?

— Credeţi că eu n-am recunoscut locul ? Credeţi că eu am fost orb cînd am fost acolo ? Credeţi că m-am prostit aşa deodată ? Păi acolo-i...

De furie nici nu mai putu să articuleze o vorbă. Dar cuvintele nerostite parcă umplură încăperea. Murdock se încruntă, apoi se întoarse spre Trautman.

— A fost ideea dumitale.

— Bineînţeles. Doar v-am spus.

— Deci, domnule colonel, dumneata l-ai pregătit aşa. Atunci descurcă-te dumneata cu el.

Murdock se lăsă pe speteaza scaunului şi-şi încrucişă braţele.

— Misiunea asta-i şi aşa destul de periclitată şi fără...

Trautman surprînse privirea lui Rambo şi ridică din umeri.

— Ştii, toată lumea a socotit că vei fi destul de recunoscător pentru şansa care ţi se dă de a scăpa de cariera aia de piatră. O presupunere destul de logică. Nici o problemă. Şi au mai crezut şi că loialitatea o să te îmboldească să încerci să-i aduci pe camarazii ăia acasă. Dar n-au ştiut un singur lucru : dacă nu cumva experienţa de care ai avut parte în lagărul acela de concentrare... Da, e acelaşi în care ai fost ţinut şi tu prizonier, şi Trautman strînse buzele. În care ai fost torturat. Dumnezeule ! Pricepi ? Nimeni n-a ştiut dacă nu cumva vei reacţiona cu totul pe dos şi vei spune : „La naiba, nu ! Ce, credeţi că sînt nebun ? Acolo nu mă mai duc !"

Rambo încercă să-şi controleze respiraţia, să-şi stăpînească furia.

— Iscoadele ! Aştia nu se schimbă niciodată. Totdeauna trebuie să te mintă cumva.

— Nu ! trînti Murdock stiloul pe masă. Nici un fel de minciuni. Doar informaţii cu caracter restrîns. Trebuie să ştim ce-i acolo. Nu ţi-am spus nici o minciună. Doar atît că nu ţi-am dezvăluit totul de la început.

Rambo continuă să-l privească ţintă.

— Bine, făcu Murdock. Vrei să afli totul. Bun. E chiar lagărul din care ai scăpat. Acela-i ţinta noastră acum. Doar ţi-am spus că în numai şapte secunde computerul a scos pe ecran dosarul tău. Din pricina medaliilor tale ? Da, bine. Din pricină că eşti un încăpăţînat ? Bineînţeles şi de asta. Fiindcă şi tu ai fost cîndva prizonier de război ? Sigur. Dar principalul motiv — fiindcă nimeni, subliniez **nimeni** nu cunoştea terenul mai bine decît tine. Hai să privim lucrurile în faţă. Misiunea

asta are un factor maxim de risc. Cine își poate imagina ce elemente în plus se pot ivi care să te silească să dai înapoi ? Dar dacă nu te dai bătut... dacă duci misiunea pînă la capăt... vei fi temporar reintegrat în Forțele Speciale. Și socot că asta-i important pentru tine. Ș dacă duci misiunea la bun sfîrșit... nu pot să-ți promit, dar în discuțiile mele preliminare... ei bine, s-ar putea să beneficiezi de o amnistie prezidențială pentru vina de a fi devastat orașul acela așa cum bine știi că ai făcut. Uite întrebarea pe care trebuie să ți-o pun : domnule locotenent, te angajezi în misiunea asta ?

— Sînteți foarte priceput, replică Rambo. Foarte priceput.

— Cu asta n-ai răspuns la întrebarea mea.

— Da, mă angajez.

Cu un gest reflex, Rambo își duse mîna la cicatricile de sub cămașă. Murdock răsuflă ușurat.

— Mă bucur că s-a aranjat. Voi obține aprobările necesare.

— Care-i planul ?

— Are două faze. Simplă recunoaștere și recuperarea ta imediată. Tu te vei îngriji de prima fază. Vei cerceta terenul, vei confirma prezența prizonierilor de război americani, dacă există vreunul, vei face niște fotografii și observații tactice, și te vei îndrepta spre punctul de unde vei fi preluat de ai noștri, Murdock păstră un moment de tăcere pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Fără să angajezi în nici un fel inamicul.

— Fără... ? Rambo se uită de la Murdock la Trautman. Vreți să spuneți că nu trebuie să încerc în nici un fel să scot de acolo pe niciunul dintre ai noștri dacă-l găsesc ?

Murdock nu-l lăsă pe Trautman să-i răspundă.

— Nu. Cu desăvîrșire interzis. O să-i scoată de acolo a doua echipă, cea de asalt. Forța Delta.

— Dar eu voi fi acolo doar ! Nu pot să cred... Numai ca să iau niște fotografii ?

— Nu fi așa de dezamăgit ! Murdock luă stiloul și bătu cu el în masă. Misiunea ta e și așa destul de primejdioasă, spuse și mîji ochii. Chiar și pentru unul ca tine.

— Mda. Fotografii, făcu Rambo și se întoarse spre Trautman. Sir, o să reușim de data asta ?

— De data asta totul depinde numai de tine, îi răspunse Trautman.

— Vei zbura la Bangkok, reluă Murdock. La zero șase treizeci. Cu un avion de pasageri obișnuit. Cît mai nebăgat în seamă. Uite pașaportul, certificatul de naștere, alte documente. Vei folosi chiar numele tău adevărat. Eu personal n-aș fi vrut să procedăm așa, dar, pe moment, tailandezii sînt foarte atenți la toți americanii care trec prin vamă și n-aș vrea să avem nici un fel de încurcături cu ei... ca să zicem așa. Dar o dată trecut de vamă, o să ne mișcăm ceva mai iute și nu tocmai ortodox.

Murdock zîmbi ca și cum partea asta îl amuza cel mai tare. Rambo își cercetă propria fotografie de pe pașaport. Era recentă. Se încruntă. Habar nu avea cînd fusese fotografiat.

— De unde aveți fotografia ? V-a trebuit timp ca să... Erați atît de sigur că voi accepta ?

— Nu sînt sigur de nimic. Dacă era nevoie am fi rupt chestiile astea în bucăți la fel de simplu ca atunci cînd le-am făcut. În Bangkok o să te întîlnești cu...

2

Avionul cu reacţie al Liniilor Japoneze îşi reduse mugetul motoarelor. Se apropia de aterizare, Rambo simţi cum stomacul îi dă uşoare semne de neliniște, timpanele îi pocnesc din pricina creşterii presiunii. Scrîşni din dinţi, înghiţi ca să-şi elibereze timpanele, auzi cum îi troznesc, zgomotele din cabina aglomerată deveniră mai distincte. Dincolo de hublouri se zăreau nori, iar cînd aeronava se înclină mai mult, Rambo surprinse peisajul pitoresc al satelor tailandeze, păduri tropicale, ogoare, rîuri. Iar şi mai departe, dincolo de vîrful aripii din partea sa, întinderea plină de viermuială a Bangkokului.

Ultima dată văzuse această parte a lumii cînd privise pe hubloul unui avion militar american care îl aducea înapoi spre lumea civilizată., la Casa Albă, pentru decernarea Medaliei pentru Virtute a Congresului. Prilej cu care fu citat pentru faptele lui de vitejie, felul în care reuşise să scape din lagărul de prizonieri vietnamez, cele şase săptămîni de calvar prin junglă, pe cînd se chinuia să ajungă la o bază a forţelor americane dincolo de zona demilitarizată. Dar nimeni, niciodată nu va putea cu adevărat zugrăvi prin ce trecuse. După ce fusese mai-mai să fie împuşcat de sentinelele americane cărora nu le-a venit să creadă că o fiinţă care arăta atît de neomeşte putea fi militar american, Rambo fusese expediat cu un elicopter la Saigon la spital, iar de acolo... Convalescenţa. Alt avion şi, treizeci şi şase de ore mai tîrziu, discuţii despre oboseala drumului, şocul cultural, şi altele, la baza aeriană Edwards, în minunatele S.U. ale A.

Iar cînd, pe deasupra, acolo şi-a dat seama că toată lumea îl aştepta ca să-l descoase doar despre viaţa sa personală, de parcă episodul din Vietnam n-ar fi fost decît un neînsemnat interludiu, simţi de parcă ar fi nimerit în iad. Şi aşa a ajuns el în oraşul acela. Să se întîlnească cu Teasle.

Smucitura impactului roţilor cu pista de aterizare îl trezi, aducîndu-l la realitate. Îşi luă geanta de voiaj — singurul său bagaj — de sub scaunul din faţă. Şi se întrebă de ce oare nu s-ar opri acolo. Să dispară pur şi simplu.

După cîte îndurase, nu se simţea dator nimănui. Orientul îi era la fel de cunoscut ca şi Statele Unite. Ar fi putut să se facă nevăzut. Şi ar fi scăpat şi de puşcării. De orice fel de şicane. Bineînţeles. De ce nu ?

Dar imediat îi veni în minte imaginea prizonierilor de război care îndurau un iad adevărat, faţă de care cele şase luni de captivitate ale lui păreau doar o mică excursie de plăcere. Şi se mai gîndi şi la Trautman, care-şi pusese cariera în joc pentru ca să obţină eliberarea fiului său din celula aceea ce se îngusta în chip insuportabil cu fiecare noapte.

Trase aer adînc în piept, îşi adună toată hotărîrea de care era în stare şi-şi spuse : În regulă, mi-am dat cuvîntul. O să mi-l onorez. Dar numai o singură dată.

Dar simţi cum stomacul i se strînge de teamă cînd trecu pe lîngă stewardesa cu un zîmbet oficial pe mutră care-i ură :

— Vă dorim o zi bună. Vă mulţumim că aţi zburat cu aeronava noastră...

Şi coborî din avion.

3

Aeroportul Don Muang din Bangkok îi aminti de un furnicar, dar cu niște furnici care își găteau bucatele cu un ulei atît de rînced, că izul părea să se fi lipit de toate. Coborî nebăgat de seamă o dată cu ceilalți călători, trecu pe coridoarele labirintice ale aeroportului spre serviciul vamal. Pașaportul lui — după cum se exprimase și Murdock — era curat ca lacrima.

— Motivul vizitei ?

— Vizită de plăcere.

Vameșul se uită la el de parcă plăcere ar fi însemnat opiu și muieri. Îi ștampilă totuși pașaportul:

— Vă urăm ședere plăcută.

Rambo părăsi aeroportul. Îndată ce ieși, îl izbi nădușeala sufocantă și familiară a Orientului. Umezeala i se așternu pe frunte, îi îmbîcsi cămașa. Cu geanta în mînă, începu să-și croiască drum prin îmbulzeala de asiatici și turiști, și cercetă atent mașinile. Un taxi rablagit rău de tot, marca Citroën, stătea într-o rînă lîngă trotuar. Se sui și-i spuse șoferului cu mutră de șopîrlă să-l ducă la Hotel Indra.

Dar îndată ce taxiul luă o curbă, Rambo se sucii iute să cerceteze șirul de mașini din spate. Mușchii i se încordară de tensiune. Îi spuse brusc șoferului în tailandeză să oprească. Șoferul opri, întorcîndu-se spre Rambo, și ridică mirat din sprîncene; ceea ce-l făcea să semene și mai mult cu o șopîrlă.

Rambo îi băgă în mînă zece dolari, înșfăcă geanta și-i aruncă scurt :

— Tu o ștergi mai departe. Acum !

Și în vreme ce șoferul porni să bombănească țîșnind de lîngă trotuar, Rambo își făcu vînt afară

din mașină, ceea ce-i aminti foarte vag de vremea cînd erau parașutați din avion, se trezi asaltat de zarva amețitoare a cartierului comercial, și fu înghițit de mulțime.

4

— Cum ? Ce-ai făcut ? Nu pricep. L-ai pierdut! Dumnezeule ! și Murdock își încleștă mîna pe microfonul aparatului de transmisie recepție protejat împotriva interceptării convorbirilor. Artera de la gît i se umflă primejdios. V-a dus pe toți trei de nas ! Și n-ați fost în stare...

Printre pîrîiturile aparatului izbucni o voce :

— Sînt sigur că în avion nici nu ne-a băgat în seamă.

— Mda, sînt convins.

— Pe bune. Arătam a turiști sadea. Cu cămăși înflorate, nădragi largi, pălării de pai. În fine; tot tacîmul.

— Dumnezeule mare ! repetă Murdock.

— Și nici măcar nu am stat grămadă. L-am urmărit cînd a coborît din avion. Doi dintre oamenii noștri l-au urmărit în vamă, mașina de urmărire s-a luat după taxi.

— Și ?

— Taxiul s-a oprit deodată...

— Nu, îmi ajunge. Nu mai vreau să aud nici o vorbă. O șleahtă ca voi nici nu putea să facă altfel. De ce și cum nu mai contează acum.

— Dar vă spun, pînă atunci n-a făcut nici un gest care să arate că pune ceva la cale pînă cînd...

Murdock făcu un gest brusc retezînd vocea celuilalt. Și porni să bombănească, ridicîndu-și privirea spre cer de parcă i-ar fi reproșat lui Dumnezeu

Lasă că o să-i fac o bucurie ticălosului ăsta şi o să se trezească detaşat la Reykjavik. Islanda.

Îşi aduse aminte deodată că nu era singur şi se întoarse spre Trautman.

— Şi dumneata ! Dacă greşesc te rog să mă corectezi. Ai garantat că se va prezenta la întîlnire. Doar ai spus cu gura dumitale : Îmi asum răspunderea. Răspunderea, hai ? Poate vrei să vorbim de... Ei, cum îţi place tărăşenia asta acum cînd galoanele dumitale de colonel plin sînt pe cale să zboare ca o păsărică ?

— Ce-a promis va face, îl înfruntă Trautman stăpînindu-se să-i spună lui Murdock că era pe cale să se facă de rîs.

Murdock începu să clipească mărunt.

— Ce-a promis ? Domnul împuşcă, distruge cît poate, rade un oraş întreg dacă are poftă, şi vrei acum să mă convingi dumneata pe mine că individul e un fel de cavaler al onoarei care îşi respectă cuvîntul dat !

— Aşa şi este. Nu-i el de vină — oraşul !

— Domnule colonel, doar vorbim omeneşte şi pe înţeles. Habar n-am ce vrei să spui.

— Oraşul ! Nu vedeţi relaţia ? De început a început şeriful. Dar ce începe Rambo, Rambo termină.

— Termină ? Da, oraşul acela l-a terminat, fii fără grijă. Şi pe deasupra pari să fii şi tare mîndru de isprăvile lui acolo.

— Mîndru nu, replică Trautman clătinînd din cap. Mîndru nu e cuvîntul potrivit. Extaziat poate e mai bine. Dar nu trebuie să vă faceţi griji. Nu ştiu eu prea bine de ce Rambo s-a dat la fund în Bangkok, dar sînt sigur că a avut el motivele lui! Sînt absolut convins. Nu ştiu să-şi fi încălcat vreodată cuvîntul, să nu-şi fi ţinut făgăduiala. Dacă a promis că va fi aici, va fi aici.

— Sir !

Vocea aparţinea unui tehnician care se holba la o consolă din spatele lor.

— Te rog să nu mă întrerupi ! mîrîi Murdock.

— Sir, dar...

— La naiba, ce s-a mai întîmplat ?

— Pe radar a apărut o ţintă.

— Cum ?

— Da, sir, şi se îndreaptă spre noi.

5

Dinaintea lui se înălţa silueta unui Budha scăldat în soare, iar după expresia misterioasă a feţei lui rotunde nu-şi putea da seama dacă-l binecuvîntează sau îl blestemă. Plutind la zece metri deasupra solului, bucurîndu-se de echilibrul nărăvaş al elicopterului, Rambo cercetă prin geamul de plexiglas al cabinei încă o clipă figura lui Budha, apoi manevră comenzile, şi cu un muget brusc de motoare ambalate, aparatul porni mai departe.

După ce o ştersese din taxi la numai cîteva străzi de la aeroport şi dispăruse în mulţime, Rambo gonise la întîmplare pe cîteva scurtături, luase alt taxi, din care sărise din mers iar, se strecurase pe străduţe dosnice pînă cînd luase alt taxi, apropiindu-se astfel în etape de locul de întîlnire de la o fermă din marginea oraşului. Bătrînul proprietar al fermei avea să fie omul lui de legătură, îi spusese Murdock, şi după ce bătrînul ridicase reţeaua de camuflaj, Rambo se trezi uitîndu-se la un elicopter Huey UH-1 D, de pe vremea cînd fusese el

în Vietnam, și imediat își aduse aminte de rafalele de mitraliere și de urletele celor loviți.

Cinci minute mai tîrziu, Bangkokul rămăsese în urmă. Umbra elicopterului fugea peste canalele de irigații. Apoi dădu de un fluviu. Temple, ogoare, vite. Trase de manșă, și cîmpurile de orez dispărură, în vreme ce el se pierdu în nori.

Manevrele atît de familiare ale navei îi dădeau încredere, deși amintirile pe care i le stîrneau nu aveau același efect. Se întrebă dacă nu cumva Murdock alesese acest tip de elicopter înadins pentru ca să-l facă să se întoarcă la starea sufletească avută în timpul războiului. Dacă era așa, atunci își atinsese ținta. Dar îl supăra ideea că era manipulat ca o păpușă.

Însă în clipa aceea nici resentimentele și nici amintirile din război nu mai contau. Numai sentimentul libertății, senzația că zbura, se lăsa în voia comenzilor. Și inima i se umplu de bucurie. Își dădu drumul prin nori în jos, simțind cum i se ridică stomacul în gît, jucîndu-se de parcă ar fi fost proprietarul navei. Dar cum se opri la o altitudine constantă, deasupra junglei, stomacul își reveni la poziția sa normală.

Zîmbi, trecu razant peste o culme. Își aminti de prima mașină pe care o condusese, un Ford albastru rablagit, fabricație 63, de drumul acela nenorocit din Bowie, Arizona și brusc sili elicopterul să facă niște manevre pe care Fordul n-ar fi reușit niciodată să le împlinească, și coborî prin ceața dimineții. Și nu se potoli pînă cînd nu văzu ținta destinației sale.

Dedesubt se întindea o bază militară. O pistă de aterizare tăia o pajiște, flancată de pante împădurite. Mai departe, spre zare, învăluite în neguri, urmau lanțuri de munți unele după altele, pînă

cînd dispăreau treptat în tonalități tot mai palide de cenușiu, ca într-o acuarelă orientală.

Baza părea abandonată, hangarele ruginite, ca și clădirile mai mici, acoperite de liane — vestigii uitate ale războiului. Dar pe măsură ce se apropia își dădu seama că pista era întreținută perfect, și că la ușa unui hangar se strînsese o mulțime de lume. Numai cu doi pași înaintea lor se vedeau un individ în uniformă și altul în civil, cu mînecile suflecate și cravata desfăcută la gît. Cel în civil porni iute în întîmpinare, îmboldit de nerăbdare să-l vadă la față, lăsîndu-l pe celălalt mult în urmă. Terenul de aterizare era lîngă hambar. Mîndru de priceperea lui în a mîngîia delicat comenzile, Rambo făcu elicopterul să coboare încet. Praful se ridică, apoi se așeză la loc cînd el opri motoarele. Elicea mai mugi puțin și apoi se opri și ea. Își scoase casca de pe urechi și coborî de pe scaunul pilotului. După vuietul elicopterului, baza părea acum nefiresc de tăcută.

— Ce naiba îți închipui că pui tu la cale ! se repezi spre el Murdock, pete mari de sudoare arătîndu-i-se de sub braț. Trautman venea pe urmele lui.

— M-am prezentat la locul destinației cum mi s-a cerut, sir !

— Cum ți s-a cerut ? ridică Murdock vocea. Cum ți s-a cerut ? Nu te mai preface acum că n-ai habar... Ce-i cu cacialmaua trasă la Bangkok ?

— Cacialma ? se miră Rambo.

— Cînd i-ai făcut să-ți piardă urma...

Și deodată Murdock se opri.

— Ce s-a întîmplat, domnule Murdock, interveni Trautman cînd ajunse și el acolo. Nu doriți să recunoașteți că-v-ați pus oamenii să-l urmărească ?

— Să mă urmărească ? replică Rambo cu prefăcută surprindere. Dar nu pricep. De ce să fiu urmărit ? M-am prezentat la locul desemnat de întîlnire. La fermă.

Murdock gemu din rărunchi.

— Da, John, te-ai prezentat la locul de întîlnire. Dar ia să ne gîndim noi că..., începu Trautman, în vreme ce Murdock se uita neîncrezător de la Trautman la Rambo. Să ne gîndim noi că, doar așa de dragul de a mai discuta, ți-ai dat seama că ești urmărit, și să ne mai gîndim că te-ai fi dat cu totul la fund fără să mai ajungi vreodată la locul de întîlnire desemnat. Ei ?

— Ne jucăm de-a presupusul ? se interesă Rambo.

— Exact. De-a presupusul.

— Păi, bănuiesc că dacă mi-aș fi dat seama că sînt urmărit, atunci oricine altcineva și-ar fi putut da seama. Doar ați spus-o dumneavoastră singur și anume că tailandezii le acordă foarte multă atenție americanilor în ultima vreme. Și deci dacă i-am păcălit pe niște prieteni care se țineau de coada mea, atunci înseamnă că i-am tras pe sfoară și pe neprietenii care ar fi făcut același lucru. Iar la urma urmei, nici dumneavoastră nu doriți să știe toată lumea pe unde hălăduiesc eu.

Murdock se încruntă.

— Hm, deștept, foarte deștept.

— Dar așa cum spunea domnul colonel, doar ne dăm cu presupusul deocamdată. Și nu doresc deloc să-i supăr pe oamenii dumneavoastră.

— Dar dacă tot ne jucăm de-a presupusul, interveni Trautman, te-ai mai putea gîndi la vreun alt motiv pentru care să fi dorit să scapi de cei care se țineau de coada ta ?

— Sir ?

— De exemplu, pentru ca să dovedești că nu are nici un rost să fii urmărit ! Că, de exemplu, nu faci ceea ce faci pentru că te silește cineva s-o faci! Că împlinești misiunea asta din propria ta dorință !

— Sir, mie nu mi-a trecut prin minte nimic din ce spuneți acolo.

— Deștept, foarte deștept, repeta întruna Murdock.

Se uitară lung unul la celălalt.

— Ei bine, își drese vocea Trautman, dacă nu cumva doriți să continuați să discutați în contradictoriu, domnule Murdock, vă sfătuiesc să ne retragem la un loc mai ferit. La urma urmei, se presupune că baza asta e abandonată.

Murdock dădu din cap afirmativ, evident fericit să schimbe subiectul, și să reintre în atribuțiile autorității.

— Și acum că a apărut cavalerul fără prihană, ar fi mai bine să ne descotorosim de elicopterul ăla.

Și o luă iute înaintea celorlalți spre intrarea largă și întunecată a hangarului.

— John ! șopti Trautman clătinînd din cap.

— Sir, îi zîmbi Rambo, numai diavolul m-a îndemnat la una ca asta, zău.

În vreme ce mergeau în urma lui Murdock, Rambo aruncă o privire în jur. La dreapta, sub o rețea de camuflaj, se ascundea un imens elicopter Agusta 109. Stătea nemișcat și amenințător, fără nici un fel de însemne, nu se vedea nimic înăuntru. Doi mecanici verificau rotorul din spate. În general însă baza arăta cu totul inofensivă. Rambo se încruntă și intră în hangarul întunecat, dar chiar înainte de a i se obișnui ochii cu întunericul, se opri

pe loc înfiorat. Clădirea aceea imensă din metal pur și simplu era un viespar. Chiar și pereții vibrau în chip foarte subtil. Dinaintea sa apăru o mulțime de echipamente electronice, ca niște fantome în întuneric luceau ecranele a sumedenie de monitoare video, litere verzui împrumutau un aer sinistru ecranelor calculatoarelor, dungi pe ecranele radar clipeau în vreme ce acestea se roteau cercetînd de jur împrejur. O bază de urmărire, comunicații și coordonare la mare distanță a rețelelor proprii forma un imens complex de echipamente modulare. Iar din fundul hangarului auzi deodată...

— Cine ? Cum ?... Aia ? întreba un tehnician.

— Cel care venea încoace, îi replică un alt tehnician.

— Venea încoace ? Dumnezeule mare, arăta de parcă acum ar fi apărut de nicăieri.

Mai departe de tehnicieni, dincolo de niște console cu șiruri de ecrane strălucitoare, Rambo îl zări pe Murdock discutînd aprins cu un individ care dădudin cap afirmativ și apoi se îndreptă spre el. Un american cu niște trăsături proeminente, îmbrăcat în blugi, o cămașă de pilot cu mînecile smulse de la umeri, tatuat pe bicepși și o șapcă de baseball. Își dădu un bobîrnac la șapcă și-i zîmbi:

— Salut. Eu mi-s Ericson, bine ai venit în iad!

Rambo îl cercetă de parcă atunci ar fi văzut prima dată un exemplar dintr-o specie cu totul necunoscută. Dar Ericson nu păru să se sinchisească. Continuă să zîmbească.

— Deci tu ești alesul, ei ? Băftos mai ești. Ascultă la mine, e cea mai nenorocită misiune din cîte mi-a fost dat să împlinesc. Poate că acuș acuș or să mă trimită și pe mine pe Coasta de Azur, ce zici ?

— Mda, minunat, exact pe Coasta de Azur.

— Ești Rambo, corect ? Ei, bătrîne, am auzit de tine o groază. Da' știu că te-ai distrat pe cinste. Și mie îmi place. Așa mi-am dat eu seama cam de pe unde ai apărut.

— Și cam de pe unde ?

— Nu contează. Te luminez eu mai tîrziu. Acum musai să fac elicopterul acela Huey să dispară ; și Ericson se îndreptă în fugă spre elicopterul de afară. Ei, era să uit, eu mi-s însoțitorul tău.

Cînd ajunse în afara hangarului, Ericson se întoarse și se apropie tot în fugă, ca un jucător de fotbal.

— Mi-s pilotul dumneavoastră. Hei, ia gîndește-te la ce ți se întîmplă și în alt chip. Locul ăsta n-o fi el raiul pe pămînt, dar măcar tu știi că ai ajuns aici direct din pîrnaie.

— Da ?

Încruntîndu-se, Rambo îl urmări pe Ericson săltîndu-se în elicopter, se încruntă și mai tare și se întoarse spre Trautman.

— Pilot ?

Murdock apăru din senin, deschise gura să spună ceva, dar Rambo i-o luă înainte.

— De cîtă vreme organizați baza pentru misiune ?

Murdock îl privi bănuitor de parcă întrebarea aceea ar fi constituit în vreun fel o amenințare, de parcă, indiferent ce va spune el, se va face de rîs.

— De cîtă vreme ? Păi, să zicem... Știi de fapt am cam avut niște necazuri, niște încurcături. Douăzeci și două de ore. Douăzeci și două de ore în bază, completă el scoțîndu-și cămașa plină de sudoare.

Rambo se uită în jur plin de admirație :

— Frumoasă treabă.

Murdock se umflă în pene. Şi făcu un gest plin de mîndrie spre biroul — oficiu personal.

— Intraţi în oficiul meu !

6

Încăperea avea doar trei metri lăţime, o incintă delimitată de placaje asamblate în grabă. O masă metalică, o lampă de birou extensibilă, ecranul unui computer şi tastatura sa, vrafuri de documente oficiale, trei scaune metalice, un şir de dulapuri metalice, lumina orbitoare a becurilor din tavan, o hartă încreţită de umezeală pe un perete, două ventilatoare care bîzîiau, o maşină de Coca-Cola.

Cînd intrară, paşii lor sunară ca într-o cameră goală. Înăuntru mirosea a mucegai. Murdock făcu cu mîna spre hartă, dădu să explice, prin minte îi trecu o idee şi se întoarse spre ceilalţi.

— Rambo, înainte de a porni cu prezentarea misiunii, cred că trebuie să lămurim între noi unele lucruri. Noi doi, de cînd ne-am întîlnit, ne-am cam înţeles greşit unul pe celălalt, ca să zic aşa. Recunosc. Mai întîi la închisoare. Apoi la baza de antrenamente Bragg, făcu cu capul semn spre uşă, şi chiar mai înainte acolo ! Deci nu-ţi plac iscoadele cum le spui tu. În regulă. Probabil nu te îndoieşti că ai dreptate. Dar nu te grăbi să judeci oamenii aşa uşor. Pentru că, bineînţeles, tu n-ai de unde să ştii despre mine cîte ştiu eu despre tine. Şi dacă tot e să ne arătăm ce sîntem, eu am combătut cu cel de-al doilea batalion, regimentul trei de infanterie marină, la Qon Thien în '66. Şi n-am fost dintre ofiţerii spăimoşi care rămîn în urmă în vreme ce-i mînă pe oamenii lor s-o ia înainte. Şi am avut şi eu parte de lupte. Şi încă din plin. Şi m-am

ales şi eu cu cîteva Inimi de Purpură. Iar noaptea şi eu încă mai aud urletele oamenilor mei care au fost ucişi. Aşa că te rog să mă crezi, îmi dau perfect de bine seama ce simţi şi tu şi alţi veterani. Pe vremea aceea se pare că guvernului nu-i prea păsa de treaba asta. Dar acum lucrurile s-au mai schimbat. Chiar şi ţara e alta ! Americanilor le pasă ce se întîmplă cu ai lor, Congresului îi pasă, iar comitetului care m-a trimis pe mine aici poţi fi sigur că-i pasă foarte tare. Cînd ne uităm în urmă, se poate ca războiul să arate cam rău. Dar militarii noştri n-au fost răi. Şi numai asta contează. Aşa că — aici Murdock porni să vorbească mai repede, îmboldit de emoţie — eu sugerez să lăsăm deoparte disputele personale şi să facem, la naiba, tot ce sîntem în stare ca să-i scoatem de acolo pe bieţii noştri prizonieri de război. Şi să-i aducem acasă unde le e locul.

Vocea îi tremura. Emoţionat, Rambo dădu din cap.

— Bun atunci. Cred că amîndoi ne vom simţi mult mai bine în felul ăsta, adăugă Murdock. Mă bucur că am dat deoparte obstacolul ăsta dintre noi. Dar încă ceva. Doresc să subliniez că prin pregătirea ta cu totul unică, cu calităţile tale deosebite, misiunea asta are şanse de izbîndă mai mult decît modeste... nu, am greşit..., are şanse superioare de izbîndă, chiar acolo unde alţii ar eşua. Mă bucur că eşti alături de noi.

Murdock îi întinse mîna şi-i zîmbi.

— Data trecută cînd ţi-am întins mîna, ai fost... cam stînjenit !

Rambo trebui să zîmbească şi el. Se uită la mîna întinsă. Apoi i-o strînse.

— Acum să ne întoarcem la treburile noastre.

Murdock se întoarse din nou spre harta pe care

se vedeau la scară mică detalii ale acelei zone a Asiei de Sud Est. Punctă cu degetul fiecare zonă despre care amintea, urcînd uşor dinspre stînga spre dreapta.

— Tailanda. Fluviul Mekong. Laos. Vietnam. Vei zbura spre nord est, o scurtă traversadă peste gîtuirea laoţiană. Apoi Munţii Anamului. Apoi drept spre zona de desantare. Optsprezece minute în spaţiul aerian comunist ! şi Murdock îşi înălţă întrebător sprîncenele. Ridică vreun fel de probleme ?

— Optsprezece minute ? Nu. Dar cînd intrăm, bănuiesc că avionul va zbura suficient de jos ca să nu apară pe radare.

— Jos nu e chiar cuvîntul potrivit. O să zburaţi atît de aproape de pămînt încît o să poţi cosi pajiştea.

— La rasul ierbi ! Mda, mă aşteptam la asta.

— Dar chiar şi în zona de desantare, sublinie Murdock. Vreau să fie limpede. În momentul lansării nu-ţi putem asigura mai mult de 80 de metri de la sol. Crezi că ai să te descurci ?

Rambo ridică din umeri.

— Depinde.

— De ce ?

— Păi va trebui să folosesc paraşută sau nu ?

Murdock rămase cu gura căscată. Se uită nedumerit la Trautman care începu să rîdă.

— Dacă va trebui să foloseşti paraşută... ? mormăi Murdock. Să fiu al naibii !

În uşă apăru un tehnician.

— Ce s-a întîmplat ? Nu vezi că-s...

— Ba da, dar avea o problemă.

— Toţi avem probleme. Va trebui să vă descurcaţi singuri.

— Fără dumneavoastră nu putem. Trebuie să...

— Nu suferă amînare ?

— Nu. Dacă doriţi să ne încadrăm în timp, nu. Computerul ne face figuri. Aţi introdus în program atîtea parole de protecţie încît avem nevoie să verificaţi şi dumneavoastră codurile de acces.

— Bine, bine, mergeţi cu el, îi spuse Trautman. Închei eu prezentarea misiunii.

Murdock dădu din cap recunoscător şi părăsi biroul. O vreme nu se auzi decît foşnetul celor două ventilatoare.

— Ei, cum te simţi acum ? îl întrebă Trautman.

Rambo întinse o mînă cu palma în jos : nu tremura.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

— Ce mai cuprinde misiunea ?

— Numele de cod al echipei de pătrundere şi al celei de salvare e **Calul Dracului**. Baza de aici — **Bîrlogul Lupului,** numele tău de cod e **Lupul Singuratic.** Pentru că trebuie să pătrunzi de unul singur, trebuie să te bazezi pe mai mult material decît ai folosit vreodată. Să ştii că o spun din toată inima. Uită ce-ai învăţat pînă acum şi adaptează-te încet. Lasă ca tehnologia să-şi spună cuvîntul şi să facă partea cea mai grea a trebii. Dacă vei avea nevoie de ajutor, nu-ţi rămîne decît să ne chemi.

— Hm, ca atunci cînd învăţam că e mai bine să păşim în gînd ?

— Exact, şi Trautman zîmbi. Hai, vino, vreau să-ţi arăt ceva.

7

Ieşiră din birou, trecură pe lîngă tehnicieni şi ecranele strălucitoare, îndreptîndu-se spre fundul hangarului.

— Ei, ce zici ? îl ispiti Trautman făcînd un gest larg cu mîna.

Şi Rambo se trezi uitîndu-se la un avion zvelt, chinuitor de zvelt, negru tot, un Gulf Peregrine modificat, model cu un singur reactor. Toate însemnele, numerele de înmatriculare dispăruseră. Semăna foarte bine cu o rachetă cu aripi.

— Te-a dat gata ? îl întrebă Murdock apărînd deodată.

Rambo se întoarse şi-l privi apropiindu-se.

— Şi Peregrinul nu e totul, adăugă Murdock. Pe lîngă toate şmecheriile electronice de urmărire pe care le-ai văzut cînd ai intrat aici, o să te dumireşti că vei avea ultimele piese de echipament disponibile la ora actuală, pentru ca să scapi teafăr şi nevătămat. Rambo, ştiu că o mulţime din lucrurile astea sînt noi pentru tine. De cînd te odihneşti tu la pîrnaie, au apărut o mulţime de lucruri noi pe lumea asta. Şi lucrurile s-au schimbat în bine. Acum poţi să te simţi cu totul în siguranţă pentru că în ziua de azi avem la dispoziţie mijloace faţă de care, ce foloseai tu în Vietnam, nu mai înseamnă mare lucru, ca şi cum te-ai întoarce la arcul cu săgeţi şi la praştie.

— Hmmm ! făcu Rambo, nu-i prea plăcea să fie silit să se simtă învechit. Aşa-i cu armele astea, mereu se perfecţionează. Şi ce dacă ? Ştiţi, uneori armamentul poate să dea rateu, sau să se piardă. Şi atunci cum te descurci ? La baza Bragg totdeauna ni s-a spus — şi Rambo arătă spre Trautman — el ne-a spus că cea mai bună armă e mintea...

— Timpurile se mai schimbă, interveni Murdock.

— Pentru unii !

— E adevărat, dar, domnule colonel, să nu te întrerup, spuse Murdock şi-şi încrucişă braţele la piept.

— După ce te infiltrezi în terenul inamic, continuă Trautman, iei contactul cu baza. Şi cu ce ? Cu asta !

Se îndreptă spre o cutie de un banal kaki aşezată pe o ladă. Cutia îi aminti lui Rambo de staţiile de radio portabile pe care le folosise în timpul războiului, numai că în partea superioară avea un fel de ciudată consolă.

— Se numeşte staţie releu de transmisie prin satelit, sau pe scurt **transat.** Ca s-o faci să funcţioneze trebuie să foloseşti asta !

Desfăcu o antenă escamotabilă ca o farfurie, o ataşă de un trepied, şi introduse o mufă a trepiedului în aparatul de transmisie.

— Mesajul pe care-l expediezi va fi transmis într-un singur impuls, în mai puţin de o secundă, de fapt într-o milisecundă. Semnalul e codificat într-un semnal infraroşu, e recepţionat de satelitul nostru de spionaj, expediat la staţia noastră din Okinawa, şi apoi de acolo aici. Atunci derulăm înregistrarea mult mai încet şi o decodificăm.

— Mda, bună şmecherie, spuse Rambo. Nu devine sursă de unde radio, inamicului nu-i rămîne nici un indiciu pentru ca să determine poziţia prin triangulaţie.

— Şi îndată ce ne-ai transmis mesajul pentru a ne informa că ai ajuns teafăr şi nevătămat, te vei îndrepta prin pădurea tropicală spre punctul Tango Noiembrie — şi Trautman desfăşură o hartă. E marcat foarte clar. Acolo te vei întîlni cu agentul de legătură. Un agent băştinaş. Co Phuong Bao.

Rambo ridică privirea spre avionul cu reacţie Peregrine, sîcîit de ceva ce numai subconştientul

lui știa. Nu putea spune ce anume, ceva care, cum ar fi spus Murdock, nu se putea computeriza.

— Ei, individul aude ce spunem sau nu ? întrebă Murdock.

— Un agent băștinaș, repetă Rambo. Co Phuong Bao. Continuați.

— Și agentul îți va sluji de ghid în susul fluviului, pînă la destinație, la Ban Kia Na.

— Lagărul ! și cînd își aminti de el, Rambo simți cum i se strînge inima.

— Unde vei face cîteva fotografii, îl întrerupse Murdock. Repet : numai niște fotografii. Partea ta din această operație nu prevede salvarea nimănui de acolo, numai recunoaștere. Dacă prizonierii de război se află acolo, o să-i scoatem noi. Nu-i asta misiunea ta. Cu fotografiile alea la tine, cobori fluviul pînă la punctul de extragere din zonă, punctul Echo Delta, marcat limpede pe hartă. Te scoate de acolo Ericson cu Agusta, elicopterul pe care l-ai văzut sub camuflaj, lîngă iangar.

— Și după aceea vom trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți, completă Rambo.

— Mda, cam așa, fericiți pînă la adînci bătrîneți. Dar m-ai înțeles bine ? E totul limpede în mintea ta ?

— De ce nu ?

— Și acum să-ți arăt armamentul, spuse Murdock plin de mîndrie.

Băgă mîna în lada cu pricina și scoase la iveală o armă imensă, automată, de asalt care aducea cu o armă laser, cu niște cilindri uriași deasupra și dedesubtul țevii. Și dacă mai punea la socoteală și sistemul de ochire telescopic, arma aceea arăta precum...

— Cele din **Războiul Stelelor, spuse** Rambo. Nu mă pot încurca cu o armă ca asta. E cît un automobil Crysler.

— Tocmai pentru că înlocuiește alte douăsprezece arme, de asta-i atît de mare. E un M-16 A 2 modificat, iar prin cilindrii de deasupra și dedesubt aruncătoare de mine M-79. Are un sistem de vizare laser LAC/R-100. Și are și suport pentru aparatul foto cu rezoluție foarte mare.

— Nu-s incluse aici și bateriile ? Ascultați, domnule Murdock, e foarte impresionant tot ce mi-ați arătat. Sînt convins că funcționează perfect în laborator. Dar eu nu mă pot baza decît pe o carabină AK-47.

— La naiba, toți țîncii de doisprezece ani din Vietnam au cîte o armă din asta.

— Și ăsta-i și motivul. Într-o confruntare, nu vor distinge nici o diferență între sunetele armelor lor și a mea. Așa că habar nu vor avea cine trage. Și poate că se vor mai împușca între ei. În plus nici nu-mi va fi greu să găsesc muniție.

Murdock se uită cu părere de rău la armă sofisticată, ca un copil dezamăgit că lui Rambo nu-i plăcea noua lui jucărie.

— În regulă, atunci. Dacă insiști să... În cazul ăsta cred că am exact ceea ce-ți trebuie. Vreau să spun că e pe gustul tău. O să te topești cînd ai s-o vezi. Îți amintești că ți-am spus că o armă ca asta pe lîngă cele folosite de tine în Vietnam, înainte, să fie comparabilă cu arcul cu săgeți și praștia ? Atunci, uite, ia mai bine asta !

Și din ladă, Murdock scoase la iveală o țeavă de aluminiu de mai bine de jumătate de metru și vreo cincisprezece centimetri diametru. I-o azvîrli. Rambo o prinse, o cîntări din mînă, țeava nu cîntărea cine știe ce, și se încruntă.

— Ce-i asta ?
— Un afurisit de arc şi săgeţi, asta-i !
— Ei, aşa, uite, mai veniţi de-acasă.

8

Cînd Rambo ieşi pe poarta hangarului, soarele îi contură perfect trupul muşchiulos. Desfăcu capătul ţevii, şi se pregăti să se antreneze. Murdock se întoarse spre Trautman şi clătină din cap plin de îndoieli.

— Domnule colonel, eşti sigur că războiul nu l-a lăsat orfan de minte ? Bancul ăla al lui cu paraşuta ! Şi e cum să spun... nu-mi vine să cred. Încep să am îndoieli. Să-l atragă pe el mai mult un arc cu săgeţi decît un aruncător de mine care e culmea artei ? Nu ne putem permite să trimitem în teritoriul inamic pe unul care să dea chics din pricina tensiunii nervoase.

— Tensiune nervoasă ? se uită la el Trautman, încremenit. Credeam că aţi spus că i-aţi studiat dosarul, că ştiţi totul despre el. E cel mai formidabil soldat combatant pe care l-am văzut vreodată. Chiar şi la baza Bragg, în timpul instrucţiei, era limpede că pentru el antrenamentele erau fireşti. E un fel de geniu. Are un instinct al confruntării, iar acum doar o singură dorinţă — să cîştige măcar de data asta războiul pe care alţii l-au silit să-l piardă.

— Domnule colonel, haide, începi să mă dezamăgeşti. Doar nu vrei să ne întoarcem la vechea gogoriţă cum că guvernul împiedică armata să cîştige războaiele.

— S-au spus o mulţime de minciuni. Şi au murit o mulţime de oameni din cauza lor. Iar alţi

oameni minunaţi sînt ţinuţi în captivitate din pricina aceloraşi minciuni. Iar cît despre Rambo, ei, dacă va trebui să moară ca să ducă la bun sfîrşit misiunea, atunci o să moară. Fără teamă şi fără regrete. Şi din pricina asta mai mult decît din oricare alta, Rambo e atît de deosebit. Să cedeze din pricina tensiunii nervoase ? În nici un caz. Pentru că în teritoriul inamic, cum spuneţi dumneavoastră...

— Da, ce-i cu asta ?
— El se simte ca acasă.

III

Templul

1

Afară, şuieratul iniţial în creştere se transformă într-un vuiet continuu. Începură să vibreze pereţii de placaj ai oficiului destul de neîncăpător, care-i aducea aminte de celula lui îngustă. Reactorul Peregrine se pregătea de zbor.

Dinaintea lui Rambo era înşirat tot echipamentul pe o masă metalică, luminată de o lampă extensibilă. El era gol puşcă. Cerceta atent totul. Îşi puse costumul de camuflaj cu dungi ca de tigru, îşi legă atent cizmele de paraşutist, şi se dădu pe faţă şi pe mîini cu vopsea de camuflaj în două nuanţe de verde. Trase pumnalul din teacă, şlefuindu-i firul încă o dată cu o pilă cu diamant, nu mai mare decît un creion, care stătea într-o cută a tecii. Cuţitul ăsta lui i se părea la fel de frumos ca hibridul de carabină şi lansator de mine pentru Murdock.

Lama, de vreo douăzeci și cinci de centimetri, era durată din oțel inox 440 C, practic nu se putea rupe, tăișul ca briciul. Avea forma unui cuțit de vînătoare. Lat de cinci centimetri, gros de opt milimetri, atîrna vreo opt sute de grame. Pe partea opusă tăișului avea o dantură ca de fierăstrău în stare să taie tabla unui fuselaj de avion, sau pereții de tablă ondulată ai unui hangar. Mînerul, tot din inox, de vreo zece centimetri, sporea lungimea cuțitului la treizeci și cinci de centimetri, în jurul lui era înfășurat fir de pescuit rezistent la cincizeci de kilograme. Cuțitul era de fapt cam cît tot antebrațul, pînă la vîrful degetelor, al unui om de mărime medie. Garda cuțitului avea cîte o apărătoare de vreo doi centimetri într-o parte și-n alta. Una din apărători avea un cap o șurubelniță în cruce, cealaltă una normală, cîte o gaură în apărători îi îngăduia să lege cuțitul cu șireturile din piele de la teacă de un par și să-și facă suliță. Capătul mînerului se deșuruba, pe partea de dinăuntru a capacului era o busolă cu lichid, în orificiul mînerului stătea un briceag mic, tăios ca briciul, chibrituri într-o cutie impermeabilă, cîrlige de pescuit, și un ac lung cu care, la nevoie, își putea coase vreo rană folsindu-se de firul de pescuit. Și de fapt își cususe el pielea de multe ori. Ultima dată, cînd cineva din potera lui Teasle îl rănise pe cînd cobora din munți, apropiindu-se de oraș, iar cicatricea de pe bicepsul stîng avea să-i amintească mereu momentul acela. Mohorît, își mușcă buzele.

După șlefuitul cuțitului, în mod obișnuit ar fi aprins un băț de chibrit și i-ar fi trecut flacăra de-a lungul lamei lucitoare, afumînd-o ca un expert, pentru ca lama să nu reflecte vreo rază de lumină noaptea, în cursul vreunei lupte. Dar acum, nu mai era nevoit să facă operația cu pricina, pentru

că lama era deja neagră, tratată electrochimic încît să păstreze un luciu mat întunecat.

Încărcă și cercetă automatul AK-47 încă o dată, verifică sistemul de ochire. Puse într-un încărcător cartușe cu glonte gol de 45 (12 mm), introduse încărcătorul în mînerul unui Colt, trase resortul, introducînd un cartuș pe țeavă, lăsă încet percutorul și puse muniție în alte două încărcătoare, pe care și le prinse cu bandă adezivă de fiecare braț.

— H fără zece minute ! răsună o voce metalică într-un difuzor din hangar.

Se întoarse în direcția vocii, rămase o clipă pe gînduri, apoi se îndreptă spre unul din colțurile încăperii, se așeză, își încrucișă picioarele, luînd poziția unui Budha. Își ațintì ochii spre o porțiune din tavan aflată de cealaltă parte, și-și concentră atenția pe o pînză de păianjen. Își imaginâ că el era păianjenul, se concentră asupra unui anumit fir din pînză, apoi că el deveni o gînganie măruntă pe firul acela lucios de mătase, pînă cînd mintea i se limpezi cu totul și putu să mediteze asupra infinitului. Și întorcîndu-se în sine, deveni o gaură neagră.

Un zgomot ușor îl readuse la realitate. Clipi din ochi, sufletul i se destinse. Cioc, cioc. Bătăi în ușă. Se încruntă cînd ușa se deschise cu un scîrțîit. Dungi de lumină roșii și albastre zburau în partea aceea. Apăru o siluetă. Se sili să nu ia în seamă imixtiunea. Acolo unde fusese el mai înainte — în gînganía aceea, nimerită pe un fir de mătase, din pînza unui păianjen, de pe peretele opus — fusese neînchipuit de multă pace. Apoi își dădu seama cine era în cadrul ușii : Trautman. Și dădu din cap a încuviințare. De fapt zîmbea plin de afecțiune.

— John, a venit vremea.

— Da.

Rambo se ridică în picioare, își puse în spinare parașuta pe care o împachetase bineînțeles cu mîna lui, își aruncă automatul AK-47 pe un umăr, se aplecă asupra a două tolbe din piele, lungi de peste jumătate de metru : într-una era arcul, în cealaltă săgețile ; le legă pe fiecare de cîte o coapsă, făcîndu-l să arate ca un pistolar de pe vremuri.

— Lasă-mă pe mine să le iau pe celelalte, interveni Trautman și-și trecu curelele stației radio peste umăr, apoi îl cercetă pe Rambo cu un ochi critic. Murdock te-a încărcat de parcă ai zice că te trimite să-ți faci vacanța în Las Vegas. Să nu uităm aparatul foto.

— Mi-am stricat vacanța de vară.

— Dacă ai cumva niscaiva fetițe părăsite, mă ocup eu de ele.

— S-a făcut.

Zîmbiră amîndoi cam palid, și ieșiră din încăpere. Dungile de lumină roșii și albastre, care se alungau unele pe altele, deveniră și mai puternice, intensificîndu-se pe măsură ce ei ieșeau din hangar și se apropiau de avionul cu reacție. La dreapta aparatului se adunaseră Murdock, tehnicienii și personalul militar al bazei. Trautman se opri și se întoarse cu fața spre el.

— John...

Voise să spună ceva, dar se răzgîndise de teamă că emoția să nu facă de rîs profesionistul.

— Treizeci și șase de ore ca să te infiltrezi la naiba și să ieși de-acolo, așa că nu te opri să miroși trandafirii, ne-am înțeles ?

Rambo încuviință dînd din cap.

— Dacă ai vreo încurcătură, nu te sfii să ne informezi și șterge-o frumușel la celălalt punct de întîlnire complementar — **Șoimul Septembrie,** indicat pe harta pe care ți-am dat-o. Ne-am înțeles ?

Din nou dădu din cap. Luminile de poziție ale navei pulsau insistent. Din spatele lor, nevăzut, aproape acoperit de vuietul motorului, Ericson urlă :

— Domnule colnel, gata de decolare !

Trautman făcu cu mîna spre aeronavă și se întoarse.

— Baftă... fiule !

— Vă aduceți aminte cînd Murdock ne spunea de al doilea batalion, din regimentul trei de infanterie marină de la Con Thien în '66 ? spuse Rambo cu glas scăzut și tăios.

— Ce-i cu asta ?

— Al doilea batalion n-a fost niciodată la Con Thien, pentru că era la Kud Sank.

— Păi, începu Trautman, o fi încurcat și el locurile.

— Sînt unele lucruri pe care nu le încurci niciodată fiindcă nu le uiți vreodată, nu le uiți niciodată !

— Vrei să spui că tu nu le uiți.

— Nici dumneavoastră !

Trautman îl bătu pe umăr. Era destul. Între ei, numai gestul ăsta era suficient pentru a-și arăta afecțiunea reciprocă.

Rambo dădu din cap.

Și se îndreptă cu pași mari spre navă.

2

Trautman îl privi în timp ce urca la bord și inima i se strînse. Ușa se închise. Îndată motorul începu să vuiască și mai puternic, aruncînd scîntei, și se îndreptă încet spre punctul de decolare din capul pistei. Pe neașteptate, reactorul se aruncă

înainte, mugind asurzitor, se mistui pe pistă cu viteză tot mai mare, botul se săltă în aer, trecu de capătul pistei, de linia copacilor sau ceea ce părea a fi linia copacilor în întunericul acela.

Şi brusc dispăru cu desăvîrşire.

Întunericul se lăsă apăsător de tăcut.

Trautman simţi un gol în stomac, se întoarse spre hangar. Murdock era în spatele lui.

— Crezi că va găsi pe careva ?

După urletul reactorului, vocea lui Trautman suna foarte ciudat.

— Prizonieri de război ? Mă cam îndoiesc, spuse Murdock ridicînd din umeri. Dar trebuie să dăm satisfacţie oamenilor. Şi trebuie să dăm răspuns întrebărilor care ni se pun cu insistenţă.

— Nu păreţi prea tulburat din pricina lor, îi replică Trautman.

— Domnule colonel, nu eu am pus la cale războiul ăsta. Eu sînt trimis doar ca să pun rînduială în harababura asta.

3

Prin corpul fuselajului se simţea vuietul continuu al reactorului. În cabina pasagerilor nu se vedea nici o lumină în afară de semnalul roşu de avertizare din dreptul trapei de parașutare. Rambo luase din nou postura de Budha şi se uita ţintă spre cabina piloţilor.

Acolo, lîngă Ericson, ce ţinea manşa, stătea Doyle — Rambo se încredinţase că acesta avea o privire cam ciudată din pricină că muncise prea mult şi fără răgaz pe aeroport. Doyle verifica sistemul de conversie care proiecta pe parbriz cifrele

indicatoarelor, îngăduindu-le piloţilor să le urmărească fără să se uite la cadranele de pe panou.

Vuietul motorului cu reacţie al Peregrinului continua să se transmită prin tot corpul avionului. Dar Rambo nu-l mai auzea, acum concentrîndu-se din nou pe firul acela al pînzei de păianjen.

4

Ghemuit lîngă consola din hangar, Trautman se uita la ecranul radarului, fără să-l ia în seamă pe Murdock care stătea lîngă el.

— AWACS doi-cinci cere aprobarea să continue, anunţă un tehnician cu căştile la urechi. Şi se menţin în grafic ! Tehnicianul adăugă în microfon :

— Afirmativ, Lupule Singuratic. Terminat.

Trautman se uită lung la radar, la punctul luminos care marca reactorul Peregrine, ce părea să se tîrască abia perceptibil pe harta radarului, asistat de calculator, ce reprezenta Laosul central. Ca o rază laser, punctul acela luminos îi ardea ochii.

5

Simţind că se mişcă cineva în cockpit, Rambo îşi rechemă conştiinţa de pe pînza imaginară de păianjen. Cînd în faţa ochilor îi apăru o imagine înceţoşată, se trezi în cabina avionului. Dinaintea lui, luminată de lucirea cadranelor aparatelor, se vedea silueta lui Ericson. Îl lăsase pe Doyle să preia comenzile aparatului, se strecurase prin spatele scaunului lui şi venise în cabină.

— Cred că ți-ar părea rău să pierzi spectacolul ăsta. Privește !

Rambo se ridică și îl urmă, printre scaunele pilotului și copilotului. La dreapta stătea Doyle, aplecat înainte, aproape atingînd tavanul cu nasul, la stînga Ericson se legă de scaun și preluă comenzile. O vreme Rambo nu zări decît bezna prin parbrizul avionului. Apoi ochii i se acomodară cu întunericul și desluși sub razele lunii pădurea tropicală sub ei — lucea în chip ciudat. Niște copaci cu coroane imense de frunze păreau să gonească pe sub ei cu viteze uluitoare.

— Și acum vine și partea mai sexy, spuse Ericson.

Stinse luminile aparatelor de control, cockpitul se cufundă în deplină beznă. Iar în fața lor, înghițind tot orizontul, se ridicau, copleșitor de înalți în clarobscurul lunii, lanțurile munților Anamului.

O clipă, munții părură a fi departe, în clipa următoare se ridicau drept înaintea lor. Ericson împinse manșa, coborînd, urmărind conturul pantelor înălțimilor de la poale. Se strecură printr-un canion contorsionat, munții ridicîndu-se brusc și într-o parte și în cealaltă. Ericson făcu avionul să lunece ușor printre ei. Alături de el, Doyle chicoti și aprinse o lanternă creion, luminînd cu ea instrumentele de bord ca Ericson să le poată urmări.

Dar Ericson nu mai avea nevoie de mult de instrumente. El și avionul erau o singură ființă. Vuietul vîntului afară răsuna cumplit. Ericson dădu drumul unui chiot sălbatic.

— Uiuiuiuiuuuu ! Te iubesc.

În ciuda centurii de siguranță, Ericson se zvîrcolea pe scaunul de pilotaj apucat de pandalii. Doyle chicoti și el :

— Calcă-l pe coadă ! Dă-i bătale !

Rambo simți cum stomacul i se deplasează spre spate. Și, la fel de iute cum se repeziseră spre ei, acum munții dispărură în urmă, înlocuiți de torentul dens al pădurii tropicale. Deși părea imposibil, Ericson reuși să treacă cu avionul chiar la rasul crestelor copacilor.

— Ei, amice, iată-ne din nou în balamuc ! spuse el.

Aici pădurea tropicală nu se deosebea cu nimic de cea din Tailanda sau Laos. Dar — și Rambo simți cum i se contractă toți mușchii — aici erau în Vietnam. În interiorul Vietnamului. Asta era toată diferența.

— Venit-a vremea despărțirii ! spuse Doyle.

Ericson dădu din cap încuviințînd.

— Ia-l tu acum ! și-și desfăcu centura de siguranță, se ridică în picioare, aranjîndu-și căștile la urechi. Pune-ți samarul, băiete. Punctul de lansare la minus un minut, îi spuse el lui Rambo.

Rambo simți cum inima o ia razna, se concentră în aceeași secundă și își stăpîni ritmul cardiac : cincizeci și două de bătăi pe minut. Se întoarse și se îndreptă spre compartimentul pasagerilor. Ericson deschise trapa. Vuietul curentului deveni asurzitor. Rambo se încruntă. Își mai controlă o dată echipamentul, își prinse cablul de extracție a parașutei de bara de deasupra capului. Afară pădurea tropicală gonea nebunește atît de aproape că se distingeau frunzele copacilor în razele lunii. Lumina roșie de deasupra capului său deveni galbenă. Rambo inspiră adînc.

— Cinci secunde, spuse Ericson. Patru, trei, două, una. Petrecere frumoasă !

Lumina galbenă deveni verde.

— Valea ! strigă Ericson.

Şi dintr-un singur salt Rambo sări pe trapa deschisă.

Şi dispăru.

6

— Dumnezeule mare ! auzi Trautman în aparatul de radio, vocea plină de panică a lui Ericson.

Murdock înţepeni.

— Ce naiba s-a mai întîmplat ? Ce se întîmplă ?

Din difuzorul aparatului se auzi un sunet intermitent de alarmă.

— Ah, fir-ar al naibii să fie, Dumnezeule ! urlă Ericson în microfon.

— Ce se întîmplă ? repetă Murdock enervat şi luă microfonul. Calul Dracului. Calul Dracului. Răspunde !

— Cablul de extracţie ! Fir-ar să fie, Dumnezeule ! S-a agăţat ! urlă vocea lui Ericson din difuzor.

— Cum ?

— Misiunea în pericol. Cablul nu s-a desprins de parașută. Acum e tîrît după noi.

Trautman îşi înfipse unghiile în carne.

— Degajaţi cablul ! urlă Murdock.

— Nu pot, nu reuşesc să...

— Taie-l odată, pentru numele lui Dumnezeu !

— Nu pot, n-am un cuţit la îndemînă. Ah, mama mă-sii, bietul de el, e făcut ferfeniţă în urma avionului !

Trautman simţi că i se face rău. Cînd se uită la mîna lui, văzu că-i curgea sînge din palmă.

— Misiunea în pericol, misiunea...

7

Cînd îşi făcu vînt prin trapă, Rambo simţi că devine imponderabil, stomacul i se dilată, dar o smucitură cumplită îl făcu să închidă ochii. Umerii îi fură traşi cu atîta brutalitate încît o clipă crezu că i s-au dislocat din încheieturi. O durere imensă. Se bălăngănea în curentul aerului, izbindu-se de fuselajul avionului, echipamentul îi atîrna. Era tîrît după avion, se zbătea neajutorat, era răsucit în toate felurile la o întindere de braţ de burta reactorului, atît de aproape de coroanele copacilor, încît aproape să-l spintece. Şi abia atunci pricepu ce se întîmplase. Cablul de extracţie. Nu se eliberase. Nu reuşise să scoată parașuta afară.

Viteza curentului de aer era groaznică, îi smulgea casca de pe creştet, îl înăbuşea împiedicîndu-l să expire, să respire. Forţa aceea îi lipise braţele de corp, greutatea echipamentului ameninţa să-l zdrobească.

Trage de declanşatorul parașutei, îi trecu lui prin minte cu disperare. Dar îşi dădu seama că dacă reuşea să deschidă parașuta fără să se desprindă de cablul de extracţie, atunci va fi şi mai amarnic prizonierul aeronavei, de data asta chiar parașuta avea să se încurce de fuselaj.

Urletul motorului avionului combinat cu cel al curentului de aer păreau că vor reuşi să-i spargă timpanele. Automatul AK-47 i se smulse de pe umăr, lunecă pe braţul neajutorat şi dispăru spre pădurea de dedesubt. Ceva se rupse şi la sistemul de asigurare al aparatului radio şi acesta se făcu nevăzut în bezna copacilor.

Respiră, Dumnezeule, trebuie să respir !

8

Doyle începu să clipească mărunt, năucit de urletul din cockpit, de ţiuitul intermitent al alarmei, se uită înainte pe parbriz, rămase brusc cu gura căscată, încremenit în faţa altui şir de munţi ce se repezea spre aeronavă.

Îi strigă în microfon lui Ericson :

— Trebuie să urc, trebuie să ieşim de-aici !

— Încă nu !

— Vin afurisiţii ăia de munţi...

— Văd că încearcă să se salveze. Pentru numele lui Dumnezeu, mai aşteaptă !

9

Muşchii lui Rambo rezistară impactului. Încordîndu-se, reuşi să se mişte cît de cît. Şi aşa nu vedea mare lucru din pricina întunericului, în plus era orbit şi de curentul de aer. Trebuia să acţioneze doar pe pipăite. Milimetru cu milimetru, cel mai mic efort un chin, întinse mîna spre cuţitul de la centură.

Respiră ! Ah, de-aş putea...

Luni de zile de muncă de ocnaş cu barosul la spartul acelor nemaipomenit de minunate stînci, îl făcuseră să dobîndească nişte muşchi la fel de tari ca piatra. Adunîndu-şi toate puterile, strînse mînerul în menghina degetelor, rupse curelele care-l ţineau legat şi, încet, reuşi să-l scoată din teacă.

Simţi că-i plesneşte pieptul, plămînii îi ardeau din nevoia de aer.

Dar eliberarea cuţitului fusese floare la ureche faţă de restul. Deşi supravieţuitor al războiului din Vietnam, al lagărului de concentrare, apoi al evenimentelor din oraşul acela şi al altei închisori, acum Rambo simţi că pentru prima dată se află în faţa imposibilului : să-şi ridice mîna deasupra capului.

Şi, în clipa aceea, furia îi întunecă mintea !

10

Trautman nici nu îndrăzni să respire. Nu mai văzu nici hangarul din jur, nici toate instrumentele acelea electronice, nici pe Murdock care se afla alături. Se concentrase numai asupra aparatului de radio, a celor care vorbeau, a vocilor alarmate, se deplasă cu imaginaţia chiar în interiorul avionului în dificultate, se aplecă asupra trapei deschise, urmărindu-l încremenit pe Rambo tîrît prin beznă, în urmă.

— Dumnezeule, şi-a scos cuţitul, urlă Ericson.

— Trebuie să ieşim de aici ! strigă şi Doyle.

— Nu încă ! Uite, uite încearcă ! Dumnezeule, taie cablul de extracţie !

— Nu mai pot ! Munţii ăştia blestemaţi !

— A scăpat !

— Cum ?

— S-a desprins.

— Cum s-a desprins ? A reuşit să-şi deschidă paraşuta ?

— Ei, Doamne, cine naiba mai ştie ?

Trautman îşi trecu limba peste buzele uscate. Aşteptă încordat. Haide ! Trage de declanşator. Trage !

Aparatul de radio amuţi. Optzeci de metri deasupra pădurii tropicale, se gîndi Trautman disperat. Cîteva secunde pînă la sol, dacă a izbutit o să ne cheme. În cel mult o jumătate de minut !

Dar cele treizeci de secunde se făcură un minut.

Haide, dă un semnal ! se gîndi el.

Murdock se încruntă la unul dintre tehnicienii radio. Acesta clătină din cap.

— Sir, nici un semnal de la el. Numai paraziți se aud !

Haide odată !

— Frecvența asta pare să fie moartă de-a binelea !

Trautman îi smulse microfonul.

— Calul Dracului, aici Bîrlogul Lupului, mă auzi ? Terminat !

Prin zgomotul de paraziți răzbătu deodată vocea lui Ericson.

— Te aud, Bîrlogul Lupului, aici Calul Dracului, terminat !

— Vreun semnal de la el ? Vreun semnal luminos cu rachete ?

— Negativ, sir, îi răspunse Ericson. Și sîntem departe de locul lansării. Nu văd nimic. Vreți cumva să mai trec o dată prin zona aceea ?

Murdock, stînd alături de Trautman, clătină vehement din cap :

— Nu ne putem permite să-l desconspirăm. Și dacă comuniștii ăia mai doboară și avionul, atunci sîntem de-a binelea în rahat.

Trautman se încruntă, gîndindu-se. Profesionistul din el preluă comanda :

— Calul Dracului, negativ. Repet, negativ ! Nu te întoarce în zonă. Întoarce-te la Bîrlogul Lupului.

— În regulă, Bîrlogul Lupului ! Terminat !

Trautman puse încet microfonul la loc. În ciuda zgomotului monoton al aparatelor, în baza aceea imensă se lăsă o tăcere de moarte. Militarii și tehnicienii stăteau adunați grămadă fără să scoată un

sunet, copleșiți. Murdock își duse o mînă la gură, meditativ, fruntea i se încreți de efort. Lăsă mîna jos.

— Nu știu, începu el. Poate că cel mai deștept lucru ar fi să anulăm misiunea chiar acum, înainte de a intra și în alte încurcături. Hai să strîngem, o ștergem, la dracu, de aici !

— Nu ! replică Trautman.

— Dar, spune-mi-și mie, cine ar putea scăpa teafăr dintr-o treabă ca asta ?

— Dacă e cineva în stare pe lumea asta, atunci numai...

— El e în stare ? Domnule colonel, apreciez devotamentul dumitale. Îl respect. Dar cu toată încrederea dumitale în capacitățile lui, nu uita că e totuși un om ca toți oamenii. Să fim practici.

— Trebuie măcar să-i acordăm șansa de a ne îndoi că a pierit. Se putea întîmpla orice acolo. Poate că i s-a stricat aparatul de radio. Am încheiat o înțelegere cu el, și, pe Dumnezeul meu, o să ne ținem cuvîntul. Treizeci și șase de ceasuri pentru împlinirea misiunii și pentru a ajunge la punctul de preluare. Dacă mai e în viață și nu poate comunica cu noi, își va împlini totuși misiunea. Și se va baza pe faptul că și noi ne vom face datoria. Măcar atîta lucru îi datorăm și noi.

Murdock se uită în gol, linia bărbiei i se mai îmblînzi.

— Bineînțeles ! spuse el și se încruntă. Dar să ne înțelegem : treizeci și șase de ore. Atunci se sfîrșește înțelegerea noastră. După care ne retragem.

— Da, nici mai mult nici mai puțin. Nici el nu mizează pe mai mult. Dar nici pe mai puțin.

11

Cînd parașuta lui Rambo se deschise cu un bubuit de explozie, avionul dispăru într-o clipită, flăcările reactorului topindu-se în noapte ca sclipirea unui licurici. Dispăru pînă și vuietul avionului, urletul vîntului. Simți zmucitura parașutei, viteza de cădere se reduse, stomacul parcă îi veni la loc. Plutea.

Dar senzația aceea de ușurare era înșelătoare. Din cauza lacrimilor provocate de curentul de aer mai înainte, nu era în stare să vadă pădurea tropicală de dedesubt, dar știa că impactul va veni alarmant de repede. Nu-i rămînea decît să-și strîngă picioarele cît de tare îi îngăduiau mușchii coapselor. Cel mai mare risc în cazul aterizărilor într-o pădure deasă, mai ales noaptea, era să cazi cu picioarele desfăcute pe o creangă de copac și să te despice taman în două, o parte căzînd într-o latură, cealaltă... Și sîngele țîșnind...

Rambo își îndepărtă imaginea din minte, își strînse și mai tare picioarele. Pe lîngă el biciui o creangă groasă, umărul i se izbi de o ramură, parașuta i se agăță, îl smuci, căderea i se atenuă, se desprinse, căzu încă vreo cîțiva metri, altă smucitură. Se încordă în așteptarea contactului cu solul pe care nu-l putea vedea, rămase năuc de impactul picioarelor cu pămîntul. Genunchii i se îndoiră, atenuînd izbitura, automat își curbă corpul, răsucindu-se pe-o parte. Dar încotro ? Se izbi cu umărul de un trunchi, se tăvăli prin ferigi, se lovi de un copac căzut și se propti de un alt copac, lovitura năucindu-l de durere. Rămase ametit o vreme, îngăduindu-le simțurilor să-și revină, mușchilor să se relaxeze.

Tremura cuprins de fiori.

Apoi, în ciuda durerilor din spate, se simți pregătit să-și reia misiunea. Se ghemui atent, își adună parașuta, uitîndu-se mereu în jurul lui, gata să intervină, chinuindu-se să pătrundă bezna pădurii tropicale. Prin crengile copacilor se zbenguiau tot felul de dihănii. Maimuțele țipară. Apoi, brusc, se lăsă liniștea.

După ce își strînse parașuta bine, o ascunse sub un trunchi căzut și o acoperi de ferigi. Umezeala sufocantă îl asaltă din toate părțile, veșmintele de camuflaj i se lipiră de pieptul lac de sudoare, de brațe și de picioare. I se păru că respiră printr-o rufă udă.

Acum verificarea echipamentului.

Își pierduse automatul, aparatul foto și radioul TRANSAT. Nici o cale de comunicație cu baza. Nici un alt mijloc de a... Cum aveau să afle că a scăpat cu viață ? De unde să știe că trebuie să-l scoată de aici peste treizeci și șase de ore ?

Nu. Nu trebuia să gîndească în felul acesta. Dacă numai Murdock ar fi fost răspunzător pentru misiunea asta, atunci știa că ar fi avut toate motivele să fie îngrijorat.

Dar mai era și Trautman acolo. Și se putea bizui pe el. Echipa care trebuia să-l scoată de aici va fi la locul de preluare, așa cum se înțeleseseră.

Iar el avea să-și împlinească misiunea așa cum se înțeleseseră. Pe moment, orice îndoieli i se spulberară. În regulă. Acum știa ce pierduse. Dar ce-i mai rămăsese ? Cuțitul. Pistolul. Cele două tolbe legate de coapse. În ciuda circumstanțelor, Rambo zîmbi cînd își aminti uimirea lui Murdock în fața refuzului său de a se încărca și cu arma aceea cu două tuburi de lansare a grenadelor, M-16. Și asta în favoarea...

Da ? replicase Murdock. Vrei în schimb poate o suliţă şi praştie ? Astea-s pe măsura ta.

Un arc cu săgeţi.

Rambo se ridică în picioare. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Cîte o rază de lună se strecura prin frunzişul coroanelor masive ale arborilor. Şi în întunericul acela, razele păreau ciudate suliţe de lumină.

Acea pădure tropicală era printre cele mai primitive din lume, un haos de vegetaţie şi umbre aducătoare de moarte. Rădăcini masive se înfigeau în pămînt de parcă ar fi vrut să-l strangulеze, liane şerpuitoare se căţărau în imperiul coroanelor de deasupra, picături de apă se prelingeau de sus continuu.

Peste tot în jur simţea viermuind viaţa. Aceeaşi din timpuri imemoriale. Mişunînd în bălţile cu apă puţină, pe sub trunchiuri căzute, pe sub scoarţa copacilor, în fructele zemoase, aruncîndu-se după pradă din desişul de frunze de deasupra.

Îşi trase cuţitul din teacă, desfăcu încet capacul mînerului, îşi adună palmele în jurul cadranului uşor fosforescent al busolei. Nu îndrăzni să aprindă un chibrit pentru a se uita la harta impermeabilă din buzunarul de la spate. Dar memorase pe dinafară coordonatele locului spre care trebuia să se îndrepte, şi pe moment, în vreme ce cerceta acul luminos al busolei, îşi spuse că nu va rătăci prea rău dacă va urma direcţia stabilită la început. Spre nord est. Mai adînc în teritoriul inamic.

Dădu din cap afirmativ, hotărît să-şi croiască drum într-acolo, şi porni furişîndu-se ca o fantomă prin desişul pădurii.

Odată cu primele licăriri de lumină se văzu mai bine încîlceala de labirint a junglei tropicale. Rambo îşi croi drum cu greu în susul unei coline, agăţîndu-se de liane şi rădăcini de copaci ca să se ajute la urcuş ; cînd ajunse pe terenul mai drept de pe creastă se întinse la pămînt. După ce îşi mai trase sufletul, se uită din nou la busolă. De pe culme, cu soarele sus deasupra capului, putea vedea configuraţia acelei minunate şi înşelătoare văi din faţa lui. Comparînd detaliile cu cele de pe harta topografică, îşi determină poziţia, îşi schimbă puţin direcţia, şi, pornind la vale, se îndreptă exact spre punctul de întîlnire.

Prin desişul acela care putea da crize de claustrofobie, răzbi pînă la un pîrîiaş leneş, coborî de pe malul mîlos şi porni prin apa călîie, murdară care-i ajungea pînă la genunchi. Nori de ţînţari se repeziră la faţa lui, îl pişcau de pleoape, îi intrau bîzîind în nas, îl enervau. Dar curînd se obişnui cu ei. Îşi introduse în anus un supozitor contra malariei. Şi pentru că ştia că nu avea nici un rost să se lupte cu insectele acelea, le lăsă în plata Domnului.

Cînd ajunse pe malul opus, se opri ca să-şi suflece cracii pantalonilor : de gambe atîrnau lipitori mari, umflate, de culoarea ficatului. Scoase din buzunar un mic săculeţ cu sare, îşi puse şi el pe limbă puţină, nu-i simţi amăreala, ceea ce însemna că organismul avea nevoie de sare, apoi presără sare pe fiecare lipitoare, o pudră albă şi ciudată pe viermuiala corpului lor întunecat. Îi făcu plăcere să le vadă cum se zvîrcolesc. Una se desprinse şi căzu, celelalte se zbătură o vreme şi căzură şi ele. Le strivi cu bocancul, simţindu-le cum pleznesc sub talpă.

Din alt buzunar de la cămașă, scoase un pachet de fructe deshidratate și începu să le mestece. Uscate la început, se muiau încet, lăsîndu-i un gust mucegăit, dar nu neplăcut. Caise sau piersici, nu putea spune exact ce mesteca. Dar dacă avea răbdare să le sugă îndelung, aveau să-i ajungă vreo jumătate de ceas. Își aduse aminte de dizenteria care-l chinuise în cursul celor șase săptămîni de coșmar cînd se zbătuse să ajungă în zona demilitarizată după ce evadase din lagăr, motiv pentru care nu manifestă nici un fel de încredere față de fructele care atîrnau din belșug din toți copacii din jurul lui.

Continuă să meargă mai departe. Prin pîcla dimineții se întrezăreau tot felul de forme ciudate, siluetele lor contorsionate făcîndu-l să stea mereu de veghe, pînă cînd se apropia și își dădea seama că avea de-a face doar cu niște liane nevinovate. Auzind o mișcare în spatele lui, își smulse scurt cuțitul și, dintr-o singură mișcare legată, aducătoare de moarte, lama șuieră prin aer, își nimeri ținta, intră ca prin unt, trupul retezat al unui șarpe se zvîrcoli răsucindu-se, își dădu drumul de pe creanga pe care fusese încolăcit și se prăvăli grețos la pămînt.

Rambo cercetă capul viperei, cu ochii ce priveau țintă, fără să clipească, își puse cuțitul la loc în teacă și continuă să meargă mai departe.

13

Cinci ore mai tîrziu, lac de sudoare, porni să urce altă pantă. Sufla greu, dar de data asta în loc să se trezească dinaintea altei văi, i se oferi dinainte o potecă ce nici nu cobora nici nu urca, prin desișul

vegetației care apoi se rări, dezvăluindu-i în față luminișul unui platou.

Se opri să-și mai tragă sufletul și să scape de apăsarea aceea din piept. Își linse cu limba sudoarea sărată de pe buze, își șterse fruntea și ochii împăienjeniți de broboane de transpirație. Cînd privirea i se mai limpezi, dinainte i se arătară niște forme neclare — pîcla din zori fiind înlocuită cu tremurul valurilor de căldură stîrnite de soarele pîrjolitor de deasupra.

Începu să cerceteze atent haosul pădurii tropicale care înconjura poiana. Clipi nedumerit și copleșit dinaintea fațadei imense de piatră, acoperită de liane, care apăru din ceață. Porni încet într-acolo, plin de respect, își dădu seama unde se află, acum reuși să distingă și alte contururi în vegetația ce invadase totul.

Rămase descumpănit și înfiorat : ruinele unui templu budist. Vechi de mai multe sute de ani. Cînd se mai apropie, prin aerul greu zări și alte forme. Doi Budha de piatră, senini, în ciuda ravagiilor timpului, de vreo zece metri înălțime, masivi, stăteau veghind de-o parte și de alta treptele de la intrare, roase de pașii mulțimii de credincioși. Copaci și liane ascundeau aproape cu totul crăpăturile pereților sculptați cu multă artă. Aici trebuie să fie și fantome, își spuse el.

Se opri în mijlocul curții și fu silit să simtă măreția cerului : forme ca niște turle de catedrale se înălțau pierzîndu-se sus, prin haosul acela. Își înclină capul în semn de respect. Avusese parte de o educație religioasă foarte complicată. Tatăl său — italian, maică-sa — indiancă Navajo, el ajunsese băiat de altar la o biserică catolică din Bowie, Arizona, fiind în același timp inițiat în ritualurile sacre ale indienilor de către rudele maică-sii dintr-un sat

din apropierea localității. Dar, deși influențat de cele două credințe, abia după periplul său prin Vietnam își alesese o credință a lui, renunțînd la cele pe care doar împrejurările i le scoseseră înainte.

Dacă ar fi fost silit să-ți declare înclinațiile religioase, ar fi recunoscut că, practicînd Zenul, e budhist. Se apropiase de această credință datorită unui băștinaș de la munte, împreună cu care fusese în prima lui misiune în interiorul Vietnamului. Deși îndurase calvarul antrenamentelor în Forțele Speciale, deși ajunsese în elita acestora, socotit cel mai bun, nu avusese ocazia să se verifice sub focul inamic. Nu el fusese cel care de bunăvoie se oferise să participe în acel război, nu se înscrisese voluntar, ci fusese mobilizat și numai datorită talentelor sale înnăscute acceptaseră cei din Forțele Speciale să-l primească, pentru că nu primeau niciodată din rîndul celor mobilizați, ci doar dintre cei aleși de ei. Cu toate astea, îmbrățișase cu toată pasiunea și cu hotărîre misiunea aceasta patriotică. Și nu așa ar fi trebuit să fie ?

Dar pregătirea militară era una, lupta propriu-zisă alta. Își aminti un rînd dintr-o carte la care ținuse cu toată inocența lui — **Misiunea 22** — și revelația eroului principal în fața ultimei taine a războiului : „Dumnezeule mare, ăștia chiar au de gînd să mă împuște !“ Încremenise paralizat în cursul unei lupte cu cei din Vietcong, gloanțele secerau frunzele în jurul lui, alți membri ai echipei de elită urlau și-și dădeau duhul în preajmă, simțea cum urina îi umezise pantalonii, și atunci un băștinaș din munți porni să tragă de el, să-l tîrască la un adăpost, lar pentru că munteanul acela îi salvase viața, n-a avut de ales și a trebuit, cu toată cinstea, să recunoască legăturile spirituale adînci care-i uneau. Și astfel, de la acel băștinaș care nu dă-

duse nici un semn de frică, Rambo învățase cum să se stăpînească la rîndul lui și să nu trădeze nici o teamă. Și asta pentru că nu o mai simțea ! Zen ! Ultima armă ! Ce motive avea să se teamă de moarte atunci cînd moartea de fapt nu exista ? Nimic nu exista de fapt ! Viața, copacul acesta, stînca, fluturele — toate erau doar iluzii. Un văl. O încercare la care ne supunea Atotputernicul. Și dacă reușeai să vezi adevărul dincolo de această încercare, dacă izbuteai să pricepi diferența dintre iluzie și realitate — realitatea fiind Atotputernicul — atunci aveai șansa să depășești ceea ce neștiutorii numeau moarte și să pătrunzi în realitate. Și te contopeai cu cel Atotputernic. Și-ți împlineai destinul.

Dar dacă priveai totul cu simplitate, dacă nu respectai încercarea la care te supunea lumea iluzorie, încercare tot din voința celui Atotputernic și ajungeai să-ți dorești moartea, atunci, în loc să te contopești cu cel Atotputernic, te reîncarnai într-o lipitoare.

Și această putere vizionară, pătrunderea înțelesului că viața era o aiureală lipsită de importanță, îi dăduseră lui Rambo puterea de a îndura. Și adesea se gîndea că tocmai credința în Zen, mai mult decît eforturile patriotice ale guvernului, înlesnise victoria Vietcongului. Pentru că luptătorii acestuia înțeleseseră că nici anii, nici secolele nu contează. Că nici fluviile, nici pădurea tropicală, nici gloanțele care le străpungeau gîtlejurile, sau le despicau craniile nu erau adevărate. Dar că în stadiul respectiv de reîncarnare trebuiau să se supună dorințelor celui Atotputernic și să se prefacă și ei că lumea din jur chiar există. Dar un american, pentru care Disneylandul și înghețata Tastee-Freeze constituiau tot ce poate fi mai real, în fața junglei

tropicală, a șuieratului gloanțelor crude, a Agentului Oranj [1] ajungea să-și piardă mințile. Dumnezeule, scoate-mă de aici ! Dar Rambo supraviețuise.

Admiră templul și simți că inima i se strînge copleșită de respect și venerație. Zen ! Cea mai puternică credință în conștiința lui. Cea mai practică. Pentru ceea ce izbutise să facă. Pentru ceea ce ajunsese să fie.

Pe tărîmurile de crimă ale războiului, un catolic își poate pierde sufletul. Chiar și un indian Navajo.

Dar un budhist nu !

Apropiindu-se de umbrele templului imens, furișîndu-se neauzit, deodată încremeni, surprinzînd un foșnet. Inima porni să-i bată nebunește, se aruncă în desiș, smulse pistolul de la brîu și încremeni în poziție de tragere. Din junglă, în stînga lui, se ivi o siluetă care abia atingea frunzișul. O luă în cătare. Silueta se opri. Ochi. Reuși să distingă veșmintele. Uniformă neagră cu dungi. Vietcong ! Militarul înaintă. Rambo nu-l slăbi, urmărindu-l cu pistolul, cu degetul încordat pe trăgaci.

Dar dacă militarul acela nu era singur ? Împușcătura i-ar fi atras pe toți într-acolo. Nu. Avea o cale mai bună.

Se trase mai adînc în desiș, se furișă cu eleganța unei fiare, fără să facă un zgomot. Prada făcea la fel. Acum Rambo văzu limpede forma unui automat AK-47. Mai aproape, una cu jungla, se aruncă, își apucă adversarul de bărbie, cuțitul la beregată, gestul cu care se retează gîtul, pălăria largă de pai zboară din capul inamicului, o claie de păr negru, lucios lunecă pe spate. La numai un fir de păr de curbura gîtului, cuțitul încremenește.

[1] Agentul Oranj — substanțe defoliatoare care transformau jungla într-un coșmar, veștejind toată vegetația.

— Dă-mi

În vietnameză. O voce de femeie !

O băștinașă, o femeie, spre treizeci de ani. Micuță. Înșelător de delicată. Minunată, așa cum sînt îndeobște tinerele vietnameze. Cu eleganța unui porțelan oriental. Ochii mari, expresivi. O gură puternică, senzuală, acum vădind spaimă.

— Dă-mi drumul, îi spuse ea din nou în vietnameză, cu glas mai scăzut, coborîndu-și supusă privirea. Te rog ! și ridică ochii din nou ; brusc își dădu seama că, în ciuda camuflajului, Rambo era american, porni iute să vorbească în engleză. Iartă-mă. Nu mă așteptam să întîlnesc pe nimeni. Sînteți primul turist prin părțile astea unde n-a mai călcat nimeni de multă vreme. N-am vrut să vă tulbur meditația.

Cu cuțitul la gîtul ei, Rambo o cercetă mai departe.

— Ați venit aici ca să-l vedeți pe Budha, să-l rugați să vă arate adevărul ? întrebă ea.

El nu-i răspunse.

— Sau poate v-ați rătăcit ? Dacă-i așa, am să vă fiu eu călăuză.

Rambo îi răspunse în vietnameză :

— Nu, nu m-am rătăcit. Dar am pornit în căutarea cuiva.

Fata zîmbi auzindu-l vorbind o vietnameză atît de curgătoare și-i vorbi și ea în aceeași limbă.

— Poate căutați pe cineva cu numele de Orhidee de Noapte ?

— Da, e unul dintre numele care mi s-au dat.

— Celălalt era cumva Co Phuong Bao ?

Brusc se simți caraghios. Nu pentru că era mai mai s-o omoare. Ar fi fost doar un gest ce dovedea prudență. Nu. Se simțea caraghios pentru că atunci cînd i se comunicase că numele omului său de le-

gătură este Co, automat el tradusese cuvîntul în engleză, iar în engleză înseamnă fecioară.

— Ştii ce înseamnă numele meu în engleză ? îl întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Mama mea era actriţă, se încruntă ea. Eşti cel trimis în misiune, eşti Rambo ?

Din nou dădu din cap.

— Încă o secundă şi te-aş fi ucis...

— Mă ascundeam. N-ai venit la timp. Am crezut că eşti unul dintre mercenarii care mai bîntuie pe aici. De ce-ai întîrziat ?

— Am avut nişte necazuri. M-am încurcat în paraşută...

Se uitau stînjeniţi unul la celălalt.

— Citesc în ochii tăi că nu te aşteptai să întîlneşti o femeie, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Te deranjează ?

El clătină din cap.

— În America există o mişcare a femeilor.

— Sună destul de comunist !

El zîmbi şi clătină din cap.

— E destul de complicată treaba, dar mişcarea asta vrea să spună că important nu este sexul din care faci parte, ci ceea ce eşti în stare să împlineşti.

— Atunci nu trebuie să te îngrijoreze ! trecu ea la engleză. Trebuie să fac exerciţii. Mai bine vorbim în engleză, da ?

El simţi nevoia să zîmbească.

— Vorbeşti destul de bine.

— Parol !

— Unde ai învăţat ?

— Ei, pe vremuri, la universitatea din Saigon.

Ceea ce însemna nu numai că se apropia de treizeci, ci sărise de suma asta. Îşi săltă mîndră bărbia:

— Mi-am luat diploma în economie, coborî ochii dezamăgită. Dar meseria asta nu prea are căutare în vremurile astea. Acum comuniştii sînt la putere. Hei, ai un răgaz, ţi-e foame ?

— Sigur, rîse el. Ce-ai adus ?

Întinse mîna la spate şi dezlegă un tub din pînză pentru mîncare. El recunoscu imediat forma tubului. Îl văzuse în spatele a numeroşi luptători din Vietcong. Morţi.

Ea desfăcu mîndră gura tubului.

— Ce-am adus ? **Nuac nam !**

Rambo simţi cum i se înfioară stomacul.

Ea desfăcu mai multe frunze ale arborelui de cauciuc, scoase la iveală nişte orez muiat într-un sos care-i făcu nările să fremete la izul de iute. Primi o frunză desfăcută şi beţişoarele pe care i le oferi ea. Cu pricepere, deşi nu mai mîncase de ani de zile ca băştinaşii, începu să ducă orezul la gură.

— Chiar ai luat diploma universitară ? o întrebă el în engleză, în vreme ce mesteca şi înfuleca.

— Sigur, zîmbi ea. Cînd vorbesc în engleză ţi se pare că n-am decît patru ani.

El rîse din nou, înfulecă mai departe orez.

— Mmmm ! Sosul din ce-i ?

— Peşte fermentat.

— Mda, acum îmi amintesc.

Iuţeala sosului îi amorţise limba. Şi, fără să priceapă de ce, începu iar să rîdă, înfulecînd mai departe din orezul acela.

De cealaltă parte a luminişului, veghea asupra lor Budha.

14

În timp ce se căzneau să meargă prin jungla deasă, cînd înaintînd, cînd întorcîndu-se ca să ocolească obstacolele, Rambo își studia tovarășa de drum. Zveltă, cu un cap mai scundă decît el, cu haina neagră, largă de camuflaj care părea s-o ascundă, se strecura printre copaci, pe sub desișuri cu o ușurință de felină. Băgă de seamă cu admirație felul în care știa să ocolească potecile bătute, priceperea cu care găsea în haosul acela vegetal unde părea să nu existe, o trecere.

Îl întrebase dacă-l deranja faptul că era femeie, iar el îi spusese adevărul. Atîta vreme cît își împlinea misiunea ca lumea, nu-l interesa dacă era femeie sau bărbat. Iar în problema atracției sexuale, întrebarea n-avea nici un rost.

Cînd se întorsese în Statele Unite din Vietnam, avusese un șoc descoperind care era atitudinea majorității americanilor, mai ales a studenților care demonstraseră împotriva războiului, față de veteranii acestui război ce reveneau acum acasă : criminali în masă, ucigași de copii, cel mai adesea erau numiți violatori ! Fusese în aceeași măsură nedumerit și îngrozit. În spatele acestor acuzații se ascundea ideea că, după atîtea crime, veteranii ajunseseră atît de însetați de sînge încît erau în stare de orice fel de atrocități.

Violatori ! Numai ideea i se părea grețoasă. E drept că auzise și el de soldați care violaseră femei vietnameze în cîte un sat după atac, dar aceștia fuseseră tratați cu dispreț chiar de către camarazii lor. Biete animale, care așa se purtaseră și în lumea civilizată și pe care războiul din Vietnam nu reușise să-i schimbe. Însă soldații, pe care-i cunoscuse Rambo și-i respectase...

Nu pricepeau odată civilii ăștia că după o confruntare militară nu aveai nici un chef de sex ? Ca să nu mai vorbim de viol, pentru care el avea o silă imensă. Războiul îți tăia pofta chiar și pentru relații de dragoste normale, de dragoste împărtășită !

Pe vremea adolescenței, la Bowie, Arizona, fusese atras de fete la fel ca orice puștan normal căruia îi dau ghes hormonii. Da, în acele timpuri cînd nu se vorbea atît de mult de revoluția sexuală, el fusese neprihănit pînă la douăzeci și unu de ani, cînd păcătuise cu prietena lui, fata cu care intenționa să se căsătorească. Încă și acum își amintea părul acela blond, minunat. Dar fusese chemat la oaste, iar cînd se întorsese din război ea se măritase cu altcineva, avea doi băieți și o fetiță, și vorbea cu el de parcă de cînd lumea nu fuseseră decît niște cunoștințe oarecare. Da, părea oarecum stînjenită, de parcă nici n-ar mai fi vrut să-și amintească de el în vreun fel.

Nu-l duruse atît de mult că se măritase cu altul. La urma urmei lipsise multă vreme, și o perioadă fusese dat dispărut, mort. Și nu se gîndise că o să-l aștepte atîta.

Ba chiar mai mult, se simțise oarecum ușurat. Pentru că acum i se părea imposibil chiar și numai gîndul căsătoriei. Și să mai aibă și copii ? De neînchipuit !

Deoarece, după grozăviile pe care le văzuse, sexul nu-l mai interesa. Îl agasa chiar și numai gîndul de a se apropia prea mult de o altă ființă. Nu numai din motive psihice. La propriu. Fizic pur și simplu. Simțea că i se strînge stomacul, că pielea îi devine unsuroasă.

Şi doar nu era împotent. Cîtuşi de puţin. Uneori avea visuri erotice şi se trezea ud tot. Dar relaţii firești cu cineva ? Imposibil.

Pentru că în timpul actului sexual îţi pierzi controlul asupra ta. Pentru că, în ciuda mijloacelor anticoncepţionale, puteai să dai naştere unui copil. Iar un copil nu merita chinul şi nefericirea de a se naşte într-o lume atît de groaznică, o lume în care războiul şi închisorile nu numai că erau posibile, ci adevărata lume pentru o mulţime de oameni.

Şi pentru el !

În vreme ce se strecura prin desişul junglei, privind-o cît de dibaci ştia să găsească drumul, se gîndi din nou la întrebarea pe care i-o pusese fata. Conta faptul că era femeie ?

Nu !

15

Ieşiră din junglă şi se treziră pe malul abrupt al unui fluviu îngust şi mîlos. Pe harta lui Rambo era trecut sub numele de Ca. Se opri, îi cercetă curentul lenevos.

— Cum ajungem de aici spre nord ? o întrebă el în engleză, amintindu-şi că fata voia să înveţe limba.

— Eu am aranjat... — rămase o clipă pe gînduri, căutîndu-şi cuvintele — mijloc de transport. Vechile drumuri nu mai sînt sigure ! arătă îngrijorată. Dar cînd ajungem în susul rîului, cred că o să fii dezamăgit.

— Da ? Din ce pricină ?

Fata clătină din cap.

— Am fost în lagărul acela acum două luni.

Pustiu. Nu e nimeni acolo. E părăsit de ani de zile.

— Dar... , Rambo se încruntă. De ce ne-ar fi trimis în misiune să cercetăm un lagăr părăsit ?

— Poate că soldaţii s-au întors în ultimele două luni.

— Poate. Şi poate că au adus şi prizonierii înapoi.

— Pe aici ! şi Co arătă în susul fluviului. Mijloc de transport nu departe.

16

Îi auzi imediat ce ieşi din pădure. În faţă, pe malul unui golfuleţ cu apă murdară, văzu o colibă primitivă din bambus şi acoperiş din tablă ondulată. Era cocoţată deasupra apei, ridicată pe nişte rădăcini scheletice de copaci ce se întindeau dinspre mal. Deasupra apei fusese durată o platformă, iar pe platformă doi orientali murdari, unul cu cercei în urechi şi o pălărie jegoasă de cowboy pe cap, celălalt cu o cartuşieră plină cu muniţii trecută peste piept, cu un frac fără pieptar pe el, se înjurau unul pe celălalt ca doi beţivi sadea, luptîndu-se să pună mîna pe o sticlă. Cînd se mai apropie, Rambo recunoscu marca băuturii : Budweiser.

Co strigă la ei în vietnameză :

— Haide, la drum !

Cei doi se întoarseră deodată, speriaţi îşi apucară automatele, lăsînd sticla din mînă, fără să le mai pese că aceasta se rostogolise de pe platformă şi căzuse în apă. Îşi îndreptară ameninţători armele spre ei.

Apoi, prin ceaţa ce le împăienjenea ochii înroşiţi de băutură, o recunoscură parcă pe Co. Mormăiră unul la altul. Cel de-al doilea strănută. Şi

Rambo se relaxă cînd îi văzu cum coboară ţevile armelor. Dar auzind un foşnet în spatele lui se întoarse pregătit să se apere, însă nu erau decît doi şobolani de apă care ieşeau din ascunzătoarea lor din pădure.

— Indivizii ăştia arată de parcă ar fi în stare s-o vîndă şi pe mă-sa, îi şopti el lui Co în engleză.

— Şi sînt. Sînt piraţi de meserie. Contrabandă cu opiu, şi fata încercă să fie mai optimistă. Dar numai ei ne pot asigura cel mai bun mijloc de transport în susul apei. Pe ei armata nu-i bănuie de nimic.

— În clipa asta nu armata mă îngrijorează cel mai tare.

Lîngă colibă, un sampan nenorocit se bălăcea în apă. Cabina de pe punte era făcută tot din tablă, tablă ondulată şi bambus, iar din cabina aceea se arătă un oriental şi mai ciudat, care coborî la ţărm, clătinîndu-se uşor în vreme ce se apropia de ei. Avea un păr lung şi slinos, la gît i se vedeau nişte coliere ieftine, patru ceasuri la o mînă, un revolver cu patul din sidef era înfipt în betelia nădragilor pătaţi de ulei, nădragi americani, blugi, un număr puţin cam mare pentru proprietarul deacum. Le zîmbi larg, dezvăluindu-şi gingiile goale acolo unde ar fi trebuit să fie dinţii superiori din faţă.

— Co, cînd vorbeşti cu mine, vorbeşte numai în engleză, îi şopti Rambo, înainte să ajungă şi celălalt lîngă ei.

Fata nu pricepu ce i se cere exact, dar se supuse, făcu gesturi de politeţe către noul venit, se înclină dinaintea lui.

— Faceţi cunoştinţă cu căpitanul Trong Kinh.

Rambo se înclină la rîndul lui.

— Domnule căpitan !

Kinh îşi arătă şi mai mult gingiile. Bătîndu-se în piept, el stîlci în engleză :

— Da, îmi dau seama, îi replică Rambo. Vă mulţumesc fiindcă mă ajutaţi.

— Mult mulţumesc ajutam la vostru.

Kinh părea fascinat de cele două tolbe din spinarea lui Rambo.

— Vorbiţi foarte bine limba mea.

— Dar dumneata vorbeşti la limba mea ? întrebă căpitanul trecînd brusc la vietnameză.

Prefăcîndu-se încurcat, Rambo se uită de la căpitan la Co. Tot în vietnameză. Kinh se întoarse spre Co.

— Nu pricepe chiar deloc ?

Fata clătină din cap. Zîmbetul ştirb al lui Kinh dispăru cu totul.

— Ai adus banii ?

— Uite-i.

Co băgă mîna în costumul ei de camuflaj, scoase un teanc de dolari americani boţiţi şi-i întinse. Kinh îi numără cu lăcomie. Se încruntă :

— Dar restul unde-s ?

— Jumate acum, jumate mai tîrziu !

— Nu aşa ne-am înţeles.

Co îl aţinti cu privirea. Kinh rînji. Se întoarse spre oamenii lui, lătrînd nişte ordine. Aceştia se repeziră să le împlinească, strigînd unul la altul, ca nişte beţivani, comenzi care se băteau cap în cap, cu mare greutate reuşiră să desfacă sampanul de platformă, săriră la bord, unul din ei mai mai să cadă înapoi în apă, vîntură din mîini ca să-şi recapete echilibrul. Ceilalţi rînjiră, aruncîndu-i vorbe de ocară.

Ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton, pe faţa lui Kinh apăru din nou zîmbetul acela ştirb.

Arătă cu mîna spre sampan. Cam fără tragere de inimă, Rambo se urcă odată cu Co.

Cînd Rambo intră în cabină, o vietnameză cu o față stafidită, strîngînd un țînc la piept, se dădu la o parte din calea lui. Cabina era întunecoasă, plină de fum, cu tavanul atît de jos încît el trebui să se aplece. În plus mai era și înghesuită și ticsită de tot felul de lucruri. Fiecare bucățică de loc era plină cu lucruri jefuite, resturi adunate de peste tot, lăzi goale de Coca-Cola, capace de roată ruginite, un antic aparat de radio Victrola, un televizor cu ecranul spart, cărți înverzite de mucegai, niște găini moarte, o tavă pentru gheață, o roată de bicicletă, două motoare autbord. Păreau să fie strînse laolaltă fără nici o logică, fără un scop anume. Dar în spatele lăzilor cu muniție, Rambo zări țevile unor carabine și arme de vînătoare.

Cei trei membri ai echipajului dădură buzna înăuntru poticnindu-se, făcînd aerul din cabină și mai irespirabil. Unul dintre ei scoase la iveală o sticlă de whisky. **Jim Beam,** trase cîteva gîturi și celălalt i-o smulse din mînă. Femeia stafidită aprinse o pipă din lut cu mînerul lung. Cînd fumul ajunse la el, Rambo simți mirosul grețos dulceag al opiumului.

Sampanul se înclină pe-o parte cînd se depărtă de mal, și porni în susul fluviului. Un motor pîrîia obosit. În ușă apăru silueta lui Kinh. Își șterse saliva de pe bărbie și trecu la engleză :

— Vreau beu ? și făcu semn cu mîna spre sticla de whiskey din care se trata cu generozitate unul din oamenii săi.

Rambo clătină din cap.

— Pacat la el, spuse Kinh, dar iute se lumină! Nu, nu pacat. Mai multă lasa la eu ! și înșfăcă sticla din mîna celuilalt, înjurîndu-l.

— Dormi aici, îi spuse Co lui Rambo. Cît urcăm fluviul sîntem în siguranță.

— Să dorm ? Unde ? și Rambo se uită la harababura care domnea în jur. Dar cu navele de patrulare cum rămîne ?

— Eeeee, nu bate cap cu nave patrulare.

Și, ca un copil care-și despachetează darurile de Crăciun, căpitanul ridică încet capacul unei lăzi de lemn slinoase, se uită încîntat înăuntru. Iar Rambo îi înțelese pe deplin satisfacția cînd văzu ce scoate Kinh de acolo. Mîndria arsenalului său. Un lansator portabil imens de rachete, de fabricație rusească, armă interzisă de fapt. Și lui Kinh îi luciră ochii diavolește.

— Noi nu problem.

— Nu, repetă Rambo, nu problem.

IV

Lagărul

1

Trautman se uita fără să vadă pe ușa imensă a hangarului, simțind cum îl dor mușchii de încordare, în vreme ce soarele cobora încet spre apus. De ceasuri în șir aștepta, urmărea amurgul, înainte bătuse hangarul în lung și-n lat. Mai înainte stătuse neclintit lîngă operatorul radio, concentrîndu-se asupra instrumentelor, de parcă prin voința lui ar fi putut face să erupă deodată vocea lui Rambo prin zgomotele paraziților.

Da, nu-i rămînea decît să aștepte.

Doar atît.

Şi să se roage.

Dar încă mai spera. Dacă exista vreo fiinţă care să fi supravieţuit greşelii de paraşutare, atunci numai Rambo era aceea.

Cu siguranţă.

Dar atunci, fir-ar să fie, se gîndi Trautman, de ce nu dă un semn ? Nu credeam să ajung să trăiesc ziua cînd să mă rog ca unul din oamenii mei trimişi în misiune în teritoriu inamic să-şi fi distrus aparatul de radio. Se întoarse şi, cînd îl văzu pe Murdock apropiindu-se, îşi îndreptă spinarea plin de speranţă.

— Vreun semn ?

Murdock clătină din cap.

— Nu-mi stă în fire.

— Ce anume ?

— Să fiu a cincea roată la căruţă, completă Trautman. La noapte vreau să zbor cu echipa însărcinată cu extragerea agentului.

— Nu cred că e necesar.

— S-ar putea să nu fie necesar. Dar vreau eu să mă duc !

— Se interzice !

Trautman se zburli.

— Se interzice ?

— E prea periculos. Va fi un zbor foarte riscant. Un colonel plin nu are voie să-şi rişte viaţa. Ţi-ai plătit obolul în privinţa asta. Ţi-ai cîştigat dreptul de a nu mai risca.

— Ce-ar fi să mă lăsaţi pe mine să apreciez cînd să risc şi cînd nu ? Am spus că doresc să...

— Nu, toţi sîntem îngrijoraţi, şi eu sînt îngrijorat, îi replică Murdock. Nu mai vreau acum să am pe conştiinţă şi un colonel plin, doborît deasupra Vietnamului. Dacă greşesc, te rog să-mi spui. Te afli aici doar printr-un gest de politeţe ! şi Murdock ridică braţele. Mda, şi, recunosc, şi ca să-l ţii pe băiatul ăsta al dumitale în frîu. Dară dacă eşti aici, faci parte din echipa noastră. Iar eu, luînd în consideraţie toţi factorii, nu doresc să te văd asumîndu-ţi riscuri inutile. Şi dacă e să vorbim, nici acum nu ştiu dacă trebuie să-i îngădui lui Ericson să se deplaseze cu elicopterul în zona de extracţie...

— Staţi puţin. Doar nu vreţi să spuneţi că... Aveţi de gînd să anulaţi misiunea ?

— Crede-mă că tare mă tentează. Misiunea a devenit mult mai riscantă decît am plănuit noi.

— Dar v-aţi dat cuvîntul. Aţi spus că elicopterul va fi acolo, şi al naibii să fiu dacă nu va fi. Trebuie să respectaţi planul de operaţie.

— Mi-am dat cuvîntul ? Cui ? Lui Rambo ? Habar n-avem dacă mai e în viaţă. Cele mai multe şanse sînt împotriva acestei presupuneri.

— Nu ! replică Trautman. Mie mi-aţi dat cuvîntul. Şi, pe Dumnezeul meu, am să fac totul ca să vi-l respectaţi.

Murdock îl cîntări din ochi.

— Deci aşa, da ?

— Da ! replică Trautman. Exact aşa !

— Bun atunci. Acum văd şi eu încotro bateţi. Şi să fiu şi eu al naibii, dar nu vreau ca atunci cînd ne strîngem calabalîcul şi-o ştergem să vină cineva cu un raport negativ asupra acestei operaţiuni. Doreşti să merg pînă la capăt cu misiunea şi să-l trimit pe Ericson cu elicopterul ? Prea bine. Vrei să-ţi rişti pielea mergînd cu el ? Prea bine. Doar nu-i pielea mea. Dar, domnule colonel...

— Da ?

— Trebuie să recunosc, ce-i al dumitale-i al dumitale : eşti devotat oamenilor pe care-i ai !

2

Rambo stătea în uşa deschisă a cabinei sampanului, ascuns de o prelată, şi se uita printr-o gaură la apusul soarelui care arunca o lumină roşietică asupra apelor. În spate se auzea rabla de motor învechită, încăpăţînîndu-se să pufăie. În vreme ce sampanul luneca încet în amonte, Rambo urmărea circulaţia pe fluviu. Văzu sampane mai mici, purtate cu ghiondere de barcagii abia schiţaţi în lumina aceea slabă, cu clasicele pălării conice pe cap. Rareori întîlneau sampane mai mari decît cel în care mergeau ei, de asemenea cu motor. Trecură pe lîngă un paşnic sătuc — o mulţime de colibe ridicate pe stîlpi, urcînd dealul, copii tuciurii şi goi puşcă bălăcindu-se în apele fluviului, rîzînd fericiţi de răsunau malurile. Apoi iar întinderea nesfîrşită a junglei, şi el îşi dădu seama că, de n-ar fi fost duduitul motorului, scena pe care o trăia acum putea foarte bine să fi fost cu o sută de ani în urmă. Sau cu cinci sute.

Războaiele au venit şi s-au dus. Regimurile şi ideologiile au avut fluxul şi refluxul lor. Dar pămîntul şi oamenii au rămas. Şi cînd ajungi cu gîndul aici, vezi că oamenii nu vor politică, ci să fie lăsaţi să trăiască în pace.

Rambo acoperi gaura din prelată şi se întoarse spre Co, ce stătea pe vine lîngă o ladă cu muniţii şi dormea. Avea o faţă senină. Ca de copil. Frumoasă.

Pleoapele fetei tresăriră. Se trezi, îl văzu şi-i zîmbi.

— N-ai dormit deloc ? îl întrebă ea în engleză.

— Mai tîrziu, îi răspunse el. Cînd se termină totul.

— Nu cred că o să se termine vreodată.

— Aici ai dreptate.

În cabină se mai aflau cei doi membri ai echipajului. Stăteau tolăniţi într-o rînă ca nişte beţivi pe lăzi şi se uitară unul la celălalt miraţi de sonoritatea acelei limbi ciudate.

— Şi acum mîncăm ceva, da ? îl întrebă Co.

— Dacă vrei, mai mîncăm o dată.

Desfăcu o altă frunză de arbore de cauciuc şi-i oferi beţişoarele. Din cînd în cînd beţişoarele lor se atingeau în vreme ce încercau să adune ultimele fărîme de orez cu peşte fermentat.

— Serveşte-te, îi spuse ea.

El se roşi.

— Iartă-mă. Am cam uitat buna cuviinţă.

— Ştiu. Am glumit.

El îi zîmbi.

— Cum de te-ai băgat în treaba asta ?

— E o poveste lungă îi răspunse el.

— Dar şi călătoria noastră e lungă, completă ea.

El clătină din cap, mestecînd.

— Nu îndestul de lungă ca să-ţi explic ! înghiţi. Dar cum ai nimerit tu ? Ce te-a făcut să te apuci să lucrezi pentru iscoade ?

— Iscoade ?

— Spioni. Exact ce faci tu acum.

— A, da, am priceput. Spioni ! şi începu să-şi sugă beţişoarele gînditoare. M-au contactat la universitate înainte de căderea Saigonului. Şi am făcut un tîrg.

— Mda, la asta spionii sînt tare buni, îi spuse Rambo, aducîndu-şi aminte de cariera de piatră, de durerile din spinare, de sudoare. Să facă tot felul de tîrguri.

— Fratele meu era căpitan la comunişti. Avea nevoie de paşaport să plece în S.U.A., altfel nordvietnamezii aveau să-l execute. Da. Şi atunci am

făcut tîrgul cu spionii. Ca el să plece. Eu am rămas aici, și lucrez pentru ei. Fratele și fiul meu au plecat.

Rambo se opri uimit din mestecat.

— Fiul tău ?

Co lăsă ochii în jos.

— Nguyen. Are doisprezece ani acum. Nu l-am văzut de opt ani. Acum e mare. Nu mare ca un american. Dar puternic.

— Da, puternic, spuse Rambo și înghiți cu mare greutate dumicatul. În America, cu o groază de mîncare, sigur că s-a făcut puternic. Dar ce-i cu taică-su ?

Co ridică din umeri, cu o stoică indiferență. Rambo era obișnuit cu atitudinea asta la vietnamezi.

— Mort. Mort în război.

Bineînțeles, se gîndi Rambo, fata asta a văzut moartea în toate felurile. Și s-a învățat cu ea cel mai firesc lucru în viață.

— Iartă-mă că te-am întrebat.

— Nu contează.

Fata șovăi. Rambo își aduse aminte ce spuneau îngîmfații americani : să ucizi un băștinaș, nu-i același lucru ca atunci cînd un băștinaș ucide un american („Știți, afurisiții ăia de orientali nici nu respectă viața așa cum facem noi. Uitați-vă numai la paraginile alea blestemate în care trăiesc înghesuiți cu toții. Acolo viața nici nu contează !"). Americanii ! se gîndi Rambo. Întotdeauna își închipuie ei că restul lumii trebuie să aibă aceleași opinii asupra vieții !

— Da, reluă Co, de data asta cu un glas tăios. Și mie îmi pare rău. Mă gîndesc la el. În multe nopți.

Nu o mai ispiti, lăsîndu-i posibilitatea să se fe-rească de amănuntele care să-i trădeze suferința, și schimbă subiectul.

— Dar ce se aude cu fiul tău ? Nguyen ? Parcă așa spuneai că-l cheamă. Unde s-a dus în Statele Unite ? În ce oraș ?

Și ea îi spuse plină de mîndrie :

— Huntington Reach, California.

— Mda, se gîndi Rambo. E frumos acolo. Probabil că și-a făcut rost și de o planșă pentru ocean.

— O planșă ?

— O bucată de lemn pe care călărești valurile.

— Călărești...

— E destul de greu de explicat. Trebuie să vezi ca să crezi. Vreau să spun că fiul tău probabil că acum rupe inima fetelor.

Co se supără.

— Nguyen e un băiat bun.

— Bineînțeles, rîse Rambo. Bineînțeles.

— E în siguranță acolo. Asta contează. Nu ca aici. Nu ca taică-su ! Și Co puse bețișoarele jos, ochii i se întunecară. Prea multă moarte. Moarte peste tot. Eu...

— Da ?

— Eu vreau să trăiesc.

Deci așa, ai făcut un tîrg cu spionii ca să-ți riști viața numai pentru ca fiul tău să scape de aici în siguranță, se gîndi Rambo. Bună fată ești !

— Dar tu ? îl întrebă Co.

— Nu știu ce vrei să...

— Tu ce dorești de la viață ?

— Eu ? și ridică din umeri. Eu nu vreau decît să supraviețuiesc.

— Să supraviețuiești ? Asta e cu totul altceva decît să trăiești.

— Cred că da. Şi nu cred că am trăit de cînd...

— Dar nu e prea uşor... chiar şi să supravieţuieşti aici. Aici e război.

— Păi, începu Rambo, ca să supravieţuieşti războiului trebuie să...

— Ce ?

— Să devii tu război !

Co ridică ochii spre el mirată.

— Şi atunci de ce spionii te-au ales pe tine pentru misiune ? Pentru că îţi place să te baţi ?

Rambo clătină din cap.

— Pentru că mă pricep la treaba asta şi... pentru că sînt de aruncat.

— Aruncat ?

— Ştii ce înseamnă ?

— Nu-mi spune... da, asta e ca atunci cînd eşti într-o maşină... şi maşina face accident... şi tu singurul care moare... şi nimănui nu-i pasă. Da, aşa ?

— Ai priceput.

Rambo se uită la şnurul din piele de la gîtul ei. Cînd fata se aplecă înainte, văzu în decolteul salopetei un medalion atîrnînd. Îl atinse. Un mic Budha din aur.

— Îmi aduce noroc, îi spuse Co uitîndu-se la el. Ţie ce-ţi aduce noroc ?

Îşi trase mîna de pe micul Budha şi se gîndi. Apoi coborî mîna şi prinse mînerul cuţitului. Se uită la piraţii care zăceau tolăniţi.

Fata pricepu.

8

Deodată, strigăte alarmate îl făcură să încremenească

Îşi trase cuţitul şi se întoarse spre tenda care acoperea uşa. În afară de zgomotul obosit al motorului sampanului, acum se auzea vuietul unor motoare puternice, care devenea tot mai asurzitor cu fiecare secundă, apropiindu-se cu rapiditate.

Co alergă la tendă, se uită afară, şi se întoarse spre el.

— Armata. Navă de patrulare !

Lui Rambo i se strînse stomacul, simţi că i se face frig.

Cei doi beţivani încercară să se salte cumva în picioare ; mormăind, se îndreptară împleticindu-se spre uşă.

Rambo se şi repezise la o tendă care atîrna de o ladă. Se aruncă după ladă, trase tenda peste el, rămase o clipă năuc simţind cum se prăvăleşte peste el o adevărată avalanşă, dar înţelese că fata îl îngropa acolo, acoperindu-l cu tot felul de lucruri.

Apucă mînerul cuţitului.

Scoase şi pistolul din toc, dînd piedica la o parte.

Şi începu să respire cît mai neauzit, mai nesimţit, de teamă să nu mişte cumva tenda de deasupra lui.

4

Co aruncă ultimele lucruri peste el, o pompă de bicicletă aterizînd peste o ghitară fără coarde şi sulul unei vechi maşini de spălat. Inima fetei zvîcnea cu putere, trase cu urechea şi auzi mugetul motoarelor patrulei gonind atît de aproape de ei, încît pereţii de metal ai cabinei începură să zăngănească. Părea să fie chiar lîngă ei. Se uită spre

arma cu care venise, dar nu avu timp să ajungă pînă la ea că tenda din ușă fu smulsă la o parte.

Kinh dădu buzna înăuntru. Ochii injectați de băutură arătau groaznic în vreme ce se repezi și deschise capacul lăzii scoțînd iute lansatorul de rachete și băgînd un proiectil pe țeavă. Co îl opri. În vietnameză îi spuse :

— Încearcă să folosești arma asta și-ți promit să-ți zbor devla.

Kinh se uită la ea nedumerit.

— Partea aia cu care încerci tu să gîndești și unde n-ai minte.

O străpunse cu privirea, încercînd să împace și mîndria lui și mintea ei.

— Știi altă cale mai bună ?

— Lăcomia !

Din salopeta ei scoase la iveală un teanc de bancnote nordvietnameze și i le îndesă în mînă.

— Hai, du-te. Descurcă-te, că ești bun la asta.

Rămase pe gînduri, dar complimentul îl dezmetici. Își arătă gingiile.

— De ce nu ?

Se aplecă să iasă pe ușă. Co se luă după el. Odată ajunsă pe puntea sampanului, își feri ochii de lumina încă puternică a soarelui reflectată de apă, văzu nava de patrulare făcînd un tonou larg, valul stîrnit de ea aproape să răstoarne fragila ambarcație. Cînd puntea începu să danseze, ea se sprijini de peretele de metal al cabinei ca să nu cadă, și se uită cu prefăcută nevinovăție la imensa navă militară care domina sampanul.

Motoarele tăcură brusc, și se lăsă o tăcere mai supărătoare decît zgomotul de dinainte. Valuri mici făceau prova să plescăie. Șase marinari, aflați pe punte, purtau uniforma marinei nordvietnameze. La prova, un altul pregătise mitraliera grea și o

îndreptase acum spre sampan, gata să apese pe trăgaci. Ceilalți, cu niște mutre plictisite, țineau pregătite automatele AK-47. Căpitanul navei de patrulare, un individ lat în piept, duse la gură o portavoce. Glasul îi răsună puternic, metalic, înfiorător, în vreme ce dădu drumul unui torent de ordine în vietnameză.

— Atenție, pregătiți de abordare ! Rămîneți pe loc !

Șobolanii de apă ai lui Kihn se împleticeau pe punte, cu un aer și mai tîmp, dacă era posibil, decît înainte. Femeia aceea stafidită își hrănea puncul la sînul căzut. Kinh făcu un gest încîntat invitîndu-l la bord, tinichelele de la gît zdrăngăniră.

— Dar bineînțeles, vă rog ! Veniți. Nu avem nimic de ascuns. Ei, doriți ceva de băut ?

Căpitanul navei strîmbă din nas. Cîte un marinar stătea de fiecare parte a comandantului cu automatele pregătite, iar acesta scoase și el revolverul din toc, verifică încărcătorul cu cealaltă mînă și apoi sări pe sampan. Genunchii i se îndoiră, dar individul se echilibră ușor, plin de sine, și porni demn să pășească pe sampan. Se uită bănuitor în jur. Co se puse în ușa cabinei, străduindu-se să arate cît mai impresionată de uniforma comandantului. Acesta mormăi ceva, o dădu la o parte din ușă și intră în cabină. Kinh îl urmă.

— Sau poate doriți mai degrabă un ceas ? Ceas bun. American.

În vreme ce soarele scăpătase pe jumătate dincolo de dunga pădurii tropicale, Co aruncă o privire pe ușă, încercînd să zărească în semiîntunericul dinăuntru.

Comandantul inspectă harababura din jur, dădu cu piciorul în niște crătiți.

— Ce fel de ceas ?

— Bulova !

— Ia dă-l încoace să-l văd ! și făcu vînt unor vechituri de pe tenda sub care se ascunsese Rambo. Ai spus parcă ceva de o băutură.

— Whisky bun ! și Kinh deschise o ladă și-i întinse o sticlă nedesfăcută de **Cuty Sark.**

— De unde naiba ai adunat toate gunoaiele astea ?

— Păi oamenii le tot pierd de-a lungul fluviului.

— Și mai ziceai că n-ai nimic de ascuns.

— Dar arată ca și cum aș fi ascuns ceva ?

— Dar ce-i cu armele acelea de colo atunci ?

— Care arme ? Ah, alea ? Păi, să vedeți, cu ele ne apărăm și noi. Nici nu vă puteți închipui cît de mulți hoți s-au prăsit pe fluviu în ultima vreme.

— Ei, te cred și eu, bineînțeles.

— Sigur că da. Și dumneavoastră probabil trebuie să vă apărați de bandiți în fiecare zi.

— Pentru binele poporului. Și cînd nimeresc cîte un bandit, îmi place să-l fac să se sature să mai vină altă dată.

— Sînt sigur că munciți din greu. Și nici nu vă plătește nimeni pe cît meritați. Oamenii ăștia nici nu vor să priceapă cît de multe face marina militară pentru ei.

Comandantul dădu cu piciorul în lada în care era lansatorul de rachete.

— Așa se întîmplă întotdeauna. Și cînd ești în marina militară să nu te aștepți să-ți arate cineva recunoștință pentru că l-ai apărat.

— Dar poate că așa o să vă arătăm și noi cît de recunoscători vă sîntem ! și Kinh scoase purcoiul de bani pe care i-l dăduse Co.

Comandantul își linse degetul și începu să numere bancnatele.

— Numai atîta recunoștință ?

— Ah, am greșit, am băgat mîna în celălalt buzunar ! și Kinh îi întinse altă grămadă de bancnote.

— Da, ei acum îmi dau și eu seama cît de recunoscător îmi ești pentru munca pe care o facem noi. Și, în schimb... — comandantul se uită în jur bănuitor — ascultă la mine atent și fii cu grijă. Mi s-a spus că sînt nu numai bandiți pe fluviu, ci și o mulțime de contrabandiști.

— Nenorociți ticăloși și degenerați ! și Kinh scuipă pe podea. Pînă și mamele lor i-au blestemat în ziua în care i-au fătat.

— Poate ai să dai nas cu ei.

Și comandantul mai izbi o dată cu cizma în lada lansatorului de rachete.

— Ehei, abia aștept, îi replică Kinh.

Co se trase din calea comandantului exact la timp. Acesta se opri pe punte, se burzului la echipajul jalnic al sampanului și se sui iute pe scara navei de patrulare. Co, stăpînindu-și emoția, îl urmări pe comandant pînă cînd acesta făcu cîteva gesturi energice. Nava de patrulare porni să urle din nou cu toată puterea motoarelor și țîșni, făcînd sampanul să se clatine.

Îndată ce nu mai văzu nava militară, ci doar auzi vuietul ei îndepărtîndu-se dincolo de un cot al fluviului, fata se aplecă și intră iute în cabină.

— Ei, ce mai faci, Rambo ?

Dincolo de ladă, ea văzu o formă mișcîndu-se. Scuturîndu-se de toate cioveiele aruncate peste el, se ridică precum un spectru de dedesubt, cu cuțitul într-o mînă și pistolul în cealaltă.

— Preferam să fiu în Texas.

— Cum ? Nu pricep. De ce Texas ?
— O glumă veche.
Şi cu toate că nu-l pricepu nici de data asta, fata îi zîmbi.

5

Se lăsase noaptea. Mai devreme plouase. Acum luna făcea jungla să învie, plină de mişcătoarea strălucire a frunzelor. Pretutindeni se auzeau picături de apă. Se cățărau pe o pantă abruptă, călcînd peste rădăcini lunecoase. Mergeau aplecaţi să nu fie văzuţi cînd ajunseră pe creastă, şi apoi iute porniră la vale de cealaltă parte.

— Aşteaptă-ne aici, îi spusese Co lui Kinh după ce coborîseră de pe sampan, şi stăteau pînă la genunchi în apa mocirloasă. Ne întoarcem şi-ţi plătim şi restul.

Lui Kinh nu-i prea conveni, pentru că nu voia să-şi încerce norocul şi cu vreo altă navă de patrulare, numai că lăcomia era mai puternică decît spaima.

Rambo se întrebă dacă puteau avea încredere în el, în vreme ce se furişa prin întuneric, pe pantă la vale. Să ne închipuim că Kinh se răzgîndeşte şi socoate că banii nu merită riscul, ei ? Ce se întîmplă dacă nu-l găsim aici cînd ne întoarcem ? Va trebui atunci să găsim un alt mijloc de transport la vale. Asta-i, îşi spuse Rambo.

Dar încă ceva îi mai trecu prin minte. Dacă Kinh ar fi pus la cale să-l lase aici de izbeliște, era de presupus că el ar fi încercat să pună în vreun fel mîna pe bani, pe toţi, şi i-ar fi ucis. Opt piraţi împotriva a doi oameni. Lui Kinh trebuie să-i fi trecut prin minte că şansele erau de partea lui. A-

tunci ar fi trebuit să încerce să ne ucidă la colibă. De ce să-şi mai fi bătut capul să ne aducă pînă aici dacă nu avea de gînd să-şi respecte înţelegerea ?

Nu, cu cît se gîndea mai mult la treaba asta, cu atît era mai încrezător că Kinh va fi la locul stabilit, aşteptîndu-i.

Cînd ajunseră orbecăind în valea întunecată, atinse cu cizma ceva rotund ce răsună a gol, se dădu de-a dura şi se lovi cu un zgomot sec de altceva. Alături, o auzi pe Co călcînd pe ceva care trozni. Se opri scurt şi se încruntă : mine ascunse?

Ar fi trebuit să fie făcuţi bucăţi de-acum. Tărtăcuţe sălbatice ? Sunetul era prea înfundat pentru o tărtăcuţă.

Mai făcu un pas şi încremeni cînd auzi troznetul unor crengi uscate adunate grămadă. Cînd încercă să ocolească grămada, descoperi că aceasta se întindea destul de mult în toate părţile. Apoi înţelese că, indiferent unde nimerise, acum era înconjurat de grămada aceea. Ce naiba...

Ochii i se obişnuiră cu întunericul şi mai adînc din fundul acela de viroagă, se chinui să profite şi de palida rază de lună care se strecura pînă acolo.

Reuşi să distingă în jur nişte obiecte rotunde, albe. Dar şi multe altele albe şi lungi, unele curbate. Puse grămadă, unele peste altele, fără o ordine anume.

Dar de-acum îi era limpede despre ce era vorba, şi simţi cum i se urcă fierea în gură, amară. Se uită la oasele acelea, oase umane. Craniile şi schelete aruncate unele peste altele, încîlcite unele în altele, lianele crescînd din coşurile pieptului, mlădiţe ivindu-se dintre maxilarele descărnate şi găvanele fără ochi. Dar gurile acelea îşi păstraseră dinţii şi-i vorbeau acum despre toate cîte se întîmplaseră.

Cum acolo, în adîncul junglei nu găseai decît foarte puțin de mîncare, vietnamezii rămîneau fără dinți foarte de tineri. Cei mai mulți adulți își molfoleau mîncarea în gingii, pentru că nu aveau cu ce s-o mestece.

Nu, scheletele astea, craniile (mai mari decît ale vietnamezilor în general) erau ale unor albi.

Americani ?

Erau...

Dumnezeule mare, îi trecu lui prin minte și se înfioră în ciuda aerului cald și jilav, așa s-au descurcat militarii cu prizonierii care au murit. În loc să-i îngroape...

Nu, nu se poate. Și în gură simți și mai tare amăreala fierii.

I-au tîrît aici și i-au aruncat pur și simplu în văgăuna asta. Jungla și-a împlinit iute sarcina de care s-au descotorosit cei din echipa morților. Animalele, insectele, microbii au dat iama în cadavre, animalele de pradă au ros și au împrăștiat oasele. Astfel pericolul unor epidemii a fost redus la minim. Și nici măcar mirosul de cadavre n-a avut prea mult timp să se împrăștie în jur. Imediat ce jungla și-a terminat treaba, a și dispărut.

Se uită spre Co, în întuneric reușind doar să intuiască expresia de pe fața ei : groază, șoc.

O bătu pe spinare ușor și arătă spre panta opusă.

Femeia ezită. Apoi inspiră adînc și încuviință dînd din cap.

Ferindu-se să facă vreun zgomot, se strecurară afară din groapa aceea comună. Oasele scheletelor se loveau uneori cu zgomot sec unele de altele, șobolanii se ascundeau și mai adînc în grămada aceea. Și după cîteva secunde care li se părură ore, ajunseră la buza pantei acoperită de vegetație de pe cealaltă parte.

Dar deși ar fi trebuit să se simtă ușurat cînd începu să urce malul, simți, din contra, că îl cuprinde un presentiment de teamă. Nu numai pentru că acum lagărul era și mai aproape, că înainte îl așteptau ura și răzbunarea. Ba chiar din contră. Teama îi dădea tîrcoale pentru că aici mirosul morții aproape că dispăruse. Cadavrele acelea fuseseră curățate de multă vreme pînă la os. Cînd se întîlniseră la templu, Co îi spusese că cercetase locul lagărului cu două luni înainte și că era părăsit.

Poate că și acum era părăsit. Poate că nu avea să găsească nici un prizonier. Poate că făcuse atîta drum chiar de pomană.

6

Ajunse la o altă culme, dar înainte de a se furișa în desiș, Co îl opri. Acum, cînd luna lumina mai puternic, el îi văzu expresia de încordare de pe față : privea disperată înainte.

Rambo pricepu. Mușchii i se încordară. Cu fălcile strînse, făcu un semn din cap că înțelesese, se întinse pe pămîntul lutos care mirosea atît de puternic că te sufoca, și începu să se tîrască pe burtă, printre ferigi.

Dădu o ramură la o parte.

În față lagărul !

Într-o viroagă lungă și largă, mai jos de el, înecat încă în întuneric. Dar viroaga asta, spre deosebire de cealaltă din care abia ieșise, nu se întindea de-a curmezișș, de la dreapta la stînga, ci se deschidea, largă, chiar în fața lui.

Era prima dată cînd vedea lagărul din acest unghi, dar nu se putea să nu-l recunoască. Cele şase luni petrecute aici i se întipăriseră în minte de parcă ar fi fost imprimate acolo cu fierul roşu. Şi brusc i se treziră toate coşmarurile. Groapa de var, locurile de tortură, cuştile de bambus atît de înghesuite încît nu puteai nici să stai în picioare, nici să te aşezi, durerile din şale din pricina poziţiei chinuite, durerile din ceafă pentru că erai nevoit să stai cu bărbia înfiptă în piept... Şi gîndul că aveai să înnebuneşti. Dar mai ştiai că dacă te lăsai în voia acestui gînd erai pierdut. Şi stăteai cu teama în suflet, convins că în clipa următoare voinţa avea să-ţi cedeze şi aveai să începi să strigi, să gemi, să urli plin de disperare, suferinţă. Dar reuşeai să te stăpîneşti. Şi te mai ţineai în frîu încă o secundă, şi după aceea încă o secundă, şi te gîndeai la vremea cînd îţi ridicai tabăra în deşertul Arizonei, rememorînd fiecare mişcare pe care trebuia s-o faci ca să ridici cortul, să faci focul, să găteşti nişte carne de vită din cutie, simţindu-i gustul sucului picant. Sau porneai să te gîndeşti la curse cu Fordul tău rablagit pe drumurile desfundate de ţară, şi te uitai la norul de praf ridicat în urmă, simţind şocul suspensiei în vreme ce urlai de bucurie, apăsînd pe acceleraţie ca să ajungi la o sută zece.

După care te întorceai ca să recunoşti că, indiferent cum te-ai juca tu cu mintea, oricîte iluzii ţi-ai crea, erai de fapt tot în cuşca aceea, sau în groapă, sau în camera de tortură, cu mîinile legate deasupra capului, cu umerii uşor scoşi din încheieturi, picioarele atîrnînd în gol.

Şi începeai să-ţi aminteşti de prietenul tău, băştinaşul de la munte, şi pricepeai că n-avea nici

un rost să te chinui cu tabăra din deşert. Şi nici cu Fordul tău rablagit.

Nimic nu conta.

În afară de calea Zen !

Pentru că nimic nu era real.

Nici cuşca. Nici groapa. Nici camera de tortură.

Totul era iluzie. Nici suferinţa nu exista. Cum să existe suferinţă cînd nici trup nu exista ?

Numai gîndul. Şi se uita ţintă la nodul unei prăjini de bambus de la cuşca în care stătea — dar bambusul nu era real, nici nodul — şi se concentra asupra unui ţînţar cocoţat pe nodul cu pricina, şi apoi asupra aripilor ţînţarului — dar nici ţînţarul nu era real şi apoi se concentra într-un grăunte de lumină din ochiul lui Dumnezeu — fiindcă Dumnezeu era real !

Şi aşa a supravieţuit.

Acum se uita spre lagăr amintindu-şi şi se înfioră. Ar fi trebuit să fie în stare să-şi urmeze logica pînă la capăt şi să-şi spună că nici lagărul nu era real. Dar nu era în stare, poate deoarece gîndirea Zen era pentru el mai degrabă un mod de apărare decît o filozofie. Sau poate pentru că, de ar fi gîndit că lagărul nu era real, ar fi însemnat să fie nevoit să accepte că nici prizonierii americani deţinuţi acolo nu erau reali. Şi se revoltă din toată fiinţa lui împotriva acestui gînd.

În clipa acea, tot chinul din sufletul lui i se păru fără rost.

Ca o confirmare a spuselor lui Co, în lagăr nu se vedea nici o luminiţă, părînd cu desăvîrşire pustiu. Gherete de pază fuseseră ridicate în mod strategic de o parte şi de cealaltă a lagărului, cei care făcuseră planurile profitaseră de cîte un cocoloc, cel mai înalt, folosiseră trunchiul pentru scă-

rile de urcare, şi cuşca sentinelei o cocoţaseră în vîrful coroanei. Bine camuflate. Şi bine folosite posibilităţile locului. În jurul lagărului fuseseră bătuţi pari de care erau prinse rînduri de sîrmă ghimpată, formîndu-se un fel de patrulater. Un al doilea gard de sîrmă ghimpată constituia o a doua barieră, dar de data asta valul de sîrmă ghimpată nu fusese prins în cuie, ci doar desfăşurat la întîmplare, în zig-zag.

Chiar în faţa lui era intrarea în lagăr — o poartă mare de lemn, cu o gheretă de sentinelă la dreapta — şi de data asta se folosiseră posibilităţile locului, şi partea din spate a gheretei se sprijinea de trunchiul unui copac mare. Un drum desfundat trecea prin faţa gheretei, intra pe poartă, îndreptîndu-se spre trei grupuri de barăci de lemn, aranjate în formă de U. Partea din fund a acestui U se ridica dinaintea lui Rambo, iar deschiderea sa era orientată spre o faleză în stîncă ce semăna cu o grotă.

Lagărul acesta era cu totul altfel conceput decît cele despre care auzise el în Statele Unite. Probabil că prejudecăţile, hrănite de informaţiile despre lagărele de prizonieri din cel de-al doilea război mondial, îi făcuseră pe americani să-şi închipuie lagărul ca pe o întindere vastă, deschisă, cu o zonă mare defrişată în jur. Numai că lagărul de faţă era sufocat de junglă şi de stînci, şi chiar şi ziua în amiaza mare, locul era întunecat, mohorît.

Rambo ştia că uneori, după ce pleci dintr-un loc, şi ţi se întîmplă o mulţime de alte lucruri între timp, cînd te întorci descoperi că cele amintite nu se mai potrivesc cu ce vezi. Aşa i se întîmplase cînd se întorsese acasă, în Bowie, Arizona. Pe cînd se chinuise în lagăr, amintirile înfrumuseţaseră imaginea acestei localităţi în mintea lui, iar cînd ajunsese acasă descoperise că oraşul său natal era o aşezare amărîtă, măruntă. Sau poate că trăia acele sentimente doar pentru că nu mai avea rădăcini în acele locuri.

Rădăcinile lui erau în altă parte.

Dar, chiar şi din această nouă perspectivă, lagărul de dinaintea lui era acelaşi. Părea că infernul nu se schimbă. Coşmarul, de data asta nu în mintea lui, ci real, în faţa lui, nu se schimbase.

Se înfioră din nou, dar acum din pricina unui val de energie care-l invadă.

— Ne apropiem ? Da ? îi şopti Co.

Femeia se ridică pe vine şi începu să se strecoare înainte. Rambo o prinse de cracul salopetei. Ea se întoarse, cu o expresie întrebătoare. Rambo îi făcu semn înainte : la lumina lunii, o sîrmă, udă de rouă, lucea uşor în noapte. Îi făcu semne spre stînga — către mina ascunsă lîngă copac. Dacă ar fi călcat pe sîrmă, în cel mai bun caz explozia i-ar fi retezat picioarele. Poate chiar toată partea de jos a trupului.

Femeia se trase iute lîngă el.

Rambo se întoarse şi se uită lung mai departe la lagăr. În ghereta santinelei de lîngă poartă, fulgeră scurt o lumină. Cineva îşi aprinsese o ţigară, bănui Rambo.

Instinctele i se treziră cu totul.

Şi Co văzuse şi ea străfulgerarea aceea. Se întoarse uluită spre el, cu gura căscată. Rambo duse un deget la buze.

Pentru că liniştea aceea fu tulburată de un zgomot de motor obosit, care gîfîia, pufnea, pocnea. Se auzea tot mai aproape. Lumina unui far tăie întunericul, dezvăluind porţiuni de junglă.

Rambo își mijì ochii să vadă despre ce era vorba. O tînără, îmbrăcată foarte țipător și vulgar, venea călare pe un scuter Lambretta și se oprise la poartă. Motorul se înecă cu un rateu ca un foc de pușcă. Văgăuna amplifică împușcătura aceea. Pînă la ei răzbătură voci înfundate, un chicotit de femeie care îl ademenea pe cel de sentinelă, vocea nemulțumită a bărbatului. Neștiind dacă Rambo pricepuse ce se întîmplă, Co îi șopti :

— O curvă cu motocicletă din sat. Dar spunea că nu prea îi merg afacerile în partea asta.

Acolo unde se aflau ei păreau să fie în siguranță, cîteva șoapte nu puteau stîrni ecou, dar Rambo îi puse un deget pe buze. Pentru că nu avea nevoie de explicațiile ei. Deși nu putuse urmări conversația, el pricepu cam ce discutau fata și cu sentinela. Fata îi propuse un tîrg. Un tîrg foarte avantajos. Dar vocea țîfnoasă a bărbatului lăsă să se înțeleagă că de fapt el îi propunea ei un tîrg. Sentinela deschise poarta și-i dădu drumul înăuntru cu scuter cu tot.

— Și nu uita, îi aminti acesta în vietnameză, jumătate de oră !

Și-i spuse în vorbe murdare ce dorea el de la ea. Dar scuterul hîrîia acum în drum spre colibe.

Rambo simți că i se strînge inima. Cu o mișcare precisă dar iute, Rambo își trase cele două tolbe din spate. Desfăcu capacele cu respect, cu venerație aproape religioasă, făcu să alunece afară conținutul și începu să asambleze. Ceea ce ieșea din mîna lui arăta atît de neobișnuit încît Co îl întrebă în șoaptă :

— Ce-i asta ?

Săgețile. Arcul !

Datorită sîngelui său de indian Navajo, Rambo învățase de mic să fie un expert în trasul cu arcul. Carabina înlocuise arcul ca armă principală de vînătoare chiar și în satul mamei sale, dar mulți indieni încă se descurcau bine cu arcul, iar cel mai bătrîn și mai înțelept din sat îi fusese dascăl, învățîndu-l că forța, da, era importantă, dar priceperea și rezistența erau și mai importante, iar puterea de concentrare era cea mai de seamă dintre toate calitățile. Pentru a-și dovedi cuvintele, bătrînul, care se slujea de baston la mers și uneori își îndrepta cu multă suferință spinarea, îi arătă cum întindea coarda unui arc cu care Rambo chiar și mai tîrziu, pe cînd era un adolescent plin de mușchi, se chinuia să o întindă. Și bătrînul slobozi săgeata — vummm ! — nimerind chiar în mijlocul țintei așezate la zece metri. Rambo făcuse ochii mari : Asta pentru că mintea întinde coarda arcului, nu mușchii ! îi spusese bătrînul. Dacă mintea ți-e puternică, și trupul te ascultă. Un arcaș e ca un vraci. Un fel de preot după credința voastră. Cînd întinzi un arc e ca și cum te-ai aduna în tine, te-ai izola de lumea din afară, ai înlătura orice îți abate atenția, și ți-ai pune spiritul la încercare !

Bineînțeles că pe vremea aceea Rambo nu pricepuse mare lucru. Era mult prea crud, îi spusese bătrînul. Dar cu timpul va ajunge să-și stăpînească și spiritul. Și Rambo a încercat să înțeleagă. A încercat din greu. Dar săgețile lui rareori nimereau mijlocul țintei. Pentru că nu ai răbdare, îi spunea bătrînul. Ești încrîncenat. Prea pornit. Trebuie să înveți să iubești arcul, să conduci săgeata cu spiritul.

Şi într-una din zile, după multă amărăciune, după luni întregi de încercări neizbutite, după ce-şi spusese de nenumărate ori că nu va reuşi să înveţe niciodată, se hotărî să facă o ultimă încercare. Trase în grabă, hotărît să termine cît mai iute cu umilinţa asta. Trase din instinct, ca să scape mai repede! Trăsese de săgeată înapoi, pur şi simplu, se uitase spre ţintă, şi dăduse drumul la coardă. Săgeata se înfipsese drept în ţintă.

Şi în clipa aceea ceva se schimbase şi în sufletul lui. Pentru o foarte scurtă fracţiune de secundă, arcul, săgeata, el şi ţinta fuseseră una. Cel mai simplu lucru de pe lume fusese să dea drumul săgeţii. Iar cînd auzi săgeata şuierînd către ţintă, îl încercă un sentiment de satisfacţie aproape mistică. Ştia de-acum cu mintea că săgeata se îndrepta acolo unde trebuia.

Abia atunci începu să priceapă cam ce voise să spună bătrînul.

Din ziua aceea, devenise un adevărat arcaş — pentru că trăgea cu spiritul, ca un gest dintre cele mai firești, dornic doar să creeze acel moment în afara timpului cînd săgeata pornea perfect din arc şi lumea devenea un tot.

Fascinat de îndeletnicirea asta, citise tot ce se putea găsi despre trasul cu arcul. Arcul, focul şi capacitatea de a se exprima prin cuvinte fuseseră cele trei mari momente ale istoriei omenirii — scrisese cineva undeva, fără îndoială arcaş şi acesta. Dar era multă înţelepciune în ceea ce spunea. Deoarece cu ajutorul arcului omul devenise mai priceput în ale vînătorii, şi îngăduise rasei umane să supravieţuiască mileniilor.

Şi arcul exista de cînd există şi omenirea — de o sută de mii de ani. Încă de dinaintea sabiei

şi suliţei. Fusese principala armă a omului pînă la 1600, cînd pulberea şi glonţul îl înlocuiseră.

El învăţase să tragă cu arcuri din acelea lungi, făcute dintr-o bucată dreaptă de lemn, îndoită puternic şi strînsă cu o coardă, acelaşi de pe vremea victoriei normanzilor asupra englezilor în bătălia de la Hastings, la 1066.

Dar mai existau şi alte tipuri de arcuri, şi mai apoi îşi făcuse o preocupare constantă, o preocupare de lectură, să zicem, să afle totul despre aceste tipuri. Prin 1940, la întrecerile sportive, începuse să se impună un tip de arc pe care-l folosiseră asirienii cu 1800 de ani înainte de Cristos. Se numea arc recurbat, pentru că atunci cînd era încordat, capetele sale se îndoiau în afară. Se deosebea de clasicele arcuri lungi şi prin altceva. Era făcut din trei bucăţi — o parte centrală de care se prindeau cele două capete. Aceasta permitea ca arcul să fie desfăcut în trei bucăţi şi să fie transportat sau depozitat uşor. Dar mai avea o calitate, încă şi mai utilă. Partea din mijloc, care nu trebuia să se îndoaie, putea fi făcută dintr-un material neflexibil, din metal de exemplu. Capetele, care trebuiau să se îndoaie, puteau fi făcute dintr-un material flexibil, din lemn, fibre de sticlă, sau o combinaţie între acestea. Prin acest sistem de construcţie arma avea o forţă mult mai mare, săgeata viteză mai mare, putere de ochire mai mare.

Lui Rambo sistemul acesta de arc recurbat i se păru culmea construcţiei. Şi îşi desăvîrşi priceperea cu acest tip de arc, aşa cum procedase şi cu arcul lung. Dar cînd se întorsese din calvarul său din Vietnam, descoperise că lumea se schimbase mult mai mult decît crezuse el. Şi-i spusese lui Murdock în Bîrlogul Lupului : „Aşa se întîmplă întotdeauna cu armele — se perfecţionează mereu !“ Şi saltul

pe care-l făcuse acum arcul de la tipul acela recurbat, era la fel de mare că și cel de la arcul lung la cel recurbat.

Noul tip se numea **multiplu.** Era din trei bucăți, asemeni celui recurbat, mijlocul din metal și capetele din fibră de sticlă și lemn. Dar aici se opreau similitudinile dintre cele două tipuri. Mai întîi cele două capete nu se îndoiau în afară, ci spre arcaș. Apoi, cel mai important, vîrful acestora era prevăzut cu două rotițe excentrice, cele două rotițe erau interconectate cu un cablu ce se atașa de coarda propriu-zisă a arcului.

Practic, arcașul avea trei corzi întinse la arc, deși folosea doar una pentru a expedia săgeata. Acum nu mai trebuia să îndoi arcul pentru a-i atașa coarda. Și coarda și cele două cabluri erau fixate definitiv. Dacă arcașul își desfăcea arma în cele trei bucăți componente, ca să poată folosi din nou arcul nu trebuia decît să introducă cele două capete în locașurile lor din mînerul central, să strîngă resortul fiecărui braț — fiind atent de fiecare dată să echilibreze forța din amîndouă : strîngi resortul un tur în partea de sus, îl strîngi la fel și pe cel de jos, pînă cînd sînt la fel de încordate — și pe măsură ce se strîng brațele, și cablurile se întind pe roțile excentrice.

Dar ce rost au roțile ? Cînd arcașul întinde arcul, rotițele, ca la un sistem de scripeți, ușurează efortul. Dar nu de la început. La o întindere standard a arcului, adică de vreo opt centimetri, pînă la șapte centimetri efortul este gradual, dar din momentul acela, exact cînd e nevoie de toată puterea, acest efort se reduce drastic la cincizeci la sută. Deci la o întindere normală de opt centimetri, efortul care ar trebui să fie în mod normal de vreo

treizeci de kilograme, se reduce la doar cincisprezece. Și arcașul poate viza ținta mult mai ușor.

Și nici asta nu era tot. Cînd arcașul slobozea coarda, arcul își elibera energia într-un mod mult mai bine controlat, ridicînd forța de la cincisprezece la treizeci de kilograme gradual, în locul șocului de treizeci de kilograme de la început.

Și de ce era faptul acesta atît de important ? Pentru că o săgeată supusă întregului șoc de la început (cum se întîmplă la arcurile lungi și la cele recurbate) tinde să opună rezistență. O fracțiune de secundă săgeata stă pe loc, uneori chiar se îndoaie, și abia apoi țîșnește înainte. Dar în felul acesta se pierdea energie. Forța se risipea zadarnic.

Dar la arcul multiplu era cu totul altceva, motiv pentru care și fusese numit așa. Rotițele acestuia multiplicau forța în momentul în care era lansată săgeata. În loc să supună săgeata de la început unui efort care s-o facă să ezite un moment și chiar să se curbeze, acum săgeata pornea firesc și țîșnea cu toată forța posibilă.

Murdock se amuzase făcînd glume pe seama prăștiei, a suliței și arcului cu săgeți. Dar arcul multiplu era o armă groaznică. Cel de față fusese proiectat pentru o forță de tracțiune de cincizeci de kilograme, ispravă de care puțini arcași erau în stare. Rambo era. Și avea nevoie de toată puterea acestei arme. Săgeata țîșnea cu circa optzeci de metri pe secundă. Omora un om pe loc. Putea doborî un urs grizzly.

Iar arcul care i se dăduse avea niște modificări făcute special. Ca și cuțitul, era de un negru mat — vopsit electrostatic, ca vopseaua să nu se ducă cu nici un chip — pentru a nu lucri și a atrage atenția inamicului. Mînerul central era din magneziu, la fel de rezistent ca aliajele de aluminiu,

dar mult mai ușor. Capetele erau dintr-un sanviș din fibră de carbon și miez din lemn de arțar.

Iar pentru că mijlocul era de numai jumătate de metru, capetele și mai scurte, numai vreo patruzeci de centimetri, arcul se putea desface și purta în niște tolbe de numai șaizeci de centimetri, pe care le legase de pulpe cînd sărise din avion.

Se uită la fața mirată a femeii. Între timp, cu șurubelnița dreaptă de la cuțit monta brațele de mînerul arcului. Strînse egal resorturile și sus și jos, răsucind arcul cînd într-o parte cînd în cealaltă, și gata — totul era asamblat. În jur noapte, arcul negru și totul arăta impresionant.

Și în cea de-a doua tolbă ? Săgețile. Și acestea se desfăceau, dintr-una de șaizeci de centimetri se făcea alta de treizeci prin deșurubare, putînd astfel fi transportate în cea de-a doua tolbă, împreună cu alte accesorii de care avea nevoie.

În vreme ce asambla și săgețile acelea cu totul aparte, nu putu ignora mirarea femeii de lîngă el care se uita cu totul nedumerită. În cele din urmă se simți dator să-i explice :

— E mai bun decît o carabină. Nu scoate nici un sunet.

— Dar... și Co se poticni și se uită țintă la el șocată. Astea-s armele tale ?

Rambo se răsuci brusc, simțind că ceva se mișcă în spatele lui. Ca într-o proiecție cu încetinitorul, văzu un paznic dintr-o gheretă cocoțată într-un pom, la dreapta, cum se apleacă și vorbește cu un altul care patrula chiar sub el. Al treilea paznic se arătă din coliba din mijlocul lagărului, scărpinîndu-se cu înțeles între picioare în timp ce femeia cu scuterul se îndrepta spre el.

Rambo se aplecă, se strecură pe sub sîrma minei ascunse. Alarmată, Co îi șopti :

— Doar nu te duci înăuntru !

Rambo se întoarse nedumerit.

— Unde ți-e aparatul foto ?

— L-am pierdut.

— Ordinele mele spuneau că... Credeam... Nu trebuie să intri în lagăr. Doar să fotografiezi.

— Acum nu se mai poate.

— Atunci stai și urmărește ce se întîmplă acolo. Și spui ce ai văzut. Spionii or să te creadă.

Rambo clătină din cap.

— Trebuie să mă conving.

— Dar atunci...

— Atunci ce ?

— Cum rămîne cu ordinele ? îl întrebă Co.

Ordinele. Și antrenamentele intensive de ani de zile insistau pentru repspectarea ordinelor. Și la baza instrucției de care avusese parte stătea principiul că, indiferent ce se întîmplă, nu faci decît ce ți se dă ordin să faci. Fără disciplină, desăvîrșită supunere, nici o misiune nu poate fi dusă la bun sfîrșit.

Și în mintea lui îl auzi pe Trautman urlînd : „Da, mintea e cea mai importantă armă. Trebuie să vă bazați pe ea. Dar disciplina este obligatorie. N-avem nevoie de nici un fel de capete istețe în echipele noastre. Nici de supermeni. Nici de turbați. Domnilor, cînd vă spun să vă căcați pe voi, asta să faceți ! Pe loc. Și dacă vă dați nădragii jos mai întîi, am să vă alerg ca pedeapsă zece mile, pînă o să vă intre în cap că eu nu v-am ordonat să vă dați jos nădragii. V-am spus doar să vă căcați. Împlinirea misiunilor noastre se bazează pe precizie. Sînteți doar niște mașinării. Da, de acord, niște mașini care gîndesc. Și totuși mașinării. Și în limitele misiunii, cu oarecare îngăduință de imaginație, trebuie să împliniți la dracu ceea ce vi se

ordonă. Pentru că viaţa a o mulţime de alte maşinării depinde de voi."

Şi lui Rambo i se strînse inima de teamă (singura teamă pe care era dispus s-o recunoască) cînd se gîndi că s-ar fi putut să-l facă de rîs pe adevăratul lui părinte spiritual. Care i-a dat naştere pe terenul de antrenamente de la Bragg şi în cumplitele încercări sub focul inamicului.

Dar în imprejurările de faţă... ?

Ar fi în stare Trautmain să-l pedepsească şi să-l pună să alerge zece mile dacă... ?

Fiinţa la care ţinea, singura fiinţă la care ţinea, ar fi dezaprobat ceea ce avea de gînd să facă ?

Prizonierii ! striga cineva în mintea lui. Pentru mine cele şase luni de lagăr au fost cît chinurile unei veşnicii. Iar ei le îndură de şi mai mult timp.

— Cînd am pierdut aparatul foto, îi şopti el, — broboane de sudoare i se iviseră pe frunte şi fata se aplecă să-l asculte, — ordinele au încetat să mai existe.

Simţi cum o menghină îi strînge stomacul.

—Există oamenii aceia în schimb !

Şi, hotărît, simţind că de data asta făcea ceea ce nu se gîndise niciodată că va face, că îşi va atrage ura părintelui său, Rambo înşfăcă arcul şi tolba cu săgeţi şi se strecură prin desişul junglei.

8

Se mişca atent prin pădurea deasă, la vale, uitîndu-se după alte mine capcană. Co venea pe urmele lui.

Încet. Încet şi cu grijă !

Cînd ajunse pe teren drept din nou, se culcă pe burtă şi începu să se tîrască. Brusc un urlet dinspre

lagăr îl făcu să încremenească. Ecoul acestuia răsună înspăimîntător. Inima îi îngheţă. Cercetă atent tabăra, dînd la o parte o tufă de ferigi înalte. Co lîngă el. Broboane mari de sudoare i se prelinseră în ochi.

Fusese urletul unui prizonier ? N-avea de unde şti. Urletul face parte din limbajul internaţional, şi sună la fel, indiferent cine-l scoate, un american, un vietnamez. Dar cei patru gardieni pe care-i vedea nu păreau deloc miraţi. Ba chiar se distrau. Cel din foişorul din dreapta lui Rambo se uită în jos la sentinela care patrula sub el şi chicoti :

— Mi-a oferit şi mie vin din cel făcut de el. Acum îmi pare bine că n-am băut, îi spuse el în vietnameză.

— Şi mie, rîse celălalt. Ultima dată cînd am gustat m-a balonat şi am tot pîrţîit şi pe-o parte şi pe cealaltă.

Gluma li se păru reuşită. Rîseră.

— Nici lui nu-i cade bine. Îi dă visuri urîte. Poate că îşi închipuie că vin iar păianjeni din cei mari.

— Ar trebui să căutăm unul şi să i-l băgăm în aşternut.

Se îndoiră de rîs. Din baraca din stînga se auzi din nou acelaşi urlet, de data asta şi mai strident, ostoindu-se într-un geamăt prelung.

Rambo îi făcu semn lui Co să rămînă pe loc. Uitîndu-se spre foişorul din stînga, văzu umbra unui paznic ghemuit, probabil pe o bancă din bambus, cu picioarele suite pe împrejmuirea gheretei înaltă pînă la brîu. Se îndreptară într-acolo, şerpuind printre tufişuri şi tufele de ferigi şi ajunse la punctul unde sîrma ghimpată se îndrepta din nou spre stînci. Se deplasă pe lîngă latura aceea, la adăpostul vegetaţiei, şi trecu de foişorul de pază. Îl

ajută faptul că atunci cînd fuseseră concepute, foişoarele de pază fuseseră construite cu faţa spre interiorul lagărului, în ideea că trebuiau să-i împiedice pe prizonieri să scape, nu pe alţii să pătrundă în perimetru.

Ajunse într-un loc unde un imens copac tropical stăvilea lumina palidă a lunii, aruncînd o umbră deasă, se furişă pînă lîngă sîrma ghimpată, scoase cuţitul, îl strecură ca pe o pîrghie între stîlpul de susţinere şi sîrma ruginită, şi cu partea fierăstruită a lamei reteză sîrma. Se strecură prin deschizătură, se lăsă din nou pe burtă şi se tîrî pînă la următorul gard de sîrmă ghimpată. Dar de data asta, pentru că sîrma nu era prinsă de ceva ferm, ci doar întinsă valuri, reuşi să se strecoare pe sub una dintre bucle, atent să nu se agaţe.

Pe vremea cînd fusese deţinut aici, baraca din stînga era destinată prizonierilor. Strînse arcul mai tare în mînă şi se furişă prin noapte într-acolo. Dar încă înainte de a ajunge, simţi că ceva nu era în regulă. Baraca părea părăsită, liane invadaseră pereţii, obloanele abia se mai ţineau, în unele porţiuni pereţii de bambus căzuseră. Şi dăinuia o tăcere de moarte. Chiar dacă prizonierii ar fi dormit, el tot ar mai fi auzit ceva, un scîrţîit de pat, un mormăit prin somn, sau în nesfîrşitele coşmaruri.

Ajunse la o gaură în perete, se uită înăuntru, încleştă fălcile. În baraca aceea nu erau decît pînze de păianjen, buruieni care începuseră să crească prin crăpăturile podelei. Într-un ungher, prin întuneric se auzi cum mişună un animal.

Co avusese dreptate : totul arăta atît de dărăpănat încît, cu siguranţă, lagărul fusese abandonat cu totul o vreme. Probabil că soldaţii veniseră abia de curînd.

Dar de ce ?

Şi dacă erau prizonieri aici, unde naiba erau ţinuţi ? Stătea ghemuit lîngă baracă, lăsă un paznic să treacă prin apropiere. Avea o groază de vreme ca să părăsească lagărul. Se strecură spre baraca din mijloc. Se opri în spatele ei şi, lipit de perete, îndrăzni să se ridice în picioare, arătîndu-şi doar un singur ochi peste pervazul unui geam. Încăperea era în întuneric. Pe nişte paturi pliante dormeau cîţiva soldaţi la adăpostul poloagelor împotriva ţînţarilor, puştile erau strînse grămadă lîngă uşa aflată de cealaltă parte. Unul dintre militari sforăia groaznic, brusc se opri şi se plezni peste faţă. Se întoarse gemînd pe-o parte şi porni să sforăie din nou.

Rambo se lăsă din nou pe vine şi, deodată, se răsuci uimit : pe un geam din apropiere se auzea muzică. Un scîrţîit de patefon, o formaţie vietnameză de rockandroll zdrăngănind la nişte ghitare dezarcordate. Se vedea o dîră de lumină din partea aceea.

Nu îndrăzni să se apropie şi să se uite. Se culcă la pămînt şi se strecură spre spaţiul liber de vreo jumătate de metru de sub baracă, bîjbîind prin mocirlă şi pînze de păianjen. Poate că foşgăiau şi şerpi pe acolo. Printre crăpăturile podelei se prefirau dîre de lumină. Se răsuci pe spate şi se zgîi printr-o crăpătură.

Nu putea vedea toată încăperea, dar ce văzu îi fu deajuns. Chiar deasupra lui, un militar nordvietnamez, sergent, stătea cu spatele în vreme ce deschidea uşa unui frigider ca să scoată o cutie de...

Da, Coca-Cola. Deşi pe etichetă erau nişte semne chinezeşti, desenul mărcii de pe cutie nu lăsa loc de îndoială. Pe frunte i se aşternu o sudoare rece.

Şi nici figura militarului nu lăsa loc la nici o îndoială. Rambo îşi încleştă pumnul pe mînerul

arcului pînă cînd simți că-l doare. O furie oarbă îl cuprinse, ura tăindu-i aproape respirația. Sergentul acela înalt, cu mutra numai oase, gura mereu rînjită, și niște ochi înguști și cruzi nu era altul decît sergentul Tay, căruia îi făcuse o imensă plăcere să-l tortureze, cel ce, dorind din toată inima să-l jupoaie de viu, îi lăsase doar cicatricile acelea amintire pe spinare și pe piept.

Rambo știa că nu se putea înșela. Doar văzuse de prea multe ori de aproape mutra aceea cu dinți cariați, suflarea rău mirositoare. Chiar și în somn îl văzuse rînjindu-i. Adesea, în momentele în care nu reușea să-și mobilizeze voința suficient încît să-și păstreze acea disciplină mentală, binecuvîntata cale de scăpare — Zen, și pe cînd fusese deținut aici, și cînd ajunsese acasă în America sau la cariera de piatră, se gîndise cam cum să-i plătească polițele acestui individ.

Dar după atîta amar de vreme n-ar fi fost cazul ca Tay să fi fost transferat în altă parte ? Cînd Rambo se gîndi la o explicație, ideea îl mulțumi. Tay, ai sfeclit-o, da ? Indiferent ce-oi fi făcut tu, trebuie să fi fost atît de josnic încît ai fost pedepsit să mucezești în iadul ăsta.

Și dacă am să am prilejul, drăguțule, am să contribui și eu cu ceva la caznele tale.

Tay își frecă cu cutia rece fruntea asudată, o deschise, și bău lacom. Pe bărbie i se scurse o dîră de spumă, care se prelinse pe podea. Drept prin crăpătură. Drept în ochii lui Rambo.

În raza privirii lui apăru acum o femeie care se răsti la el furioasă. Chiar fata cu scuterul, care îi spuse în vietnameză :

— Hei, mai lasă-mi și mie !

Tay dădu băutura pe gît, se opri, rîgîi și-i aruncă cutia care suna a gol.

— Uite, vezi și tu ce-a mai rămas.

Îl făcu vînt pe un pat de campanie, se îndreptă asupra ei scoțîndu-și centura și stinse lumina.

Și se auzi scîrțîitul patului. Foșnete, gemete.

9

Nici în baraca din dreapta nu se vedea urmă de prizonieri, doar niște soldați care dormeau, iar într-o despărțitură unul singur, comandantul, presupuse Rambo.

Dar dacă nu există nici un prizonier aici, ce-i cu atîția soldați ?

Și se uită spre partea din spate a lagărului, în bezna care dăinuia spre adîncul unei peșteri. Și, brusc, pricepu !

Se apropie cu mare băgare de seamă, pipăi și dădu cu mîna de niște gratii din bambus în fața intrării. Iar dincolo de bare, în văgăuna aia jilavă...

Înghiți ca să nu vomite. Simți cum îl apucă pandaliile.

Cinci americani.

Dumnezeule, cum arătau !

Putregaiuri nenorocite. Cadavre vii. Sfrijiți, plini de buboaie și răni deschise. Carnea pe fălci și pe țeastă se topise de păreau niște cranii. În schimb ochii li se măriseră nefiresc, ieșindu-le patetic din găvanele capului. Aveau pe ei niște toale luate de pe la țărani, prea mici pentru ei, care le lăsau brațele și picioarele despuiate în chip caraghios.

Unul dintre ei zăcea scăldat în sudori, gemea, tăvălindu-se pe podeaua de piatră, chinuit de frigurile malariei. Altul se ghemuise în poziția unui foetus, cu capul între genunchi.

Iar printre ei mișunau șobolanii.

Nu, își spuse Rambo. Mă gîndeam eu că nu au cum să arate prea frumoși. Dar nu mi-am închipuit niciodată că pot ajunge să...

Nici la sfîrșitul evadării sale, după șase săptămîni de calvar prin junglă, cînd se chinuise să ajungă în zona demilitarizată, nu arătase atît de groaznic.

Apoi șocul se transformase în triumf. Prizonieri de război ! Putea dovedi că există ! Îi găsise.

Instinctiv ridică cuțitul să taie frînghiile cu care erau legate barele de bambus. Hai, mai iute ! Haide ! Vă scap eu de aici !

Dar cu toate că privirile acelea delirante erau ațintite asupra lui, prizonierii nu-l vedeau. Sau, și mai rău, mintea lor rătăcită le spunea că el era doar unul dintre paznici, venit poate să-i tortureze din nou, și acceptau și eventualitatea asta fără să se revolte.

Nu putea risca încercînd să-i elibereze. Unul dintre ei cu siguranță că avea să înceapă să bîiguie cine știe ce, sau să geamă, sau să se împiedice și să cadă, fără putere să se mai ridice.

Și atunci o să pierim cu toții din pricina lui.

Sau o să ajung și eu dincolo de gratii.

Și asta n-ar mai fi putut îndura cu nici un chip.

Dar trebuia să facă ceva !

Da.

Ce mi s-a spus să fac ? Să aflu unde sînt ținuți prizonierii. Să o șterg la locul de întîlnire și să-i raportez lui Murdock. Și cei din Forța Delta o să-i scoată de aici. Pentru că prizonierii de război există! I-am văzut ! Pot dovedi !

Poți ? se întrebă el deodată mohorîndu-se. Cum? Nu mai ai aparatul de fotografiat. Atunci am să zugrăvesc eu ce-am văzut. Și or să te creadă ? Trautman da. Dar Murdock ? Comitetul care a or-

donat efectuarea acestei misiuni ? Or să spună de la început că dovezile mele sînt cam firave. Nu, vor aprecia ei, să luăm de bună cuvîntul unui condamnat la muncă silnică ? Al unuia care a distrus orașul acela ? Nu !

Mulțumesc, nu. Mulțumesc.

Și totuși trebuie să fac ceva ! Trebuie să le prezint o dovadă. Și atunci auzi !

Un geamăt.

În spatele lui.

Aproape.

În întunericul din fața peșterii.

10

Se răsuci automat în poziție de apărare, cu cuțitul pregătit. Dar priveliștea care i se înfățișă îl făcu să lase cuțitul jos. Lîngă o cocină de porci, de o cruce din bambus, stătea atîrnat un prizonier cu mîinile legate în formă de V deasupra capului. Iar unghiul fusese ales într-adins, calculat. Dacă brațele i-ar fi fost legate la dreapta și la stînga ca la orice răstignit, atunci poziția mușchilor, combinată cu greutatea trupului nu i-ar mai fi îngăduit să aibă puterea de a respira. La cîteva ceasuri după ce ar fi fost legat în acest chip s-ar fi sufocat. Dar această poziție cu brațele în V reducea presiunea asupra pieptului. Prizonierul suferea, dar nu murea atît de ușor.

Cel crucificat era palid ca moartea, un schelet viu. Curelele din piele, cu care îi fuseseră legate încheieturile, îi făcuseră rosături, sîngele i se prelingea pe brațe. Rambo știa — rănile acelea aveau să lase urme, pentru că și el avea la încheieturi aceleași cicatrici.

Încă un motiv să-i plătească sergentului Tay cu vîrf şi îndesat.

Prizonierul nici nu mai mişca, dar cînd Rambo îi atinse junghietura gîtului să vadă dacă mai avea puls, acesta deschise ochii.

Clipea. Se chinuia să-şi limpezească privirea. Buzele îi erau pleznite. Sub ochiul stîng se vedea o umflătură urîtă.

— Ce..., îngăimă el cu o voce hîrşîită, abia auzită.

Rambo îi puse o mînă peste gură, în vreme ce cu cealaltă îi tăia legăturile care-l ţineau de crucea de bambus. Prizonierul îi căzu în braţe şi Rambo fu nevoit să-l prindă cu amîndouă mîinile.

— Eşti... american ?

Chiar cu gura lipită de urechea lui Rambo, vocea abia i se auzea.

— Şşşşşt ! îi suflă Rambo. Nu mai scoate un sunet.

Îl săltă pe prizonier pe un umăr — nici nu era prea greu — celălalt era ca un pui, şi o porni aplecat, iute, cu el în spinare.

— Acolo... acolo-s şi alţii..., şopti prizonierul sfîrşit.

N-avea grijă, îi răspunse Rambo în gînd, în vreme ce se strecura pe lîngă dărăpănăturile unde fuseseră înainte barăcile prizonierilor. Îţi dau cuvîntul meu de onoare, vor fi şi ei salvaţi.

Rambo îngheţă cînd se aprinse brusc lumina unui reflector care mătura incinta lagărului îndreptîndu-se spre ei acum. Surprins în teren deschis, lui Rambo nu-i mai rămase de ales. Cu inima zvîcnindu-i nebuneşte, îl lăsă pe prizonier jos, strecură iute o săgeată în arc, întinse coarda.

Săgeata era la fel de complexă ca şi arcul. Mînerul nu era din lemn, care ar fi putrezit în

umezeala junglei, nici din fibră de sticlă, care ar fi putut plezni, ci din aluminiu pentru nave cosmice, tare, dar nu greu, anodizat în negru ca şi arcul, ca să nu reflecte lumina în chip primejdios. Avea un vîrf din patru lame tăioase ca briciul, cu muchiile şi zimţate în plus, lung de vreo şase centimetri, la fel de tratat ca să-şi păstreze culoarea neagră, la fel ca şi arcul şi săgeata. Muchiile zimţuite erau făcute speciale pentru ca să nu ricoşeze dacă se izbeau de os. Vîrful acela, numit Penetrant de Cupru, se înfigea în orice. Avea puterea de pătrundere a unui glonte cu cămaşă de cupru.

Sprijini săgeata de suportul din cauciuc de pe mînerul arcului. În Zen, cea mai complicată, puternică şi tulburătoare postură e cea a arcaşului. Un arc pe care nici cei mai puternici nu-s în stare să-l întindă, e încordat cu uşurinţă de cel mai nevolnic călugăr, despre care ai fi crezut că nu va fi în stare niciodată de o ispravă ca asta. Datorită disciplinei meditaţiei, a puterii pe care o are mintea asupra materiei, şi conştiinţa faptului că nimic nu e real, nici măcar acel arc, călugărul întinde coarda, concentrîndu-şi toată imaginaţia asupra ţintei care nu există. Şi sloboade săgeata care şuieră de-ţi îngheaţă sîngele, apoi buf ! îşi nimereşte ţinta, totdeauna cu precizie, totdeauna cu aceeaşi adîncă semnificaţie religioasă. Nimic, nici chiar violenţa nu e reală.

Săgeata îl nimeri exact în piept pe paznicul din ghereta din copac. Săgeata se opri în căptuşeala de nailon — spre deosebire de cea din pene nu se degrada şi nici nu se deforma din pricina umezelii — impactul fiind atît de brutal încît paznicul nu avu răgazul să strige şi nici măcar timp să i se trezească reflexul de a striga. Căzu pe spate şi dispăru pur şi simplu.

Lumina reflectorului înţepeni, fixîndu-se asupra unei insecte urcate pe o ferigă. Rambo înşfăcă din nou prizonierul şi-l săltă în spinare, pornind cu el furiş prin întuneric către gardul de sîrmă ghimpată.

Dar sentinela care mai înainte trecuse prin faţa barăcilor dărăpănate se opri acum în loc cînd văzu reflectorul oprindu-se. Îl văzu cum îşi ridică privirea de pe feriga cu pricina şi se uită bănuitor într-o parte şi-n cealaltă. Cît ai clipi, Rambo îşi şi aruncă cuţitul, de data asta la beregată. Lovitura nu putea fi atît de violentă încît să-l împiedice să strige decît dacă... Beregata ! Coardele vocale retezate. Sentinela îşi duse mîna la gît, dădu ochii peste cap, se prăbuşi pe spate.

Rambo se grăbi să-şi recupereze cuţitul. Cînd îl smulse din rană, de pe lamă se prelingea o şuviţă de sînge.

Se apropie şi mai mult de sîrma ghimpată. Se furişă lîngă gard. Cu zimţii cuţitului reteză sîrma gardului interior. Se repezi mai departe.

Brusc, din direcţia opusă se aprinse lumina altui reflector, îndreptîndu-se spre locul unde se ghemuise el.

Dumnezeule, Dumnezeule mare !

Aruncîndu-şi povara la pămînt, în vreme ce celălalt gemea şi se îneca tuşind, Rambo puse iute altă săgeată în arc, îşi adună cele cincizeci de kilograme forţă necesare pentru a-l întinde şi dădu drumul şuierînd săgeţii mortale către ţintă. Îşi dădu seama că nimerise în clipa în care reflectorul se mişcă violent, îndreptîndu-se către cer. El îşi dădu însă imediat seama că poziţia ciudată a reflectorului îi va alarma pe ceilalţi paznici. Cinci secunde, poate, ca să scape la naiba de-acolo.

11

Co îşi simţea inima bătîndu-i nervos, stătea întinsă pe pămîntul cu miresme puternice şi privea printre ferigi spre curtea lagărului. Aştepta de multă vreme, i se păru ei, de vreo două ceasuri, deşi îşi dădea oarecum seama că nu trecuse decît vreun sfert de oră.

Lagărul era la fel de cufundat în indiferenţă ca atunci, la început, cînd fata din sat dispăruse printre barăci. Dar ea ştia că pe undeva, prin întunericul acela, bîntuia Rambo căutînd. Se încordă toată cînd văzu reflectorul din stînga ei despicînd noaptea şi inspectînd lagărul. I se tăie suflarea cînd reflectorul se opri brusc şi înţepeni într-un anume loc. Se trase iute înapoi cînd se aprinse brusc şi celălalt reflector, îndreptîndu-şi raza în partea opusă a lagărului, pentru ca apoi, în chip cu totul inexplicabil, să o ia razna în sus.

Un strigăt de alarmă rupse tăcerea.

Şi o cizmă grea, soldăţească îi strivi dureros braţul. Încercă să se smulgă, stăpînindu-şi un geamăt de durere şi-şi ridică înspăimîntată privirea. Ca să zărească un vietnamez, cu o mutră uluită, dar foarte furioasă ce îndreptase ţeava unui automat AK-47 drept spre faţa ei. Degetul paznicului se încordă pe trăgaci, cu intenţia limpede de a o împuşca. Dar un şuierat ciudat se frînse ca o bufnitură cînd, din senin, se materializă o săgeată ce se înfipse în gîtul paznicului. Acesta rămase pe loc, nemişcat, săgeata îl ţintuise de pom. Arma îi scăpă, căzînd cu un zgomot metalic la pămînt. Victima fu traversată de un fior, în vreme ce sîngele-i ţîşnea dintr-o arteră retezată. Lîngă ea apăru, la fel de brusc, Rambo. Ducea pe umăr un om leşi-

naĭ, şi-şi încleştase mîna pe arc. Îi făcu un gest scurt, indicîndu-i creasta dealului de unde coborîsera ei înainte. Dar nici nu mai era nevoie să-i spună ce să facă deoarece Co se şi pusese în mişcare de cum îl văzuse.

În spatele lor, dinspre lagăr, se auzi un fluier strident. Apoi altul îi răspunse şi altul, ţipete alarmate de soldaţi.

Co simţi cum i se strînge inima de teamă. Se apucă de o rădăcină de copac şi-şi făcu vînt înainte, la deal.

Dar, în ciuda spaimei care o mîna din urmă, în ciuda întunericului, deşi de efort îi zvîcneau tîmplele, ea constată un lucru : Rambo urca înaintea ei, chiar cu omul acela în spinare.

12

— Domnule colonel, te rog să ţii minte, îi spunea Murdock în urma lui. Dumneata singur ai cerut să te duci în misiunea asta. Şi acum te sfătuiesc să renunţi. Fiindcă, iartă-mi expresia, te duci la moarte.

Trautman nici măcar nu catadicsi să se întoarcă. Furios, îngrijorat, îşi înfipse pistolul calibrul 45, în tocul de la brîu şi ieşi din hangar. Nici nu era mare deosebire între lucirea ecranelor dinăuntru şi lumina lunii de afară. La stînga, Ericson şi Doyle trăgeau prelata de camuflaj de pe elicopterul Agusta 109. Ericson se sui iute în cabină, urmat de Doyle. Turbina puternică a elicopterului începu să se încălzească, vuind cu un ţipăt tot mai ascuţit care deveni vuiet continuu.

Trautman, ajuns la elicopter, se urcă şi el înăuntru.

— Hei, cowboilor, aţi cam lîncezit. Mai avem exact un ceas pînă la ora H, cînd trebuie să preluăm omul.

— Hmm, făcu Doyle, în vreme ce morfolea nişte gumă de mestecat şi, în ciuda mirosului gumei, duhnea a marijuana. Trebuie să accepţi realitatea. Ştiţi, băiatul acela al dumneavoastră o fi fost el nemaipomenit. Dar probabil că acum e risipit peste toată jungla. Plimbarea de acum e, aşa, un fel de gest de politeţe. Faţă de dumneavoastră. Aţi priceput ?

— Las-o baltă. Nu vrei să termini ? interveni Ericson care apoi se întoarse spre Trautman. Amicul meu nu e chiar ceea ce s-ar numi un diplomat. Tipul vrea să zică şi el că s-ar putea să prăduim combustibilul degeaba.

— Cînd, de fapt, noi nu prăduim decît timpul! i-o reteză Trautman. Hai, saltă şmecheria asta afurisită în aer odată, altfel trec eu la manşă.

— Hei, hei, aveţi puţintică răbdare, spuse Doyle. Aveţi puţintică răbdare !

Ericson, care pilota, ridică elicopterul în aer. Trautman simţi cum i se strînge stomacul de parcă ar fi fost într-un lift care ar fi luat-o razna trecînd prin acoperişul clădirii.

— Ehei, bătrînul Vietnam, ce frumos e el, mormăi Doyle.

13

Rambo, care urmase şi un curs medical, îl consultă pe prizonier, în vreme ce acesta se uita de la el la Co cu nişte ochi bulbucaţi în găvanele scheletice. Se opriseră abia cînd strigătele militarilor rămăseseră destul de departe în urmă, şi acum îşi

trăgeau sufletul, încercînd să se orienteze unde se aflau exact.

— Ăăăă... păi ce văd e chiar adevărat ? îngăimă prizonierul cu glas patetic. Chiar adevărat ?

— Da, poți să fii sigur, îi răspunse Rambo, îndreptîndu-și spinarea, ca să-și mai aline durerea din spate și pregătindu-se să-l salte pe celălalt din nou pe umăr.

— Iartă-mă, voiam să zic..., și prizonierul se chinui să inspire, își linse buzele. Tot timpul vorbesc cu ai mei, cu prietena mea..., mama... tata...

— Acum liniștește-te. Nu mai vorbi.

— Doamne, cît de bătrîni or fi acum ? și brusc gîndurile lui o luară pe alt făgaș. Știu că mulți dintre ei sînt închipuiri. Dar voi..., voi sînteți oameni adevărați ? Așa-i ? Și mă duceți acasă ?

Acasă, se gîndi Rambo. Unde-i acasă ?

— Da, acasă !

— Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Tu cine ești ?

— Banks. Locotenent. În forțele aeriene ! și Banks se opri un moment, clipind nedumerit, mai-mai să plîngă. Mulțumesc. Dumnezeule, asta-i minune !

14

Goneau poticnindu-se prin junglă, se zvîrcoleau prin desișul pădurii tropicale, se prăvăleau la vale pe panta care ducea spre locul unde-i aștepta sampanul, și abia mai erau în stare să-și tragă sufletul. Kinh păru uimit la culme cînd îi văzu.

— Hai, ce mai aștepți ! îl admonestă Rambo cu voce răgușită. Dă-i bice motorului ăluia afurisit. Pornește șandramaua asta la vale.

— Bani ? ! ceru Kinh.

Co îi dădu banii promiși.

— Așa, acum e în regulă, mîrîi Kinh și se întoarse lătrîndu-și ordinele către oamenii din echipaj.

Motorul prinse viață pufăind astmatic, sampanul se depărtă de mal, se aplecă obosit, apoi se redresă și, cu ajutorul curentului, o porni la vale prin întuneric. În vreme ce marinarii abia se puteau ține pe picioare de beți ce erau și se holbau uimiți la pasageri, Banks stătea cu capul rezemat de o ladă și vorbea în engleză.

— Trebuie să vă spun. Norocul, mare noroc.

— Ce ? îl întrebă Rambo.

— Ați venit la țanc. Ăștia... Banks gemu. Știți, ne-au tot mînat de colo colo, ba la drumuri, ba la strîns recolta. De-abia de o săptămînă sîntem aici.

— Unde ?

Motorul pufăia poticnit, sampanul își sporea viteza în mijlocul curentului, în vreme ce luna poleia apele fluviului și arunca dungi de lumină și umbre asupra misterioasei păduri tropicale.

— În lagăr, îi răspunse Banks. Dar ce s-a întîmplat ?

— Numai de-o săptămînă ?

— Da, Dumnezeule mare ! Ce urăsc locul ăsta blestemat !

Co îl întrerupse :

— Cînd ați fost ultima dată în lagăr, aici ?

Banks se încruntă, pielea trasă a feței făcîndu-i chipul și mai patetic.

— Poate acum un an... poate... Ei, dar în ce an sîntem acum ? se dezmetici el deodată

Rambo îi spuse.

— Nu, nu se poate, nu e cu putință... atît de multă vreme... nu !

— Și în tot timpul ăsta lagărul a fost părăsit ?

Banks dădu din cap afirmativ. Co se uită tulburată la Rambo.

— Da, știu la ce te gîndești, îi răspunse el.

— Ce ? S-a întîmplat ceva ? îi întrebă Banks gîfîind de efortul de a vorbi.

— Nu-i nimic, n-ai de ce te îngrijora.

Bineînțeles. Tu n-ai de ce te îngrijora. Numai noi, se gîndi Rambo.

— Pot să fumez ?

— Mai bine nu, îi spuse Rambo și, ca să-i abată gîndurile, îl întrebă : Dar de ce erai pe cruce ?

— Păi am prins cobra aia și... știi...

— Un șarpe cobra ? îl întrebă Co alarmată.

— Da, un șarpe, răspunse Banks și-l apucă tusea. Și dacă înveți, nici nu-i mare lucru să-i prinzi. Totu-i să știi să faci mișcarea numai din încheietura mîinii. Din încheietură ! părea el să delireze. Și ca de obicei. Cînd prind unul fac la fel.

— Adică ce ? se încruntă Rambo.

— Îl strecor în baraca celor din gardă, chicoti Banks.

Rambo se uită lung la el.

— Ei, bătrîne, se înecă Banks rîzînd, să vezi ce vînzoleală, ce se mai supără. Și m-au bătut de mi-au scos sufletul, dar...

Rambo se uită neliniștit spre malul în întuneric.

— ... și-i un fel de tradiție de-acum. Știi ce vreau să spun. Și să-i fi văzut ce vînzoleală în ei...

— S-ar spune că nu te-ai purtat chiar frumos.

— Așa-i, nu-i așa ? chicoti Banks. Dumnezeule, nu pot să cred... și se uită plin de respect spre Co. Ei, mulțumesc, doamnă. Știi, nu mă înțelege greșit, ești tare bine. N-am mai văzut o femeie în carne și oase, ehei...

Co îi atinse ușor pielea zbîrcită a feței.

— Nu mai vorbi, odihnește-te.

— Da ? Și ce faci tu sîmbătă, de exemplu ?

Rambo observă cum femeia își înghite lacrimile și se uită spre el. Un fior o făcu să se cutremure vizibil.

— Banks, mai bine să-ți aduc ceva de mîncare, și se ridică tulburată. O mîncare bună ! brusc se prefăcu a se încrunta : Dar să mănînci încet, și-l amenință cu un deget. Altfel o să-ți fie rău.

Rambo se lumină la față, plin de admirație față de femeia aceea mărunțică.

Dar deodată se auzi vuietul unui motor puternic care-i reteză orice alte gînduri. Își înșfăcă pistolul, inima i se chirci de îngrijorare, și porni să-i bată nebunește în piept. Un reflector luci înainte.

V

Puțul

1

După sunet nu părea să fie vorba de o navă de patrulare inamică. Ar fi fost mare nenorocire. Dar... După vuietul motorului putea să fie vorba de o navă mare. În spatele luminii puternice a reflectorului părea să se întindă un imens tărîm de beznă. Auzindu-i pe piratii din echipaj bombănind, Rambo înșfăcă arcul, îl săltă pe Banks pe umăr și se repezi spre ieșirea cabinei. Raza proiectorului se plimba pe fața apei, nu prinsese încă în mreaja ei sam-

panul. Dacă se trăgea înăuntru, el şi Banks mai aveau o şansă să se ascundă, Kinh le-ar fi oferit noilor veniţi oarecare mită, exact ca mai înainte.

Dar cînd se aplecă să treacă pe sub tenda de la uşă, aruncă o privire în urmă. Nava aceea se auzea atît de aproape, şi Rambo izbuti să vadă despre ce-i vorba. Nu, nu era vorba de o navă de patrulare. Cîtuşi de puţin. Îi fu deajuns o ochire. Dumnezeule ! Era o canonieră americană, masivă, silueta ţevilor de tun şi a mitralierelor se vedea destul de limpede în lumina lunii. Dar nu mai aparţinea de mult flotei militare a Statelor Unite. Nordvietnamezii puseseră din nou pe linia de plutire epava, o restauraseră după război. Şi ştiau s-o folosească.

În bezna împuţită a cabinei, se opri lîngă Co, care venise să caute ceva de mîncare pentru Banks. Privea cu ochi mari, speriaţi, încercînd să deslueşească despre ce era vorba afară, de unde venea vuietul acela de motoare.

— Ce-i...? începu Co.

În bezna aceea totul deveni foarte confuz deodată. Rambo simţi o ţeavă de puşcă în spate, cineva îi smulse revolverul din toc, altcineva îi făcu vînt lui Co peste nişte lăzi, în vreme ce Banks se prăbuşea la podea, icnind, după care rămase lat.

— Voiai să ştii ce se întîmplă ? îi răspunse abia acum Rambo lui Co, şi vocea îi răguşise de furie. Află că Kinh ne-a trădat şi ne-a vîndut.

Şi într-adevăr, afară, pe punte, Kinh striga cît îl ţinea gura către nava militară :

— Aici ! Aici ! şi-i aruncă un ordin unuia dintre oamenii lui : Ia timona !

După care se arătă în cabină. Cînd reflectorul se opri definitiv asupra sampanului, Rambo văzu

că pentru prima oară Kinh nu-şi mai arăta rînjetul ştirb.

— Porc de american !

Kinh îl scuipă pe Rambo în faţă. Scuipatul acela avea un miros greţos. Rambo dădu să se repeadă să-i zdrobească gîtiţa ticălosului, dar simţi încă o armă în spate — gura largă a ţevilor unei puşti de vînătoare i se lipi de ceafă.

— Şi de ce-ai aşteptat atît de multă vreme ca să ne vinzi ?

— Ei găsit la noi. Făcut tîrg cu ei. Tîrg mai bun decît la tine.

— Care ?

— Mai bune decît la banii ! Viaţa la mine ! Porc american ! urlă el mai tare, evident sperînd că soldaţii de pe navă îl vor auzi. Tîrg, tîrg la el !

Ridică din umeri şi-l cîrpi pe Rambo peste obraz cu ură. Aici Kinh a greşit. Nu pentru că l-a înfuriat pe Rambo, ci pentru că i-a îngăduit să se folosească de forţa loviturii, să se prefacă brusc că-şi pierde echilibrul şi, răsucindu-se cu priceperea unui dansator, împinse în lături ţeava armei, izbi cu cotul înapoi, zdrobind pieptul unui pirat, îşi continuă răsucirea, de data asta cu cuţitul în mînă; tăişul acestuia reteză gîtul altui pirat, sîngele ţîşni ca dintr-un hidrant rupt, căpăţîna căzu cu o bufnitură pe podeaua care scoase un zgomot înfundat; puşca zdrăngăni în cădere. Rambo se repezi s-o apuce, văzu că o înşfăcase Co, el se întoarse spre Kinh ce se repezise la uşă, arma de vînătoare se descărcă cu o bubuitură asurzitoare în cabina aceea strîmtă, de la distanţa aceea neînsemnată forţa exploziei îl reteză pe Kinh în două, partea de sus se prăbuşi în cabină, jumătatea de jos a trupului mai făcu doi paşi şi se prăbuşi lîngă balustradă.

Rambo țîșni, trecînd peste rămășițele acelea omenești, pe punte, băgă un glonte pe țeavă, zbură mutra unui pirat, îl mătură pe altul cu totul de pe punte drept în apă, trase în ochiul reflectorului ce se apropia tot mai mult. Țăndări de sticlă. Bezna stăpînă. Auzi strigăte înnebunite pe nava militară, și încă ceva : chiar în spatele lui rafala unui automat AK-47. Rostogolindu-se ca să înfrunte piratul, Rambo văzu așchii sărind din peretele de bambus al cabinei, gloanțele îl nimeriră pe un membru al echipajului sampanului care tocmai înșfăcase un topor și voia să-l arunce spre el, numai că acum, bătînd din brațe, acesta se prăbuși în apa fluviului. În ușa cabinei apăru Co, cu automatul gata de tragere.

O explozie reteză prova sampanului, bucăți de lemn porniră prin aer, puntea se înclină periculos. Nava militară deschisese focul, lui Rambo îi țiuiră urechile de forța exploziilor.

— Ia-l pe Banks ! îi strigă Rambo. Fă-i vînt peste bord.

El se repezi în cabină și, în vreme ce Co îl tîra pe Banks afară, deschise dintr-o smucitură capacul cutiei îmbibate de ulei și apucă lansatorul de rachete, strecură un proiectil și armă lansatorul. Afară schimburi de focuri. Rambo se repezi spre Co care trăgea asupra navei militare.

— Ia-l cu tine și sări ! urlă Rambo la ea.

El se aplecă iute, îndreptîndu-se spre pupa sampanului exact cînd o a doua explozie făcu să erupă ce mai rămăsese în partea din față a navei. Un val de apă trecu peste el. Sampanul se scufunda.

Co își aruncă automatul după gît, îl apucă pe Banks și se aruncă, înghițind din apa mîloasă. Rambo ridică lansatorul la umăr. Canoniera era atît

de aproape încît chiar și în întunericul acela Rambo nu putea greși ținta. Apăsă pe trăgaci, simți reculul armei proptite pe umăr, văzu lucirea unei flăcări țîșnind în spatele lui exact cînd în fața lui suprastructura navei militare explodă cu un bubuit cutremurător și o fulgerare orbitoare de trăznet. Noaptea se transformă în zi, spre ceruri pluteau trupuri și bucăți de metal. Imediat urmară alte explozii secundare, probabil munițiile, se gîndi el, apoi, cu un bubuit, sări în aer și tancul de combustibil.

Dar sărăcia aceea nu voia să se scufunde. Ca fantoma în flăcări a navei Olandezului Zburător, canoniera se apropia tot mai mult de sampan și...

Rambo aruncă lansatorul de rachete, înșfăcă arcul, tolba din cabină și se repezi spre pupa exact cînd...

...canoniera izbi sampanul din față, răsturnîndu-l și făcîndu-i vînt lui Rambo care se pregătea să sară. Atinse fața apei, continuă să se afunde, și, pe cînd era sub apă, auzi o altă bubuitură. Cînd ieși la suprafață, cu mutra mînjită de mîlul și mizeria apelor fluviului, simți imediat miros de benzină, dădu să se întoarcă să vadă canoniera în flăcări cînd, deodată, rămase încremenit văzînd malul plin de soldați. Se vedeau limpede, iluminate de flăcările incendiului, chipurile uluite. Unii din ei arătau cu degetul, alții se repeziră în apă în speranța să mai găsească supraviețuitori.

Rambo se lăsă în voia curentului apei, arătîndu-și numai creștetul. Era îngrijorat și cerceta malurile ca să vadă vreun semn...

Co. Mult la vale, o găsi ghemuită în spatele unui trunchi, la gura unui pîrîiaș. Banks zăcea lîngă ea — i se vedeau doar picioarele ieșind dintr-un desiș. Co gîfîia din greu, înspăimîntată,

sfîrșită. Fără să facă aproape nici un zgomot, Rambo se scufundă, simți că greutatea hainelor și a bocancilor îmbibați de apă îl trăgeau în jos, atinse fundul mîlos, și se îndreptă orbește spre limanul de la gura pîrîului. Chiar și după ce ajunse acolo, vuietul sampanului și canonierei care ardeau era atît de puternic încît îndrăzniră să schimbe în șoaptă cîteva cuvinte.

— Ai scăpat teafără ? o întrebă pe Co.

Dar cînd îl văzu, ea se prăbuși sleită de puteri.

— Te-am întrebat...

— Rău, tare rău...

— Ce ?

— Am ucis ! Am pierdut mult din șansele pe care le-aș fi avut în viața următoare. Tare rău !

— Nu, depinde pe cine ai ucis. Doar n-ai ucis un om. Ai ucis o fiară.

Întins în buruieni, Banks începu să bombăne :

— Ce naiba...

— Patru iulie ![1]

Celălalt tuși sfîrșit.

— Da, parcă-mi amintesc ceva.

— Trebuie s-o ștergem, îi șopti Rambo, săltîndu-l pe umăr.

— Așa o fi și cînd porți barbă albă și veșmînt roșu ? [2]

Cu Banks pe umăr, arcul și săgețile în cealaltă mînă, Rambo porni să-și croiască drum prin junglă, urmat de Co, cît mai departe de pojarul incendiului, cît mai adînc în jungla întunecată.

Locul de preluare, se gîndi el. Mușchii îl dureau, își simțea picioarele țepene, plămînii horcăiau neavînd aer îndestul. Trebuie să ajung la locul de preluare.

[1] Ziua națională a Statelor Unite, sărbătorită de obicei cu multe focuri de artificii.

[2] Aluzie la Moș Crăciun.

În spatele lui, departe, auzi un strigăt. Apoi altul. De data asta nu chiar atît de departe.

Se repezi înainte.

2

Trautman stătea în spatele lui Ericson, cu fălcile încordate, urmărindu-l cum mînuia comenzile elicopterului Agusta 109. Goneau, motoarele vuiau ritmic, la rasul copacilor, pe deasupra unei vîlcele întunecate, urcînd și coborînd după geografia locului. Panoul de comandă era stins.

— Nu putem merge mai repede ? îl întrebă Trautman.

— Hei, am pișcat-o pe tipa asta la o sută cincizeci de mile la oră.

Departe, pe fundalul cerului se vedea silueta munților.

— În plus, chiar dumneavoastră ați spus, continuă Ericson, că trebuie să respectăm graficul. Dacă ajungem mai devreme decît e nevoie — presupunînd că puștiul nostru mai e în viață și se îndreaptă spre locul de preluare — nu-i facem nici un serviciu. Nici nouă. Fiecare nordvietnamez din împrejurimi o să se întrebe ce naiba căutăm acolo și o să vrea să afle.

Ericson trebuia să strige pentru a se face auzit prin vuietul aerului care se repezea în cabina deschisă din spate. Trautman se întoarse și el spre cabină. Doyle, legat cu o centură de siguranță, stătea jos, în ușă, cu picioarele atîrnînd în gol, cracii nădragilor îi fluturau în curentul de aer. Afară se vedea nedeslușit pădurea întunecată care

gonea în urmă. Cu părul fluturînd, Doyle se aplecă asupra mitralierei M-60 montată lîngă el şi trase închizătorul armînd-o. Părea să fi simţit că gestul lui atrăsese privirile celorlalţi, se uită spre cockpit şi-l văzu pe Trautman privindu-l.

— Taman acum am intrat pe tărîmul indienilor ! glumi el cu gura pînă la urechi.

Încetul cu încetul, orizontul se lumina.

3

Soarele se înălţa tot mai grăbit, Rambo îşi croia drum pe o pantă în sus, umărul îi amorţise din pricina lui Banks, sudoarea curgea gîrlă pe el. În faţa lui, Co dăduse la o parte nişte crengi ca să cerceteze terenul înainte. Dădu din cap în semn de încuviinţare şi o porni iute mai departe. Priveliştea era tulburătoare. Erau pe o faleză înaltă. La dreapta, o stîncă ce-şi prăvălea pereţii la treizeci de metri în jos pînă în apa fluviului, la stînga cascada unui rîu căzînd de pe muchia altei stînci, firul apei lucea în soare şi se prăbuşea într-o ceaţă de stropi într-un golf de basme.

Chiar în faţa lor era un luminiş, încă şi mai minunat decît golful. Pentru că luminişul acela marca exact locul de unde urmau să fie luaţi de elicopter.

Găsind un loc adăpostit în spatele unei stînci acoperite de liane, Rambo îl lăsă uşurel pe Banks jos, îşi îndreptă spinarea, făcu cîteva mişcări să-şi dezmorţească muşchii şi să scape de cîrcei. Respiră adînc de mai multe ori. În vremea asta cerceta atent zona din care tocmai scăpaseră, spre panta abruptă ce dădea în cealaltă vale...

Şi văzu nişte puncte întunecate care apăruseră din junglă, soldaţi ale căror strigăte se auzeau reluate de ecourile pădurii. Ei bine, se gîndi el, urmărindu-i, trebuia să recunoască şi el că cineva tot se pricepea la urme. Cel care-i conducea, fie că era vreun ţăran din partea locului, poate vreun soldat mai isteţ, era un dibaci cititor de urme. Un sfert de ceas, nu mai mult, şi vor fi aici !

Rambo se întoarse încet în cerc, cercetînd tot orizontul. Unde naiba era elicopterul acela ?

Se uită la arc şi la tolba cu săgeţi, apoi la automatul lui Co.

— Nu cred că o să mai am nevoie de arc. Ştii ceva ? Facem un tîrg şi-mi dai automatul.

— Curînd o să se arate şi elicopterul.

— Mda, făcu el ridicînd din umeri. Pariu. Dar, pentru orice eventualitate, dă-mi-l.

Ea îi întinse automatul, el îi dădu arcul şi tolba.

— În tolbă e un pachet cu explozibil C-4, nu te speria. Fără detonator nu explodează.

— Ştiu, m-au învăţat spionii cum să folosesc explozibilii.

— Bun atunci.

Din vale, strigătele soldaţilor se auzeau tot mai distinct, mai aproape.

— Ei bine, spuse Rambo, e timpul s-o iei din loc, Co.

De jos, de unde zăcea întins, Banks îngăină :

— Cum ? Tu nu vii cu noi ?

— Ordinele mele spun să nu rămîn aici, dar...

Rambo ridică o sprînceană a întrebare.

— ...poate ar fi mai bine să rămîn şi eu pînă la sfîrşit. Poate dau o mînă de ajutor.

Rambo se uită spre punctele acelea ce se mişcau prinse de emoţia urmăririi, repezindu-se spre

junglă. Trase cu urechea, dar nu auzi nici cel mai vag murmur de elicopter.

— Pînă la sfîrşit ? Păi, ăsta-i sfîrşitul !

— Dar vreau să rămîn ! şi femeia vădi semne de tulburare. La naiba cu ordinele. Acum am şi eu o şansă. Mă iei cu tine ?

El nu pricepu ce vrea să zică.

— Cu mine ? Unde ?

— În America. Dacă vrei, poţi să mă iei. Ca soţia ta.

Pentru Rambo cuvîntul acela fu ca un şoc. Nu putea cuprinde enormitatea acelei idei. O idee ca o ameninţare directă.

— Nu pricepi. Nu trebuie să trăieşti cu mine. Ajută-mă să scap de aici. Huntington Beach. Să-mi văd fratele ! şi vocea ei sună plină de emoţie. Şi, mai important, să-mi văd fiul. Apoi divorţezi. Zici că nu-s o nevastă bună. Dar o să am cetăţenie. Şi rămîn acolo.

— Dar am venit aici după nişte prizonieri de război. Adică vreau să zic... Ce-or să spună ceilalţi cînd or să mă vadă că mă întorc în schimb cu o nevastă ? mormăi el, dar pînă şi lui motivaţia i se păru destul de palidă.

— Ce-or să spună ? Că eşti un bărbat minunat ! şi ea se ridică dinaintea lui plină de mîndrie.

El clătină din cap, simţindu-se şi mai ameninţat de acea idee.

— Ce s-a întîmplat ? Nu-ţi permiţi să simţi şi tu omeneşte ? Sufletul tău e mort în tine ? Nu murim noi şi aşa destul de repede ? şi ea făcu semn spre o orhidee purpurie ce creştea la marginea mlăştinoasă a pădurii. Uite, numele meu conspirativ e Orhidee. O floare ca aceea are nevoie de pămînt bun ca să crească. Şi în pămîntul acela sînt

o mulţime de oase de animal sau de oameni... care au murit în junglă. Aşa se îngraşă pămîntul. Acolo cresc cele mai frumoase flori. Şi le spui orhidee. Dar cu preţul a cîte morţi în junglă. Vietnamezi. Americani. Şi apar o mulţime de flori frumoase. Dar eu sper să rămîn în viaţă. N-am să fiu frumoasă, dar sper... să rămîn în viaţă. Nu vreau să mor încă.

Rambo se răsuci spre direcţia din care se auzeau strigătele militarilor din vale.

— Poate chiar mai repede decît îţi închipui, spuse el.

Ea îşi propti îndărătnică privirile în pămînt ca un copil bosumflat.

— Acum m-am gîndit să-ţi cer asta.

Şi pe Rambo îl încercă o emoţie pe care cu numai o zi înainte ar fi socotit-o imposibilă. Chiar şi el se simţi mişcat în inima lui. Iar ea îl luă prin surprindere, se aplecă spre el, şi-l sărută pe obraz. Şi, mai surprinzător, el o lăsă să-l sărute. Nici o femeie nu se apropiase de el atît de mult în ultimii paisprezece ani. Simţi sărutul ei pe obraz ca o înţepătură electrică. Răsuflarea ei caldă îl înfioră. Femeia apucă arcul şi tolba cu săgeţi şi o porni prin poiana cuprinsă de soare, spre jungla întunecată din cealaltă parte. Silueta ei în salopetă se făcu tot mai măruntă.

— Ei, bătrîne, haide ! interveni Banks. Ce naiba ai păţit ? Hai s-o luăm cu noi.

Rambo rămase ca paralizat, instinctul lui de conservare se lupta cu...

— Bine, de acord, strigă el. Rămîi. Ne căsătorim. Divorţăm. Rămîi la Huntington Beach.

Co se întoarse. Plîngea. Dar acum zîmbea printre lacrimi...

— Eşti... un bărbat nemaipomenit.

— Dar pînă vine elicopterul, stai ascunsă.

Dacă vine, se gîndi el. Dacă mai vine. Nu se auzea nici cel mai slab sunet că s-ar fi apropiat vreo navă. Femeia dădu din cap afirmativ. Dacă elicopterul ajungea înaintea soldaților, ei îi mai rămînea o șansă de a scăpa și a rămîne în viață.

— Rambo, nu uita, nu ești de aruncat !

— O să vedem noi îndată.

Și brusc prinse zgomotul acela, slab, departe, inima îi crescu de bucurie, nu exista sunet mai plăcut urechilor sale în tot universul : vuietul unui motor de elicopter.

Toată emoția explodă brusc cînd auzi suflarea gîfîită a primului soldat care trecuse creasta repezindu-se înante.

4

Trautman se uita îngrijorat peste umărul lui Ericson spre stînca ce țîșnea din mijlocul vegetației.

— Haide, mai iute !

— Trei minute pînă la ora stabilită de contact, îi replică Ericson.

Manevră mansa, dar în loc să o ia drept spre stînca cu pricina și să treacă razant pe deasupra ei, după cum se așteptase Trautman, Ericson o ținu pe aceeași direcție spre un canion.

— Ce naiba...

— Pe aici e mai direct. N-ați spus că vă grăbiți ?

Și, în aceeași secundă, ajunseră la destinație, pereții de piatră din ambele părți amplificînd zgomotul elicopterului. Canionul acela era ca un tunel

aerodinamic, supunînd nava la efort. Trautman se propti mai bine pe picioare.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Elicopterul țîșni înainte. În spate, cu picioarele atîrnîndu-i în gol, Doyle chiui :

— Uite, vine cavaleria călare !

5

Luîndu-l în cătarea automatului, Rambo mai doborî un soldat care trecuse de creastă. Îi strigă lui Co :

— Fugi înapoi !

Soldații trebuie să încerce altă tactică de-acum: în loc să treacă drept peste creastă aveau să-i înconjoare, se vor ascunde în junglă și de acolo...

Îl apucă pe Banks și-l trase înapoi, prin desișul junglei, pe lîngă luminișul acela, căutînd o stîncă potrivită să-i ofere adăpost împotriva gloanțelor și-i strigă lui Co :

— Fugi înapoi ! În jungla din partea cealaltă. Înainte să ne înconjoare soldații de tot !

— Dar vreau să rămîn cu voi !

— Soldații vor ajunge aici înaintea elicopterului ! Pleacă odată, la naiba ! Dispari, fir-ar să fie !

Se lăsă pe vine în spatele unor stînci, se întoarse spre desișul ce îmbrăca creasta, văzu mișcare spre dreapta, ceva mai departe. Soldații ! Veneau buluc din mai multe direcții și se repeziră spre adăpostul strategic al junglei tropicale.

Asta e ! își spuse Rambo. S-a cam terminat. Auzi sunetul elicopterului tot mai aproape. Dar deocamdată încă destul de departe. Nu-l vedea. Și în încărcător aproape că nu mai avea gloanțe.

Dacă nu-l aveam pe Banks, îi trecu lui prin minte, aș fi scăpat. Dar asta era problema : îl luase pe Banks cu el. Și nu avea de gînd să-l părăsească chiar acum.

Și se uită spre marginea pădurii, acolo unde văzuse ultima oară silueta lui Co stînd în picioare.

Măcar atît și tot era bine. Făcuse ce i se spusese. Dispăruse.

6

Elicopterul ieși în viteză din canion. Cînd vuietul acela care le spărgea timpanele mai înainte slăbi, devenind suportabil, Trautman se uită atent la valea îngustă de dedesubt, la vîrfurile copacilor incredibil de aproape, apoi văzu o altă creastă în fața lor, și de data asta Ericson vină încît să treacă la rasul crestei împădurite.

— Ar trebui... să fie chiar, da, chiar în fața noastră ! arătă Ericson cu mîna. Acolo.

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, Trautman se încruntă. Cercetă un luminiș de pe o pantă, de dincolo de cascada rîului, în valea pe care nu o putea vedea de unde se aflau ei, pentru că de partea aceasta o stîncă le bara vederea. O pantă acoperită de vegetație se făcea la stînga. Iar dincolo de ea spre dreapta...

Din poiană se ridică un nor de praf.

Apoi altul.

Apoi altul, de data asta dinspre desiș. Ericson înțepeni în scaun :

— Ce naiba-i acolo ?

Poiana deveni mai mare pe măsură ce elicopterul se apropie mai mult.

— Pare să fie..., începu Trautman, dar amuți.

Văzu de unde se ridică următorul nor de praf, smulsese bucăți din stîncă și retezase crengi.

— ...e o luptă crîncenă acolo.

Văzu o mogîldeață mișcîndu-se prin desiș, silueta măruntă a unui om care căra pe un altul pe umăr și făcea cu un băț — o pușcă ? — semne spre ei. Un norișor de praf îl făcu pe omuleț să se prăbușească.

— Trag cu aruncătoare de mine ! urlă Trautman. Îl atacă din toate părțile. Dumnezeule mare, e Rambo ! A reușit !

— Ei, atunci de ce să nu corectăm puțin balanța în favoarea lui ! strigă Doyle, săltînd în picioare și apucînd mitraliera grea. Puțin mai aproape, păpușică ! Puțin mai aproape.

Cu fiecare secundă, poiana de unde trebuiau să-l preia pe Rambo se lărgea tot mai mult, configurația deveni tot mai limpede. Trautman îl văzu pe Rambo țintind către pădure, tresărind din pricina reculului. Confruntarea aceea părea foarte ciudată pentru că nu se auzea nimic din pricina zgomotului motoarelor elicopterului. Zări o altă siluetă furișîndu-se spre poiană prin desiș.

— Dar cine naiba e cu el ? întrebă Ericson. Doar n-o fi cumva... Dumnezeule mare, doar nu cumva...

— E... un american ! Dumnezeule ! Anunță-i pe cei de la comandament ! A găsit un prizonier. A venit cu unul dintre ai noștri !

7

Murdock se uită din nou la ceas în vreme ce se frămînta în fața instalației radio din hangar. De ce naiba întîrziau atît ? Elicopterul ar fi trebuit să...

— Sir ! îi spuse tehnicianul.

Murdock, care aştepta o veste, se întoarse imediat. Tehnicianul se străduia să pară impersonal, deşi era evident emoţionat.

— Avem legătura radio. Calul Dracului raportează că l-a văzut pe Rambo. Are cu el... se pare...

— Ce ? urlă Murdock, spune odată !

— Un prizonier de război american !

— Cum ? şi Murdock se repezi spre consola instalaţiei radio.

— Da, sir. E adevărat, îi confirmă celălalt tehnician. A reuşit să descopere unul de-al nostru.

Murdock se albi la faţă :

— Unul de-al nostru ? şi se răsuci furios spre tehnicieni. Din clipa asta staţia e sub consemnul „Bravo" ! Harrison, Meyers, Goodwell, toţi, gata, ştergeţi-o de aici ! Afară. În clipa asta !

Tehncienii se uitară uluiţi la el.

— Afară am spus ! Mutaţi-vă dosurile de aici. Pe loc !

Pe jumătate supăraţi, pe jumătate năuciţi, toţi puseră căştile jos, se apropiară unii de alţii, şi se îndreptară spre ieşirea din hangar, uitîndu-se din cînd în cînd înapoi.

— Nu, tu nu ! îi ordonă el tehnicianului care-i adusese vestea. Treci pe frecvenţa prioritară de comandament ! Dă-mi microfonul. Calul Dracului ! urlă el în microfon. Aici Capul Haitei de la Bîrlogul Lupilor. Acesta-i un ordin de prioritate Alfa-Kilo-Victor.

În căşti se auzi o vreme numai zgomotele frecvenţei. Apoi brusc răzbi prin ele vocea lui Ericson.

— Te aud, Capul Haitei. Spune.

— Vreau să anulezi misiunea în secunda asta ! Repet : anulezi misiunea. Întoarce-te la Bîrlog.

Ericson se încruntă la auzul ordinului pe care tocmai îl primea, şi se uită din elicopterul ce se îndrepta val vîrtej spre locul de unde trebuia să-l salveze pe Rambo, cum acesta trage încă o rafală spre soldaţii ce dădeau buzna din pădure. Ericson îşi aranjă mai bine căştile la ureche.

— Mai repetă, Capul Haitei. Repetă ordinul !

8

— Anulează misiunea, la naiba ! se auzi vocea lui Murdock printre zgomotele frecvenţei.

Acum părea destul de limpede şi hotărîtă.

— În regulă ! răspunse Ericson şi se întoarse spre Trautman. Tocmai am primit ordinul să nu-i mai preiau !

— Să nu-i mai... ? Trebuie să fie înnebunit, urlă Trautman, cu o expresie sălbatică pe faţă. Cere confirmarea !

— Credeţi-mă, nu mai e nevoie. Ordinele sînt clare.

— La naiba !

Ericson simţi că-i smulge căştile de pe cap, urechile îl usturau.

— Murdock ! urlă Trautman în microfon. Ce naiba v-a apucat ? Sînt aici, îi vedem, sub noi ! Îi putem lua, Murdock ! Îi putem salva ! Mă auzi ?

— Omule, lasă-te în voia valului. Nu cred că Murdock vrea să audă ce-i spui. Întrerupe convorbirea. Ne întoarcem.

— Ticălos nenorocit ! Păstrează acelaşi curs !

— Îmi pare rău ! Nu pot face una ca asta. Ordinele sînt ordine !

— Și ăsta-i un ordin ! Poți fi sigur ! îi replică Trautman

— Omule, liniștește-te ! Aici nu sîntem în serviciu militar. Lucrăm pe bază de contract. Nu primim ordine decît de la cei care ne plătesc. Și uite că de data asta bosul zice să ne întoarcem la bază.

— Mercenari amărîți ! mîrîi Trautman, încordîndu-și fălcile de parcă ar fi vrut să-l scuipe. Acolo sînt oameni de-ai noștri. Oamenii noștri !

— Nu ! Oamenii dumitale, îi spuse Ericson.

Nu se arătă impresionat cînd Trautman duse mîna la revolver. Pentru că Doyle era taman în spate, cu un automat M-16 lîngă tîmpla lui.

— Ei, facem ce spune prietenul meu, mda ? urlă el. Lnișteste-te și lasă-te în voia soartei. Supără-te tu mult și o să te trezești că faci un ulcer.

Și în clipa aceea, cînd Doyle era stăpîn pe situație, Ericson făcu un viraj atît de aproape de locul de preluare încît curentul de aer al rotorului mătură desișurile, și o porni înapoi unde îl aștepta o bere rece.

9

Rambo se uita și nu-i venea să creadă. În vreme ce alerga cu Banks în spinare spre mijlocul poienii.

— explozia unor aruncătoare de grenade și din dreapta și din stînga îl năucesc.

— elicopterul Augusta-109 se oprește brusc în aer,

— vede fața pilotului, Ericson, cît se poate de limpede, apoi cum ridică neputincios din umeri și face cu mîna,

— elicopterul se sucește în loc și, cu un vuiet de motoare ambalate, se îndepărtează !

— Ce naiba... unde... ? mormăi Banks de pe umărul lui Rambo. De ce naiba... ?

— Ne-au vîndut.

— Ah, Dumnezeule mare. Ticăloșii ne-au lăsat baltă !

— Ne descurcăm cum putem singuri !

Rambo se răsuci dintr-o singură mișcare, îl lăsă pe Banks jos și trase cu automatul ultimele două gloanțe, după care arma rămase moartă în mîna lui, fără muniții. Trase o înjurătură. Da, ne-au vîndut, ne-au vîndut ieftin.

Rafalele dinspre pădure se răriră, doar cîte o împușcătură cînd și cînd. Soldații se apropiau furiș dinspre adăpostul junglei spre mijlocul luminișului, către ei, Rambo aruncă arma inutilă și se uită pentru ultima dată urît spre cer. Spre Agusta care-și îndreptase coada spre bază înapoi, elicopterul se făcuse tot mai mic, abia un punct.

Soldații se apropiau în schimb tot mai mult, plini de mînie, cu armele îndreptate spre ei. Dar cel mai mînios dintre toți era sergentul Tay, ce recunoscuse mutra omului care-i făcuse atîtea necazuri, a prizonierului care, cu ani în urmă, evadase, dar nu înainte de a-i fi lăsat pe piept și pe spinare urmele cuțitului său.

Dacă am să supraviețuiesc... și exact pentru asta am să mă silesc, să supraviețuiesc... știu că cineva va trebui să plătească pentru măgăria asta, își spuse Rambo înainte ca patul unui automat să-l izbească cu ură în frunte, doborîndu-l la pămînt, numai suferință.

10

De cealaltă parte a poienii, ascunsă la buza pădurii, destul de aproape încît să vadă broboanele de sudoare de pe fețele furioase ale soldaților, Co își încleștă mîinile pe arc și săgeți pînă simți că nu mai poate, cînd își văzu bărbatul înconjurat de soldați.

El reușise să se ridice în patru labe cu mare efort, cînd un sergent îl lovi în — ea se chinui să găsească corespondentul englezesc pentru partea aceea atît de intimă a corpului omenesc — da, boașe...

Simți cum i se rupe inima cînd văzu cum îl loveau cu picioarele în spinare. În piept. Peste picioare. Parcă simțea și ea loviturile. Aproape că începu să geamă împărtășindu-i suferințele, dar își impuse să n-o facă, știind că bărbatul ei ar fi reacționat la fel și s-ar fi silit să îndure fără să crîcnească.

Da, bărbatul ei ! Între ei era o legătură adîncă, și pricepu și de ce. La sfîrșit el îi spusese să plece, dar nu pentru că nu voia s-o ia cu el în America. Nu. Ar fi luat-o, cu siguranță. Ci pentru că soldații aveau să-i atace, iar elicopterul era încă atît de departe, deși se apropia, și el nu voia să-i riște viața.

În sufletul lui dorise s-o salveze.

Iar acum, cînd soldații îi tîrîiau bărbatul, împreună cu celălalt prizonier, Banks, care gemea, Co făcu o promisiune în sufletul ei. Mai mult decît o promisiune. Un jurămînt.

Și duse mîna la medalionul de la gît care-i purta noroc.

Rambo, bărbatul ei, dorise să-i salveze viața! Atunci ea, în numele lui Budha, jura să-și salveze bărbatul.

11

Murdock trînti un pahar cu scotch de birou, în oficiul său, de parcă ar fi dat un ordin :

— Îmi pare rău, gheață n-am, dar ia un pahar și dumneata.

— Ce naiba ai de gînd ? urlă Trautman la el. Îți dai seama ce naiba ai făcut ?

— Să-mi dau seama ? Bineînțeles. Dar n-au trecut nici cinci ceasuri — sau poate zece ? — de cînd îți tot spun despre administrația trecută, despre secretarii noștri de stat, secretarii de stat de ici și colo, despre comitete, despre comitetele care sponsorizează alte comitete, de relațiile diplomatice și...

— Și în vreme ce Rambo e acolo pus pe cruce, tu aici nu te grăbești deloc, ai timp berechet ! îi spuse Trautman cu fața numai furie.

— Domnule colonel, amîndoi sîntem oameni maturi. Știm amîndoi care-i situația. Sîntem în război rece. Subtil. Dar totuși război. Și în război mai există și oameni sacrificați.

— Nu oamenii mei !

— Uneori și ei. Hmm, să nu-mi spui că ai uitat de Khe Sahn. O nenorocită de proprietate. Dar voi...

— Eu nu !

— Atunci cineva ! Cineva a încuviințat ca o mulțime de oameni să fie uciși în cel mai stupid asediu pe un gorgan nenorocit de care n-avea nimeni nevoie. O așa numită colină strategică, dar

fără nici o importanță militară în comparație cu adăpostul oferit de jungla dimprejur. Cei care au pus la cale operațiunea asta nu s-au gîndit nici o secundă la lecția pe care le-a dat-o Ho Și Minh francujilor la Dien Bien Phu ? Așa că și armata are porția ei de sacrificii inutile. Așa că nu vinde castraveți grădinarului, domnule colonel. Și nu te arăta atît de nevinovat în cazul misiunii de față. Știu că ești prea inteligent să nu fi priceput. Cu siguranță că ai avut și dumneata bănuielile dumitale în privința misiunii, și dacă ai bănuit că ceva nu e în regulă dar n-ai obiectat, prin asta devii complice. Nu crezi că am dreptate ?

Trautman izbi paharul cu scotch de perete. Paharul se făcu țăndări, dar, spre cinstea lui, Murdock nici nu clipi. Aburi de whisky se împrăștiară prin încăpere.

— Să nu îndrăznești să mă amesteci vreodată cu ticăloși ca tine. Misiunea asta a fost o minciună sfruntată, nu-i așa ? Ca și tot războiul acesta afurisit. O minciună !

— Aceeași veche poveste. O hotărîre a oamenilor politici.

Uitîndu-se la chipul impasibil al lui Murdock, Trautman încercă să se calmeze.

— Bine, trase el aer adînc în piept. Dar de ce ai contramandat misiunea ?

— Eu ? Nu, cîtuși de puțin. Am primit și eu la rîndul meu niște ordine. Domnule colonel, am și eu un gaj acolo : o nevastă și niște copii. Crezi că mie îmi place să-i fac pe oameni să sufere ? Îmi fac doar meseria. Dacă aș ști ce e drept și ce nu e drept, aș fi și eu vreun afurisit de preot pe undeva, nu ? Poate chiar vreun rabin ca Billy Graham, dacă aș fi mai deocheat. Dar eu sînt mult mai practic. Eu nu fac decît să mă supun unor

ordine primite de la așa-numiții bărbați înțelepți ai națiunii. Sau femei înțelepte. Eu nu sînt șovin. Nu fac decît ce mi se spune, și asta-i ce aștept și eu la rîndul meu de la subordonații mei. Și dacă flăcăul dumitale, zăpăcitul ăla — dacă e să-mi spun și eu părerea, ar fi executat ce i s-a spus, dacă ar fi făcut fotografiile și și-ar fi luat tălpășița de acolo așa cum ne înțelesesem, l-am fi preluat. N-ar fi fost nici o problemă.

— Vreau o explicație ca lumea, fir-ar să fie !

Murdock se uită lung la el. Pufni. Și se așeză pe scaun.

— Ar fi fost o treabă curată, reluă el. Dacă Rambo ar fi spus că nu i-a găsit, gata. Și te rog să mă crezi, nimeni nu s-a gîndit nici o secundă că va da de ei. Din cîte știam noi, lagărul era părăsit de mult și, ca să iasă lucrurile și mai frumos la vopsea, era trimis exact în lagărul din care a evadat. Misiunea ar fi avut o valoare simbolică imensă : soldatul curajos care-și riscă viața a doua oară pentru a ajunge în iadul de unde abia a scăpat întreg. Dacă ar fi fost prins, păi n-ar fi fost nimic, o persoană particulară, un aiurit, acționînd doar în numele lui. Și dacă, să presupunem, ar fi fost atît de norocos încît să vină cu dovada că prizonieri americani mai există în lagărele vietnameze, ei bine, dovada asta ar fi dispărut undeva între Tailanda și Washington. Nu există prizonieri de război ! Și Congresul ar fi fost fericit! Chiar și veteranii ar fi fost fericiți. Numai că ... Cui să-i fi trecut prin minte că între timp lagărul va fi din nou folosit ? Iar flăcăul dumitale nu s-a lăsat și iar a vrut să fie erou. Nu s-a mulțumit să facă și el niște poze acolo. Nu. El a trebuit să se întoarcă și cu un suvenir. Nu poate el să nu fie

erou. Şi atunci am fost nevoit să anulez misiunea! N-am avut de ales.

— Terminată cu un imens prejudiciu !

— Vorbe goale ! Agenţia n-a spus niciodată una ca asta ! Niciodată ! Îţi poţi dumneata imagina cumva cam care ar fi fost prejudiciul dacă ar fi reuşit să-l aducă pe individ încoace ? Aici vorbim de despăgubiri. În 72, cînd războiul se cam încheiase, ni s-a cerut să plătim patru miliarde jumătate de dolari Vietnamului de Nord pentru eliberarea prizonierilor de război. Deci e vorba de miliarde. Cu M mare, domnule colonel. Doar pentru cîţiva oameni de-ai noştri care, de acum încolo, cît le mai rămîne lor de trăit, vor fi oricum ţicniţi pe viaţă. O ţeapă-n curul tuturor. Nu se poate. Nu există ieşire în cazul acesta.

— Deci despăgubirile nu s-au plătit, numai că aceleaşi minciuni se spun mai departe, şi nici nu a fost vreodată vorba de o echipă de salvare a prizonierilor.

— Dacă ar fi să vezi la programul de actualităţi de la ora şase nişte amărîţi de prizonieri de război sfîrşiţi de tot, ce-ai sugera dumneata să facem ? Să reluăm războiul de la început ? Să organizăm o invazie armată ? Să bombardăm Hanoiul ? Chiar crezi că s-ar găsi cineva care să se ridice în senatul Statelor Unite şi să ceară patru miliarde jumătate pentru cîteva stafii uitate de Dumnezeu? Ai citit ceva în ultima vreme despre deficitul nostru naţional ?

— Stafii ? şi Trautman simţi cum se zburleşte tot. Murdock, ai fost la viaţa dumitale în vreo luptă ? Şi să nu-mi vinzi mie gogoşile alea cu vremea cînd comandai oamenii la luptă în '66. N-ai văzut război la viaţa dumitale decît la actualităţile de la ora şase. Dar oamenii de care vorbim au fost

în război, au participat la lupte. Şi unii din camarazii lor au şi murit pe fronturi. Şi, în comparaţie cu prizonierii, ăştia au fost nişte norocoşi. Fiindcă nu e zi lăsată de la Dumnezeu să nu-şi dorească din tot sufletul să moară, dar nu au avut şansa de a ajunge nişte stafii încă. Ticăloşi ce sînteţi ! Şi fie că e vorba de patru miliarde jumătate sau nu, cineva tot o să-i aducă acasă.

Murdock scuturâ din cap.

— Asta nu se va întîmpla !

— Dumnezeu să te aibă în pază !

— Discuţia nu mai are nici un rost, spuse Murdock şi dădu pe gît restul de whisky. Ar fi trebuit să-mi închipui că nici pînă acum n-a avut nici un rost să explic problemele astea unui neiniţiat. Dar trebuie să recunoşti că am încercat să te lămuresc. Am încercat cel puţin. Aşa că am să încerc să uit că discuţia asta a avut loc vreodată. Şi-ţi sugerez să faci la fel. Să nu mai atingi subiectul ăsta vreodată. Ar fi o greşeală.

— Nu. Dumneata eşti cel care face o greşeală.

— Da ? Ce greşeală ?

— Ţi-am zis : Dumnezeu să te aibă în pază. Eu îl ştiu mai bine decît dumneata.

— Pe cine ?

— Nu te-ai lămurit cu cine ai de-a face. Ar fi trebuit. Rambo !

12

Năucit de cîte lovituri înghiţise, cu ochii împăienjeniţi de durere, Rambo atîrna de o cruce de bambus cu braţele legate deasupra capului, în vreme ce sergentul Tay, cu o mutră numai furie, se aplecase asupra lui. O secundă, chipul sergentului

Tay i se păru a aduce cu cel al unui şobolan turbat dintr un coşmar. Apoi o umbră trecu prin faţa şobolanului, Rambo îşi concentră privirea suficient pentru a vedea un cuţit, mutra sergentului Tay, iar mintea lui se zvîrcoli cînd ajunse la concluzia că de fapt el nu scăpase niciodată din lagărul acela, că nu se întorsese niciodată în America, că nici şeriful şi nici oraşul pe care-l devastase nu fuseseră adevărate, că nu se întorsese în Vietnam de bună voie, că nu fusese capturat din nou. Totul nu era decît iluzie, o amăgire a delirului în care trăia de mult prin strădaniile sergentului Tay, care-l schingiuia cu grijă să nu-l omoare de tot.

Dar cuţitul se apropia tot mai mult, privirea i se limpezi încît reuşi să identifice şi arma. Nu era cuţitul lui Tay, ci al lui, cu lama lui neagră deosebită, muchia ferestruită, şurubelniţele de la gardă. Şi asta era parte a iluziei în care trăia ? Cum putea cuţitul acela să-i aparţină dacă nu evadase niciodată şi deci nici nu se întorsese ca să fie prins ?

— Ce cuţit frumos ! îi spuse Tay în vietnameză. Ce drăguţ din partea ta să-mi aduci cadou un cuţit ca ăsta. Ce amabil. Probabil că tare ţi-a mai fost dor de mine dacă te-ai chinuit tu atît să te întorci numai ca să-mi faci un cadou ca ăsta.

Rambo se trezi brusc cu mintea limpede. Groaznic de limpede. Văzu din nou elicopterul făcînd un viraj şi îndepărtîndu-se, soldaţii care-l înconjurau, pe Tay lovindu-l cu patul unei puşti.

— Unde-i Banks ?

Tay îl plezni peste faţă.

— Vrei să spui prizonierul nostru care a plecat din lagăr fără să-şi ceară voie ? Le-a simţit lipsa prietenilor lui atît de mult încît ne-am îndurat şi, la rugăminţile lui, l-am pus laolaltă cu ceilalţi.

— În peşteră ?

Cum stătea atîrnat de braţe, în poziţia aceea chinuită, Rambo făcu un efort să privească dincolo de bараci, spre tăietura de stîncă din spate.

— Deocamdată. Vine şi el încoace mai tîrziu. În vremea asta am programat un spectacol exemplar despre ce păţeşte un prizonier care încearcă să scape. Şi să ştii că n-am uitat. Şi acum îmi aduc aminte cum goneam prin junglă pe urmele tale. Trei zile încheiate. Dar mi-ai scăpat, aşa şubrezit şi bolnav cum erai. Comandantul era furios. Ceilalţi militari îşi băteau joc de mine. Mi-am pierdut cinstea atunci. Uneori mă gîndesc că din pricina ta n-am să fiu şi eu transferat de..., şi Tay se strîmbă spre junglă, în vreme ce mişca din buze neauzit, de parcă ar fi căutat un cuvînt destul de urît pentru a exprima părerea lui despre pădurea din jur... din asta !

Dintr-o parte se auzi un glas, şi Rambo se întoarse într-acolo o dată cu Tay. Un căpitan vietnamez, cu uniforma imaculată, se apropie de ei dinspre bараci, cu un mers ţeapăn, singurul militar din lagăr care părea hotărît să-şi păstreze cît mai mult demnitatea de militar.

— Sergent, termină o dată !

— Tocmai îi spuneam ce-l aşteaptă.

Ofiţerul se opri băţos dinaintea lui Rambo.

— Numele meu e căpitanul Vinh. Pe tine cum te cheamă ?

Rambo nu-i răspunse.

— O să-mi spui tu cu gura ta, acuş ! I-am şi informat pe superiorii mei despre întoarcerea ta. Au nevoie de nişte informaţii de la tine. E limpede că nu te-ai întors doar de plăcerea ta aşa. Un elicopter a renunţat să te mai ia la bord în ultimul moment. Nu avea nici un fel de însemne

Cine era în elicopter ? Cine ţi-a ordonat să te întorci ?

Rambo nu răspunse.

Vinh îi făcu un semn lui Tay şi se trase înapoi, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi murdărească uniforma. Îşi şterse mîinile. Tay dădu din cap că a înţeles, se întoarse spre Rambo şi ridică încet cuţitul.

— Poate iar pofteşti...? Cicatricele acelea de pe piept şi de pe spate ?... De data asta nu. În lagăr am mai adus şi îmbunătăţiri în ultima vreme. Cred că o să te bucuri de ele.

Uluit, Rambo simţi cum crucea e ridicată de soldaţii care o săltaseră pe un pivot. Se trezi cu picioarele spînzurînd deasupra pămîntului, era mutat undeva spre stînga, mişcarea crucii îl făcea să sufere şi mai mult. Apoi crucea de bambus se opri.

Şi, privind în jos, îşi văzu pieptul zbătîndu-se să tragă aer, apoi mai jos, în adînc...

Un puţ !

De vreo doi metri jumătate diametru, vreo trei metri jumătate adîncime. Cum soarele era sus, la zenit, el reuşi să vadă în fundul puţului. Nici o umbră, nici un miraj, nimic nu-l împiedică să vadă limpede pînă în adînc. Şi cu toate astea...

Era convins că-l înşeală ochii. Pentru că fundul acestui puţ era în mişcare.

Şerpi ! se gîndi el întîi. Dar ştia, putea vedea clar că nu şerpii erau cei care făceau să unduie suprafaţa aceea. O vălurire ! Suprafaţa aceea se ridică şi se lăsă în jos de parcă ar fi respirat pămîntul.

Bulbuci.

Şi în clipa aceea pricepu că fundul puţului nu era o masă solidă. Se zvîrcoli alarmat, umerii îl dureau. Şi înţelese imediat încă ceva : deşi fundul puţului nu era solid, nu era nici lichid cu totul.

Ceva intermediar. Vîscos, amintindu-i de nisipurile mişcătoare, de mocirle, de....

Vălurirea aceea se repetă iar. Un val care făcu unde de la o margine la alta. Un flux. Alţi bulbuci. Mocirlă, îşi spuse el. Doar aşa putea zugrăvi ce vedea. Mocirlă. Iar bulbucii aceia nu erau provocaţi de căldură. Nu. Dedesubt foşgăia ceva.

Şi mocirla aceea de un maroniu verzui exala o duhoare de nesuportat care provoca greaţă. Excremente, mîncare alterată, animale putrezite, gunoaie de tot felul, lăsate să dospească, să se descompună, să se amestece pentru a deveni o masă semilichidă, un puţ pentru compost.

Şi era plin de viaţă. Şi se încreţea, se mişca, făcea bulbuci pentru că trăiau nişte vietăţi acolo. Limacşi, insecte, viermi şi lipitori.

Iar crucea de bambus începu să coboare. Dădea instinctiv din picioare, încerca să le ridice, să nu se atingă de mocirla care se apropia tot mai mult, ar fi vrut să urle. Dar se stăpîni, nu dorea să-i ofere lui Tay satisfacţia asta. Trebuia să-şi golească mintea de orice gînd, să-şi învingă groaza, să se prefacă iar că e o părticică infimă prinsă de firul unei pînze de păianjen care nu exista cu adevărat.

Dar puţul cu mocirla aceea exista în realitate. Nu se putea convinge că nu e real. Nu avea destul timp la dispoziţie pentru a trece în starea de absenţă. Ridicase picioarele cît putuse, dar, pe măsură ce crucea se lăsa încet în jos, puterile îl lăsară, picioarele îi scăpară de sub control, bocancii i se afundară în mocirla care semăna cu o cocă, o cocă de un maroniu verzui.

Dar încă nu-i atinsese pielea, numai cu bocancii intrase în mocirlă, aşa că nu apucase să-i simtă atingerea, doar se uita cu o scîrbă îngrozită cum mîzga aceea se agita şi mai tare, lacomă.

Brusc, crucea de bambus se lăsă în jos, băgîndu-l pînă la genunchi în mocirlă, și simți cum masa aceea călîie, grețoasă se înghesuie în jurul picioarelor. Crucea îl cufundă și mai adînc. Lăturile îi ajunseră pînă la coapse, testiculele i se strînseră între picioare, o gînganie măruntă viermuia pe acolo. Și deodată se trezi pînă la gît în mizeria aceea, șocul era cumplit. Niște creaturi i se lipiră de piept, sugînd, mușcînd, usturînd.

În America, după ce scăpase din închisorile acelui oraș, și fugise în munți ca să scape de poteră, folosind toate subterfugiile și armele de care era în stare, ca să scape cu viață, fusese nevoit să se refugieze într-o mină părăsită, de fapt fusese împins să intre în capcana aceea, fără altă cale de ieșire decît cea blocată. Căutase o altă cale de scăpare, bîjbîind prin măruntaiele minei, tot mai adînc și, în cele din urmă, se tîrîse, fără să vadă nimic în bezna aceea, printr-o gîtuitură, și ajunsese într-o peșteră plină de ecouri, înecată în întuneric. Și se trezise pînă la brîu în găinați, la cheremul unor gîngănii care-l pișcau, apoi îl atacară liliecii, foșgăind cu sutele în jurul capului său. Atunci crezuse că avea să-și piardă mințile, că peștera aceea a liliecilor însemna limita de rezistență a minții sale, că nu i se putea întîmpla nimic mai groaznic decît asta în viață.

Acum pricepuse că greșise. Din coca aceea ce se umfla și se desumfla, vălurea și putea de-ți întorcea stomacul pe dos, o mulțime de creaturi se repeziră să se lipească de trupul lui, sugînd din el, hrănindu-se cu el. Își ridică disperat privirile spre gura puțului, de unde Tay îl urmărea cu interes. Îndurare ! ar fi vrut Rambo să strige. Scoteți-mă de aici !

Tay îi făcu semn cu mîna, adios, rînjind, și Rambo se scufundă cu totul în compostul acela de hazna.

Beznă. De neîndurat. Se chinui să-și țină suflarea, simți cum mizeria dă buzna și-i intră în urechi, îi năvălește în nări, dă să-i desfacă buzele. Își strînse pleoapele. Presiunea îi apăsa cumplit globii ochilor, îi fu teamă să nu-i pleznească exact ca niște boabe de strugure. Se afundă și mai adînc, plămînii i se zbăteau după aer. Pielea i se încrîncenă pe el, ceva îi linse marginea urechii, altceva i se strecură într-o nară, lărgindu-i-o, îi venea să strănute, să elimine acel ceva, dar îi fu teamă că efortul îl va sili apoi să inspire în mod reflex, s-ar fi sufocat, ar fi trebuit să deschidă gura ca să tușească, mizeria de latrină i-ar fi năvălit în gură, și toate creaturile acelea ar fi dat năvală pe gît în el. S-ar fi înecat.

Mintea începu să i se încețoșeze, simțea că nu mai poate îndura. Să respire ! Trebuia ! Se zbătu, dar nu reuși să-și elibereze mîinile să mături toate jivnile acelea care îi mișunau pe piept, pe gît, pe la gură. Și în vreme ce își pierdea încet cunoștința din pricina sufocării, simțurile îi amorțiră. Se zvîrcolea ca într-un coșmar, fără folos, neizbutind să scape.

Și brusc nici puțul acela plin de mizerii, nici foșgăiala de creaturi din el nu mai fură reale. Izbutise să treacă în ultima stare Zen. Pragul morții.

Deodată i se păru vag că e smucit afară, pe sub pleoapele închise zări o geană de lumină, presiunea asupra pieptului slăbi, mocirla se prelingea de pe el, aerul îi mîngîia fața. Cînd crucea fu trasă pe neașteptate afară, Rambo strănută, limaxul îi zbură din nară, își frecă urechea de umăr, strivind un vierme. Și trase șuierînd aer în piept.

Dumnezeule ce bine era ! Putea respira !

— Mai vrei o dată ? îl întrebă Tay și-i zîmbi. Sau poate te-ai răzgîndit și vrei să răspunzi întrebărilor căpitanului acum ?

— Du-te dracului !

Căpitanul Vinh, aflat lîngă Tay, își îndreptă jignit ținuta.

— Ar fi trebuit să te previn, îi spuse Tay. Căpitanului nu-i plac înjurăturile. Cred că de data asta am să te las în hazna să stai ceva mai multă vreme.

Și le făcu un semn paznicilor. Crucea de bambus coborî. Și, privind lipitorile de culoarea sîngerie a ficatului, lacome, zbătîndu-i-se pe piept, Rambo își dădu seama că de data asta va muri. Sau își va pierde mințile cu totul.

Iar după aceea va răspunde și întrebărilor care i se vor pune. La naiba !

Peste creasta unei coline apăru deodată vuind un elicopter Huey. Rambo se încordă plin de speranțe. Americanii ! Nu m-au lăsat baltă ! M-au văzut înconjurat de soldați la locul de întîlnire și s-au dus să aducă întăriri, alt elicopter.

Picioarele îi atîrnau gata să atingă mîzga din fundul puțului.

Grăbiți-vă, fir-ar să fie ! Dacă mă bagă iar la fund, s-ar putea să nici nu mă mai găsiți. O să mă înec de-a binelea în vreme ce o să mă tot căutați.

Vuietul ritmic al rotoarelor crescu și mai tare, curentul de aer ridică praful în înalturi, strivi tufișurile, în vreme ce elicopterul se așeza în fața barăcilor.

Într-o clipă, își spuse Rambo, Forța Delta va da buzna afară din elicopter cu armele pregătite, cu rafale de mitraliere.

Dar ce naiba stau și așteaptă ca elicopterul să se așeze de-a binelea și nu încep să tragă încă de acum ?

Două camioane de transport intrară val-vîrtej pe poarta lagărului și se opriră la distanță respectabilă de elicopter, în scrîșnet de frîne. Oblonul din spate fu bușit cu zgomot, dintr-un camion săriră jos cincisprezece vietnamezi, din celălalt și mai mulți soldați. Numai că cel de-al doilea grup diferea de primul. Și acum Rambo pricepu și de ce nimeni nu deschisese focul asupra lagărului : în al doilea grup de soldați erau ruși. Recunoscu imediat insignele de pe uniformele întunecate — aparțineau Diviziei Aeropurtate Sovietice, unitate de elită.

Disperarea îl copleși cu totul.

Ușa laterală a elicopterului lunecă în lături, rotoarele șuierau din ce în ce mai domolit pînă se opriră, apărură și mai mulți ruși — A treia Divizie Aeropurtată Sovietică. Și doi locotenenți.

În aceeași secundă grupul sovietic se așeză în formație și luă poziția de drepți, ofițerii îi cercetară pe soldați cu un ochi critic, în vreme ce treceau prin fața lor. Cum atîrna chinuit, legat de mîini deasupra puțului, cu inima înghețată de spaimă că va fi lăsat să se prăbușească înăuntru și să putrezească acolo, Rambo nu se putu stăpîni să nu observe contrastul dintre disciplina ce dăinuia în rîndul soldaților sovietici și delăsarea vietnamezilor. Și probabil că și comandantul Vinh, cu uniforma lui imaculată, ar fi dorit să facă parte din altă armată mai ca lumea.

Ofițerii sovietici erau înalți, cu priviri reci, îngeri întunecați ai sorții ! Așa-i : atunci cînd e ceva important, îi trimiți pe cei mai buni, se gîndi Rambo.

Ofițerii se uitară în direcția lui Rambo și se opriră plini de scîrbă. Unul îi aruncă un ordin căpitanului Vinh, care, deși mai înalt în grad, se apropie de ei cu pas iute și respectuos. Rambo nu putu să audă ce vorbeau, dar gesturile rușilor se vădeau mînioase, enervate. Căpitanul Vinh dădu de mai multe ori din cap, și se întoarse deodată urlînd :

— Sergent ! Scoate prizonierul de acolo.

Tay era destul de înțelept ca să nu se opună; în cîteva secunde Rambo era pe propriile-i picioare, care abia îl țineau și de pe care se scurgea mîzga gropii, și simți sub el pămîntul solid, minunat. Ofițerii ruși se apropiară, îl măsurară de sus în jos și oftară neputincioși :

— Oamenii ăștia sînt atît de... cruzi, spuse cel blond în engleză. Atît de primitivi.

Observă cuțitul lui Rambo înfipt în teaca de la brîul sergentului Tay și-l trase afară. Cînd se văzu cu cuțitul în mînă, se uită la el admirativ și dădu din cap.

— Dar scula asta nu e primitivă deloc.

Se apropie și mai mult de el, cu un gest larg mătură cele vreo douăzeci de lipitori imense, ghiftuite de sînge de pe pieptul lui, ca în trecere reteză cu lama tăioasă ca briciul o alta prinsă lîngă jugulară. Rambo simți răceala lamei pe gît. Ca un veritabil chirurg, rusul o spintecă și o aruncă jos.

— Ăștia nu au nici un pic de milă, cred eu, continuă ofițerul. Dar noi... Să ne prezentăm : el e locotenentul Iașin, eu sînt locotenentul Podovsk. Deocamdată nu știu cine ești dumneata, dar voi afla ! și se răsuci spre Tay și alți doi soldați vietnamezi. Prizonierul pute. Spălați-l. Apoi îl aduceți acolo — arătă spre baraca din mijloc — înăuntru !

13

Din peștera din fundul lagărului, Banks se uita printre barele de bambus, privind la ofițerii ruși care se îndepărtau de puț. Vietnamezii îi tăiaseră legăturile lui Rambo, coborîndu-l de pe cruce, aruncară o găleată de apă peste el, și-l tîrîră spre barăci. Un prizonier din spatele lui Banks îngăimă cu o voce șuierătoare :

— Noi te-am sprijinit cît am putut.

— Lasă, reușim data viitoare.

— Da, data viitoare, repetă celălalt fără convingere.

Alt prizonier începu să tușească, se opinti de mai multe ori hîrîind groaznic :

— Banks, rușii te-au torturat vreodată ?

— Ba bine că nu !

— Și ce faci ? Vreau să zic cum reușești să nu ciripești ?

Banks se uită încruntat spre baraca din mijloc:

— Singura speranță e să te omoare din greșeală.

VI

Mormîntul

1

În vreme ce era tîrît de doi soldați în biroul improvizat din baracă, Rambo simți o lovitură din spate, adulmecă răsuflarea puturoasă a sergentului Tay, i se făcu vînt înainte, sergentul îi trase un

picior în gleznă, cei doi soldați îi dădură drumul și Rambo se prăbuși la podea, se chinui să atenueze cu brațele căderea, se răni la mîini. Rușii păreau să cumpănească oportunitatea acțiunilor sergentului vietnamez, dacă nu erau și acestea primitive.

— Nu pe jos, spuse Podovsk. Pe scaun.

Tay făcu un gest scurt cu mîna, soldații îl înșfăcară pe Rambo săltîndu-l în picioare și-l împrînciră spre scaun.

Ține-ți firea, își spuse Rambo. Încă n-a venit rîndul tău. Ține-ți firea, doar atît. Le aruncă o privire mohorîtă rușilor, lui Tay, celor doi soldați. Încăperea aceea era destul de strîmtă. De un fir atîrnînd din tavan era prins un aparat care lucea stins. Pe o masă de metal îi atraseră atenția un microfon și un aparat de transmisie.

— Mulțumesc, sergent. Poți pleca, îi spuse Podovsk. Lasă aici doar un singur paznic.

Tay se încruntă jignit, dar execută ceea ce i se spusese. În cîteva secunde el și celălalt paznic dispărură. Pe fereastra deschisă, Rambo văzu că afară începuseră să se întindă umbrele, soarele trecuse de zenit. Podovsk se sprijini de masa metalică. Deși la fel de înalt ca și camaradul său, Podovsk era ceva mai zvelt. Purta ochelari cu rame metalice, iar trăsăturile sale inteligente, vădind chiar sensibilitate, dar mai ales stăpînire de sine, aminteau de figura stereotipă a unui director de bancă.

Iașin era alt soi. Avea o mustață lată, militărească, părul tuns scurt ca o miriște, cu niște trăsături ciolănoase ca în sculpturile comuniste, vădind o filiație nordic-mongoloidă și caucaziană. O petliță, reprezentînd un pin, arăta că face parte din rîndul cercetașilor cazaci.

Momentul de tăcere luă sfîrșit și Podovsk se apropie cu cuțitul în mînă, arătînd cu el spre cicatricile lui Rambo :

— După cum văd ești obișnuit cu tortura. Ai mai nimerit oare în mîinile prietenilor noștri vietnamezi și mai înainte ?

Așteptă un răspuns.

— Nu vrei să vorbești ? Nu contează. Căpitanul Vinh m-a și informat că ai mai fost oaspete al lagărului pe vremuri. Iar întrebarea mea era doar așa..., cum se spune ?... ca să spargem gheața ? și se vedea că-l distra expresia. Așa se spune ? Poate îmi spui măcar cum te cheamă, ei ? Doar nu înseamnă nimic ! Un nume !

Rambo se uita în podea.

— Ei, atunci, reluă Podovsk, îmi pare rău că o legătură atît de strînsă între noi începe atît de greu. Dar te asigur că mîine, sau poimîine o să-mi mărturisești și ce n-ai spus nici iubitei tale.

Ești un prost, la fel ca și cei de acasă, din America, se gîndi Rambo. Iubită ? Nu-mi trebuie nici un fel de iubită. Și în aceeași clipă gîndul îl purtă spre Co, și simți un fel de tulburare. Unde o fi fost acum ? Reușise să scape ?

— Doar știi ce lipsit de logică e să încerci să reziști, continuă Podovsk. La urma-urmei, suferința e doar un preț nenorocit pentru lipsa de minte. Dar să începem. Lucrezi direct pentru guvernul american ? Cine sînt legăturile tale printre localnici ? Unde se află baza ta ? Ce planuri s-au făcut pentru salvarea celorlalți prizonieri ? Și tot așa mai departe ! Am o listă întreagă de întrebări care te așteaptă. Ai de gînd să-mi spui de bună voie tot ce te întreb ?

Rambo se uită pe fereastră, spre umbrele care se lungeau tot mai mult.

— Bineînțeles că n-ai s-o faci, continuă tot Podovsk. Dar, fiindcă sînt un om plin de idei morale, am obligația de a te întreba. Și trebuie să înțelegi că sîntem nevoiți să te interogăm. Altă cale nu avem. Și vom obține răspunsurile de care avem nevoie, și Podovsk arătă cuțitul spre camaradul său, cel cu trăsăturile tăiate parcă în piatră. Pentru Iașin, cel de acolo, căruia nu-i place să vorbească prea mult, nu ești decît o bucată de carne, un animal de laborator, o experiență. Dar pentru mine — și Podovsk se lovi ușor cu cuțitul peste uniformă — ești un militar la fel ca mine, dar, bineînțeles, aflat de cealaltă parte, opus prin vederile politice și prin soarta care a vrut să fii inamic. Asta-i viața. Știu bine că simțămîntul tău patriotic te-a îndemnat — în mod greșit, evident — să încerci să-i eliberezi pe acești criminali de război din mîinile armatei populare vietnameze. Sînt în stare să apreciez devotamentul. Indiferent sub ce formă, chiar greșită, se manifestă. Dar incidentul acesta, felul în care ai fost capturat este cu totul stînjenitor. Trebuie să înțelegi. Trebuie să avem o explicație. După ce ai să-mi răspunzi la întrebări, vreau să iei microfonul acela și să chemi baza voastră. Și să le spui că n-ai găsit nici un fel de prizonieri. Să le comunici că toată misiunea a fost un eșec. Ei, ai să execuți ce-ți spun ?

Podovsk luă microfonul. Rambo continuă să se uite pe geam spre umbrele care se lungeau tot mai mult.

— Ei ? îl ispiti Podovsk, iartă-mă că te plictisesc. Uneori devin și eu cam nerăbdător. Mă arunc așa înainte. Nu aștept ca totul să vină la rîndul lui. Așa se spune și în engleză ? Totul la rîndul lui ? Nu vrei să-mi răspunzi nici măcar la întrebarea asta? Înseamnă că vrei să-ți verifici puterea de îndurare în fața suferinței. Prea bine. Simt că prietenul meu a devenit nerăbdător. Nu vreau să-l supăr și mai mult. Iașin, acum e rîndul tău !

Și cercetașul acela cazac, brunet și cu mustață, făcu un pas înainte. Poate că zîmbea. Greu de spus după expresia feței. Rambo nu observă însă decît cleștele din mîna lui.

2

Noapte.

Auzind pîrîitul unui scuter Honda rablagit, paznicul din ghereta de la poartă își ridică privirile de pe o revistă porno de ultima speță, tradusă pe sub mînă din engleză, obținută la bursa neagră, și văzu lumina unui far apropiindu-se. Motoreta se opri dinaintea lui, pîrîii, pîrîi. Paznicul văzu o gagică sculătoare, într-o rochie strîmbă, și o pălărie conică din pai pe cap care-i făcea niște semne parcă scoase chiar din revista la care se uita.

— În ambele feluri ?

Sentinela se prefăcu a se gîndi, dar știa și el ce răspuns avea să-i dea. Din mîndrie chiar se tîrgui cu ea asupra prețului, dar dacă tipa insista, era dispus să plătească cît îi cerea. Afacerile în zonă mergeau din ce în ce mai bine. Iar gagica cu motoreta ei arăta atît de nevinovată încît numai gîndul de a se culca cu ea — și într-un fel și în celălalt, își aminti el, deși nu era sigur că ar fi fost el în stare de așa ispravă — îl stîrni atît de rău că mai mai să-și păteze uniforma.

Da, în noaptea aia lucrurile începeau destul de bine. Nu-l auzise nici măcar o dată urlînd pe prizonierul ce era torturat în baracă. Dar curînd o să vină și asta, se gîndi el. Mda, acuș, acuș !

Tipa făcu un gest nerușinat cu degetul arătător de la o mînă în cercul format din degetele celeilalte mîini, ridică din sprîncene ispititoare și, după ce militarul deschise poarta să-i dea drumul, ea ambală motorul și o șterse. El înjură în urma ei, fiindcă în dreptul prohabului i se întindea o pată.

Simțindu-se mînjită numai pentru scurta conversație cu paznicul, Co se îndreptă spre barăci cu mașinăria aceea pîrîitoare pe care o furase dintr-un sat vecin. Furase și rochia și pălăria aceea de culi. Dar nu riscase numai atît. Sentinela aceea care îi rînjise la poartă nu o întrebase nimic despre tubul din piele, tolba lui Rambo, cu săgeți și arcul desfăcut, pe care îl legase de scuter. Dacă ar fi întrebat-o, i-ar fi spus că în tubul acela erau niște scule cu care se putea face amor și în al treilea fel, unul mai exotic. Dar paznicul n-o întrebase.

Ea se apropie de lumina chioară ce venea dinspre barăci, motoreta bolborosea ostenit, dar în ciuda pîrîitului, ea auzi deodată un urlet de suferință. Urletul lui Rambo. Și își dădu seama, tocmai fiindcă el era bărbatul ei, că numai un chin de neîndurat îl putuse face să urle în halul acela. Inima începu să-i bată cu furie. Avea să-l ucidă pe cel care-i făcuse una ca asta.

4

Rambo stătea în picioare, cu încheieturile mîinilor legate de arcurile unei somiere prinse în perete. Se zvîrcoli fără să se poată stăpîni. Voința nu

avea nici un rost. Reacțiile lui erau pur și simplu reflexe, spasmodice, ca ale unei broaște disecate, legată la niște electrozi, așa cum și el era legat la firele electrice ce duceau la un generator. Și nu era tot. În vreme ce Iașin se juca fascinat cu comutatoarele generatorului de tensiune, Podovsk înroșea cuțitul lui Rambo într-o oală cu cărbuni încinși.

— Mare supărare va fi dacă nu vom putea întreține o discuție amicală, spuse Podovsk. Mare supărare mare. Mai încerc o dată. Prima întrebare: numele !

Stătea răstignit la perete, mîinile legate de arcurile de sus, pe burtă cu o placă metalică neagră de mărimea unei cărțulii, de la care niște sîrme duceau la generator. Rambo încetă să mai urle în secunda în care se întrerupse curentul. Curgea de pe el apa cu care-l stropise Iașin ca să-l aducă în simțiri, apă ce nu se deosebea de sudoarea ce se prelinsese de pe el și udase podeaua. Privea cu niște ochi de animal înspăimîntat în noapte, spre farul motoretei care pîrîia afară, își mușcă buzele, punîndu-și în minte ca data viitoare să nu mai urle.

— Încă nu te-ai dat pe brazdă ? îl întrebă Podovsk.

Lăsă cuțitul în oala cu cărbuni, se întoarse furios și aruncă altă găleată cu apă peste Rambo.

— Încă o dată ! îi porunci lui Iașin.

Curentul electric fulgeră din nou prin trupul lui, îi pîrjoli pielea sub placa metalică legată de burtă, în încăpere se simți mirosul de carne arsă, mușchii i se zgîrciră în tot trupul, un fir de urină i se scursese pe picioare, nu se mai putea controla, mîndria nu avea nici un rost, voința nu avea nici un rost, nu conta decît durerea și, în ciuda efortului disperat pe care-l făcu, îi scăpă un urlet reflex,

pînă cînd simți că îi pleznesc coardele vocale. Consumul de energie făcu becul din tavan să pălească. Iașin se întoarse și întrerupse curentul.

Rambo atîrna sfîrșit de arcurile acelea, tremura, gîfîia, se pierdea.

— Amice, doar vezi și tu ce plictiseală, îi spuse Podovsk calm. Ar fi trebuit să plec și eu în permisie. Și tu... Trebuie să fie ceva care să te convingă! și se lovi cu palma peste buzunar. Da, da, aproape uitasem. Uite. S-ar putea să te intereseze foarte tare.

Scoase la iveală o bucată de hîrtie din buzunarul uniformei, o desfăcu, și se apropie de Rambo, ținînd-o dinaintea ochilor săi dilatați de suferință și umilință.

— E o transcriere. Conversația dintre pilotul elicopterului venit să te ia și comandantul... numele de cod — Căpetenia Haitei, atunci cînd echipajul te-a lăsat baltă în poiană. Poți citi ? Te supără sudoarea din ochi ? Da ? Atunci dă-mi voie să am plăcerea de a-ți citi eu. Cred că vei aprecia efortul specialiștilor noștri în criptografie. Devotați țării lor, ei au reușit să intercepteze mesajul de la satelitul vostru spion și să-l decodifice.

Își așeză ochelarii pe nas, apoi Podovsk studie petecul de hîrtie.

— Hmmm. Ia să vedem. Da. Calul Dracului... Bîrlogul Lupului, foarte colorate denumiri. Bănuiesc că pentru tine au un anumit înțeles. Dar să ajungem și la partea interesantă : „Căpetenia Haitei, îi vedem. Dumnezeule mare, e Rambo". Hmm, exclamațiile astea sînt cam bigote, contravin ideologiei noastre, dar nu contează. Îți dai seama mai întîi că am știut de la început cum te cheamă. Rambo. Așa cum știam și celelalte răspunsuri la întrebările pe care ți le-am pus. Deci, după cum vezi, toată sufe-

rința pe care ai îndurat-o atît de admirabil a fost zadarnică. Ai fi putut să ne scutești pe toți să risipim și timp și eforturi. Dar iartă-mă că am întrerupt lectura. Să continui cu transmisia. Uite altă parte interesantă : „Dumnezeule, a găsit un prizonier. A găsit un prizonier de-al nostru !" Transcrierea e cam liberă, dar, după cum vezi, se poate înțelege miezul. Și urmează cea mai interesantă parte. De la Bîrlogul Lupului de data asta. Chiar de la Căpetenia Haitei : „Anulați misiunea imediat ! Întoarceți-vă la bază !"

Și cu o grație exagerată, Podovsk apropie hîrtia de privirile lui Rambo.

— Anulați misiunea, întoarceți-vă la bază ! Ei, ei ! Dacă greșesc, te rog să mă corectezi. Se pare că te-au părăsit în mod intenționat. Din dispoziție directă. Și ăștia sînt oamenii pe care vrei tu să-i acoperi cu tăcerea ta ? și Podovsk se arătă nespus de uluit. Cu prețul suferinței tale ? Cît de rău folosit poate fi cîteodată devotamentul. Nu crezi că ar fi mai bine... te-ai simți și tu mai bine... dacă le-ai plăti polița pe care o merită, nu ? Vorbește cu ei prin radio. Spune-le în față ce crezi despre ei. Să știe toată lumea ce mîrșăvii fac.

Podovsk îi zîmbea prietenos, îmbietor.

— Și după treaba asta îți putem acorda și asistența medicală de care ai nevoie. Mîncare ca lumea. Te lăsăm să te odihnești, să dormi. Nu aici în cocina asta, bineînțeles. În spitalul pe care-l avem la baza noastră de la Cam Ranh Bay.

Rambo evită să se uite la el, privi în noapte de afară. Podovsk oftă.

— Încă nu te-am dat pe brazdă. Prea bine. Dacă ai poftă să urli, n-ai decît. Pe noi nu ne deranjează. În încăperea asta nimeni nu se rușinează.

Podovsk pocni din degete. Iașin suci butonul generatorului, și cînd Rambo simți chinul curentului dînd brusc năvală în sistemul lui nervos atît de pus la încercare, urlă din răsputeri. Îndelung.

— Da, da ! urlă Podovsk odată cu el, suferința celuilalt excitîndu-l, făcînd să-i iasă ochii din orbite. Așa, urlă ! Trebuie să urli ! E bine așa !

5

Afară în noapte, începu să plouă. În vreme ce urletele lui Rambo, tot mai răgușite, tot mai puternice și neomenești se ridicau deasupra lagărului, stîrnind ecouri parcă și mai groaznice dinspre faleză înaltă și făcîndu-i pe soldați să-și întoarcă privirile spre barăcile din mijloc, o ceață ușoară se furișa prin junglă transformîndu-se într-o ploaie măruntă și plăcută, care porni să ciuruie pămîntul, să fosnească prin coroanele copacilor, să bată darabana pe acoperișul de tablă ondulată al clădirilor. Apoi norii începură să se răzbune, bura de ploaie se transformă într-un adevărat potop, stîrnind o boare de vînt care părea răcoroasă în comparație cu zăpușeala neclintită dinainte. Crengile trozneau, sentinelele își căutară un adăpost, rafalele ploii torențiale acoperiră urletele lui Rambo.

Iar într-o încăpere a unei barăci din dreapta lagărului, Co smulse din spinarea unui soldat cuțitul cu care-i retezase artera renală, îi luă mîna de la gură și dădu drumul cadavrului să se zbată pe jos. Țeasta se lovi cu o bufnitură de podea. Fără să ia în seamă sîngele care-i pătase rochia furată, cu cuțitul reteză poalele veșmîntului prea strîmt deasupra genunchilor, îl despică în dreptul coapsei. Înșfăcă de lîngă perete automatul soldatului mort, stinse lumina și deschise ușa. Afară ploua atît de tare că nu se mai vedea ghereta paznicului din foișor. Bun. Deci nici paznicul de-acolo n-avea s-o vadă. Trase cu băgare de seamă ușa în urma ei, ploaia o udă pînă la piele într-o secundă. O porni în fugă spre Honda furată, căutînd pe pipăite tolba și arcul pe care le ascunsese într-un tufiș lîngă barăci. Scoase o șurubelniță dintr-o geantă a scuterului, asamblă arcul așa cum văzuse la bărbatul ei. Bărbatul ei ! Sări deodată în picioare speriată. Dar nu pentru soarta ei. Ci pentru că, brusc, urletele lui Rambo încetaseră. O invadă ura. Bărbatul ei ! Dacă l-au ucis...

6

Un fulger decupă dreptunghiul ferestrei, noaptea deveni o fracțiune de secundă zi. Apoi din nou se revărsă noaptea. Afară ploaia continua neîntrerupt. Rambo atîrna fără vlagă de arcurile prinse în perete, fața îi era desfigurată de durere, mușchii îi atîrnau fleșcăiți după convulsiile de mai înainte. Nu era sigur dacă mai putea îndura mult înainte să-și dea sufletul. Podovsk părea să fie alarmat din aceeași pricină și se apropie de el îngrijorat. Rambo își adună ultimele puteri și ridică încet capul. Avea privirea încețoșată, dar reuși să vadă rînjetul de pe fața lui Podovsk.

— Bun ! Ești încă în viață. Nemaipomenit. Rezistent mai ești. Cel mai rezistent pe care l-am văzut vreodată, și zîmbetul lui Podovsk dispăru. Dar la fel de adevărat e că nu mai ai mult și dai în primire. Și pentru ce ? Merită să-i aperi cu viața ta pe cei care te-au trădat ? Chiar că nu văd

nici un rost. Haî, vorbește-le la microfon. Da ? Te rog !

Ușa se trînti de perete. Rambo își îndreptă privirile într-acolo în același timp cu Podovsk. Pe ușă dădu buzna o siluetă de pe care curgea ploaia șiroaie. Nu ! Rambo fu convins că ochii chinuiți îl înșelă. Nu, nu era o siluetă. Erau două. Un bărbat îl împingea înaintea lui pe un altul. Sergentul Tay îl îmbrîncea înainte pe Banks, ținîndu-l în frîu cu o sîrmă subțire răsucită în jurul gîtului prizonierului. Tay îi făcu fără rost încă un brînci. Banks se strangulă în laț.

— Vezi ce bun prieten sînt eu cu tine, îi spuse Podovsk lui Rambo. Am aranjat chiar o întîlnire ! și-i făcu semn lui Iașin.

Acesta își părăsi locul de lîngă generator, îi indică lui Tay să se dea de-o parte, și-i făcu vînt lui Banks la perete, în stînga lui Rambo. Banks gemu, și se prăbuși grămadă pe podea.

— Ar fi fost mult mai simplu dacă ai fi vorbit, dacă m-ai fi ascultat, îi spuse Podovsk. Și toată lumea ar fi suferit mai puțin. Dar ai să vezi tu și singur imediat.

Îi făcu din nou semn lui Iașin care de data asta scoase din foc cuțitul lui Rambo, cu lama încinsă pînă la alb. Ținea cuțitul cu lama în sus luminînd ca un far și se duse lîngă Rambo. Încet, apropie lama încinsă de ochii lui Rambo. Dogoarea, strălucirea lamei îl făcură pe Rambo să încerce să-și sucească fața într-o parte, dar Iașin îl prinse cu cealaltă mînă de bărbie și-l sili să se uite drept în lucirea lamei. Lumina acesteia se reflecta în ochii lui Iașin. Și, dintr-o dată, călăul lipi vîrful lamei de obrazul stîng al victimei. Carnea sfîrîi. Mirosul de carne arsă se răspîndi în încăpere. Rambo se

zbătu pradă chinului, reușind doar să nu urle de data asta, concentrîndu-și mintea la cicatricea triunghiulară lăsată de arsură.

— Vorbești la microfon ? îl întrebă Podovsk. Nu ? Tot nu ? Înfige-i cuțitul în ochi.

Cînd Rambo se zbătu să se ferească, lovindu-se de arcurile care-l țineau, Iașin făcu în mod inexplicabil un pas înapoi. Brusc Rambo pricepu ! Podovsk nu se gîndise la ochii lui ! Nu. La ai lui Banks ! Sergentul Tay săltă capul prizonierului în sus, Iașin se apropie de el.

— Dacă pentru tine propria viață nu înseamnă nimic, continuă Podovsk, poate că viața prietenilor tăi totuși contează.

Iașin se opri în fața lui Banks. În vreme ce Tay ținea capul prizonierului, Iașin începu să miște în cerc vîrful încins al cuțitului. Treptat cercul se făcea tot mai mic, lama înroșită se apropie tot mai mult de ochiul drept al lui Banks.

— Da, da, făcu Podovsk, ai să vorbești tu.

Mai aproape. Rambo începu să se zbată disperat.

— Da, da, repetă Podovsk, cu fața roșie de emoție din nou. O să vorbești tu.

Lama aproape să străpungă ochiul lui Banks.

— Să nu spui nimic, urlă Banks. Lasă-i pe ticăloșii ăștia să facă ce vor cu noi.

Dar lama se apropie și mai mult, Rambo își imaginâ cum avea să plesnească globul ochiului, lichidul țîșnind, sfîrîind afară.

— Ei ? făcu Podovsk.

Rambo se muie ca o cîrpă și dădu din cap în semn de acceptare. Iașin se trase înapoi, Tay îi

dădu drumul lui Banks care se prăbuşi pe podea. Podovsk zîmbi.

— Minunat. În fine, începem să facem progrese. Salut victoria înţelepciunii. Numai un nebun se sacrifică pentru o cauză pierdută. Sau acceptă sacrificiul inutil al unui prieten.

Se apropie de masa metalică şi aprinse aparatul de radio transmisie.

— Specialiştii noştri au reuşit să determine frecvenţa voastră. Dar bănuiesc că tu cunoşti codul corect. Da ?

Rambo din nou dădu din cap, mohorît, furios.

— Să nu faci una ca asta, urlă Banks. Ticăloşii ăştia tot n-au să se lase...

— Ţine-ţi fleanca ! strigă Tay şi-l izbi cu piciorul în faţă, despicîndu-i buza.

Rambo se încruntă. Se sili să se uite în altă parte. Podovsk luă microfonul.

— O să-ţi spui numele. Apoi că ai fost prins în flagrant de spionaj. O să le spui că misiunea a fost un eşec şi că nici o altă misiune nu are sorţi de izbîndă. Spune-le să nu mai încerce niciodată acţiuni ostile de genul ăsta. Şi acuză-i cît mai vehement de crime de război. Ai priceput ?

Rambo dădu din nou din cap.

— Acum ! îi porunci Podovsk, deschise microfonul şi-l apropie de buzele chinuite ale lui Rambo. Acesta făcu un efort să respire adînc şi, pentru prima dată de cînd era în încăperea aceea, vorbi. Vocea îi suna răguşită, falsă, chinuită :

— Doi-douăzeci, cincizeci-şase. Lupul Singuratic... şi fu nevoit să înghită pentru ca să poată articula mai departe, tuşi. Către Bîrlogul Lupului. Recepţie.

7

În hangar, Trautman se uita încruntată la harta Tailandei, Laosului... şi Vietnamului. Spre locul unde fusese abandonat Rambo. Unde numai Dumnezeu ştia la ce chinuri era supus poate chiar în clipa aceea. Sau dacă mai era în viaţă.

În jurul lui tehnicieni şi personal militar împachetau în grabă echipamentele, încărcau lăzi mari în avionul Peregrine şi elicopterul Agusta. Curînd aveau să sosească şi alte elicoptere. „Încărcaţi totul, ştergeţi-o !" ordonase Murdock. Şi executau cu toată rapiditatea. Dar nu s-a terminat povestea, se gîndi Trautman. Cînd am să ajung în Statele Unite, am să-l sui pe Murdock pe cruce.

Şi peste zarva făcută de tehnicienii care împachetau echipamentele, Trautman auzi slab o voce răguşită, sfîrşită din difuzorul staţiei radio :

— Bîrlogul Lupului. Aici... doi-douăzeci, cincizeci-şase... Lupul Singuratic, către Bîrlogul Lupului. Mă auziţi ? Recepţie.

Trautman simţi cum i se strînge stomacul. Trînti ceaşca cu cafea din care nu apucase să guste şi se răsuci spre consola staţiei radio. Şi nu era singurul care încremenise ca să asculte. Tehnicienii, personalul militar, Ericson, Doyle, toţi rămaseră nemişcaţi, cu ochii la staţie.

— Doi-douăzeci, cincizeci-şase, te auzim, Lupule Singuratic ! izbucni operatorul radio în microfon. Unde eşti ? Recepţie.

Cu coada ochiului, Trautman surprinse o mişcare. Uitîndu-se în direcţia aceea îl văzu pe Murdock în uşa oficiului său.

— Ce naiba se petrece aici ? strigă Murdock! N-am spus să vă faceți bagajele ?

— Sir, e Rambo ! îi comunică operatorul radio. A luat legătura cu noi.

— Rambo ? Nu, e imposibil !

8

Rambo simțea cum sudoarea curge gîrlă pe el, stătea cu mîinile legate de arcurile din perete, înghiți în sec. Se uită cu ură la microfonul pe care-l ținea Podovsk. Din stație se auzi o voce deformată de zgomotele frecvenței.

— Te auzim, Lupule Singuratic. Care-i poziția, unde te afli ? spuse operatorul. Recepție.

Rambo nu răspunse. Vocea operatorului se auzi mai insistentă.

— Care-i poziția ta, Lupule Singuratic. Recepție.

Podovsk îi șopti :

— Poziția ta va fi moartea, dacă nu răspunzi!

Iașin se apropie și el, rotind cuțitul.

9

Trautman nu mai putu să îndure, smulse nerăbdător microfonul din mîna operatorului :

— John, Trautman aici. Unde naiba te afli ?

Nu se auziră decît zgomotele frecvenței radio.

— Johnny, răspunse !

Zgomote. Un geamăt. Apoi o voce răgușită...

Vocea lui Rambo, se gîndi tulburat Trautman. Dar suna atît de sfîrșită, de încordată, încît Trautman

deveni brusc îngrijorat. Și spuse doar un singur cuvînt. Două silabe : **Murdock !**

În hangar se lăsă o liniște desăvîrșită. Tehnicienii se uitau uluiți unul la celălalt. Numai Ericson, în spate, vru să-și arate indiferența și întinse mîna după o bere, rupînd vraja aceea. Murdock în schimb înțepeni, pe chipul lui se vedeau confruntîndu-se sentimente contradictorii : enervare, uluire, stînjeneală pentru că toți se uitau la el.

— E aici !

Ochii lui Trautman se îngustară cînd îi întinse microfonul. Murdock îl luă cu un fel de teamă. Aruncă o privire în jur, toți se uitau la el, se chinui să schițeze un zîmbet, un zîmbet strepezit, i se păru lui Trautman.

— Rambo ! se auzi vocea încîntată a lui Murdock. Aici Căpetenia Haitei. Sîntem bucuroși că ești în viață. Unde te afli ? Spune-ne poziția ta, și venim și te luăm. Recepție.

Lui Trautman îi veni să verse de silă.

Se auziră doar sunetele frecvenței.

— Murdock !

Urmă o lungă tăcere.

— ...vin eu și pun mîna pe tine !

Cineva suflă greu. Murdock se albi la față. Zîmbetul îi dispăru. Lăsă microfonul jos. Cu voce tremurată îngăimă :

— Dumnezeule !

10

— Fir-ai !... urlă Podovsk atît de furios încît uită să-și mai aleagă cuvintele.

Ochii i se măriră caraghios în dosul lentilelor ochelarilor, duse mîna înapoi ca să-şi facă vînt şi să-l lovească pe Rambo cu microfonul peste faţă dar, brusc, îşi schimbă direcţia şi întinse mîna spre butoanele generatorului aflat lîngă staţia radio. Şi, cu o mişcare sălbatică, răsuci butonul. Rambo simţi biciuirea parşivă a curentului, trupul îndură iar chinuri neînchipuite, muşchii i se contractară groaznic, fu izbit de arcurile somierei fixate de perete.

Şi urlă !

Continuă să urle !

Nu se putea opri.

În cele din urmă se prăbuşi în întunericul ce zăcea în el. În cele mai adînci taine ale fiinţei sale. În adîncul minţii, al pieptului, al sufletului său. Un puţ întunecat, strivit de o forţă incredibilă, unde încremeni, aşteptînd.

Podovsk răsuci butonul şi mai tare, făcînd trupul lui Rambo să se zbată şi mai mult, să se zvîrcolească neomeneşte, să urle şi mai tare, apoi puţul acela întunecat explodă şi el.

11

În vreme ce ţinea mîna pe butonul generatorului, răsucindu-l încă şi mai mult, pentru a urmări pe porcul de american cum se zbătea spasmodic pe arcurile somierei prinse vertical în perete, Podovsk îşi dădu seama deodată că ceva nu era în regulă. Poate chiar foarte în neregulă. Din experienţă ştia că intensitatea curentului nu era

deocamdată atît de mare încît să justifice zvîrcolelile tot mai spectaculoase ale prizonierului. C. ar şi urletele erau mult mai puternice decît ar fi crezut Podovsk. Şi ca să găsească o explicaţie Podovsk îşi spuse că prizonierul o luase razna, trupul lui părea să fie o maşină scăpată de sub control, ce se zbuciuma zvîrcolindu-se pe somieră, zbieretele lui deveniseră un fel de ţipăt pentru ca apoi să devină urlet. Un animal înfricoşător.

Pierzîndu-ţi sîngele rece, Podovsk se îndepărtă de generatorul cu butonul răsucit spre tare, aproape hipnotizat de spectacolul acelei furii asurzitoare, se apropie de prizonierul care se zbătea convulsiv şi scotea un urlet de moarte aproape. Arcurile de care era legat se torsionară, trozniră, se răsuciră sub forţa acelor convulsii. Podovsk pricepu prea tîrziu că tensiunea curentului electric era doar un stimul, că americanul avea şi el contribuţia proprie la spectacol, mînat de o furie atît de mare încît... arcurile se smulseră din perete, ofiţerul se trase din instinct înapoi, dar nu destul de iute, văzu o mînă care se eliberase ţîşnind spre el ca o cange, se trezi în balta formată de apa scursă pe prizonier, simţi curentul, nu !, cum îl prinde şi pe el, transmis prin trupul lui Rambo, îi strînge inima, îi face mădularele să se bîţîie ca la o păpuşă, penisul intră în erecţie, ejaculează, şi nişte degete ca o menghină îi zdrobesc gîtul.

12

În culmea furiei, Rambo îl zvîrli peste generator, trupul rusului se încurcă în firele ce duceau la placa metalică de pe stomacul lui, Podovsk se izbi de masă, răsturnă generatorul, Rambo nici

nu-l luă în seamă, își eliberă și cealaltă mînă, se răsuci spre Iașin, ce se repezise la el cu cuțitul. Iașin nu se dovedi destul de iute, Rambo se aplecă, apucă microfonul scăpat din mînă de Podovsk, lovi cu el și-i rupse falca lui Iașin, sînge, dinți zburînd prin aer, rusul se trezi aruncat în cealaltă parte a încăperii. Dar mai rămîneau în picioare Tay și paznicul, și amîndoi ridicară armele spre el. Rambo își dădu seama că nu-i putea doborî pe amîndoi fiindcă erau departe unul de celălalt și...

Degetele vietnamezilor se încordară pe trăgaci.

În fracțiunea aceea podeaua explodă, așchii începură să zboare prin aer, suflul îl zvîrli pe Rambo pe somieră, din instinct ridică mîinile să-și ferească ochii de schije, fumul învălui totul și rafalele unui automat AK-47 răsunară asurzitor în încăperea aceea. Cînd fumul se mai împrăștie, Rambo o văzu pe Co țîșnind prin gaura din podea, răsucindu-se cu arma în mînă. Podovsk și Iașin zăceau inconștienți pe jos, sîngerînd, paznicul era mort, Tay dispăruse, ușa se bălăngănea deschisă, iar de afară se auzeau strigăte furioase, menite să trezească vigilența paznicilor, în vreme ce ploaia se revărsa torențial.

Un fulger brăzdă întunericul urma de tunet. Rambo își înșfăcă cuțitul din mîna lui Iașin care zăcea leșinat, Co îi aruncă din fugă arcul și tolba cu săgeți și, de parcă s-ar fi antrenat împreună de luni de zile, țîșniră amîndoi pe fereastră, întîi Co și apoi...

13

Un fulger brăzdă iarăși cerul, și lumina unui reflector se chinui să răzbată prin potopul acela.

Alergau amîndoi înnebuniți prin noroaie spre marginea lagărului, dar lumina aceea se porni pe urmele lor. Rambo se opri doar cît să pună o săgeată în arc, să întindă coarda și să tragă. Zbîrnîind, săgeata porni. Dacă ar fi avut aripile de ghidaj făcute din pene și nu din plastic, cum erau de fapt, acestea s-ar fi muiat și traiectoria ar fi fost schimbată. Dar așa cum era făcută, săgeata merse drept la țintă, distrugînd reflectorul. Întunericul se instăpîni iar.

Acum erau iluminați numai de fulgere. Luciră împușcături, se auziră rafale de automate, gloanțele sfîrtecau desișul în jurul lor. Co răspunse cu cîteva rafale bine țintite. Se aprinse alt reflector, căutîndu-i. Țîșni un fulger care nimeri, ca o rachetă luminoasă una din bараci, lumina reflectorului pîlpîi, se intensifică și apoi se stinse cu totul. Întunericul devine stăpîn definitiv.

Numai trasoarele spintecau bezna, vîrfurile lor fosforescente, fascinante, mortale, biciuind jungla. Răpăitul canonadei deveni mai asurzitor decît cel al tunetelor.

Cei doi ajunseră la valurile de sîrmă ghimpată. Rambo înșfăcă un snop și-l ridcă, fără să se uite la mîna plină de sînge, Co se strecură pe dedesubt. Rambo găsi o soluție mai bună, se trînti cu spatele în noroi, băgă arcul sub sîrme, ridică arcul în sus cu ele cu tot și se furișă și el. O luară la fugă spre al doilea gard. În vreme ce trasoarele șuierau pe lîngă ei, Co se opri, țintì o rafală asupra unui stîlp de gard din care săriră numai aschii, sîrmele prinse de el se rupseră zbîrnîind. Dădură buzna prin gaura rămasă. În față se auzeau gloanțe ricoșînd în trunchiurile copacilor tocați de ele, coaja acestora exploda, frunzișul se dezintegra transfor-

mîndu-se în confetti. Dar izbutiră să scape din lagăr.

— Straşnică mai eşti ! îi aruncă Rambo din fugă.

Fata se înfurie pentru că acesta îşi risipea puterile cîte le mai avea în vorbe fără rost.

— **Di di mau !** Fugi ! Fugi !

Trasoarele se îndreptau mai ales în stînga lor, tocînd pădurea. Straşnică mai e, se gîndi el în vreme ce alerga. Şi femeia aceea era straşnică într-adevăr.

14

Din nasul şi gura lui Podovsk curgea sînge în vreme ce se năpustea furios din baraca din mijloc. Chiar mai furios decît în momentul în care Rambo îşi bătuse joc de el cu transmisia radio. Se încruntă cînd văzu harababura aceea de trasoare, fulgere, tunete, umbre agitîndu-se aiurea şi comenzi contradictorii.

La lumina unui fulger îl văzu pe sergentul Tay arătînd cînd într-o parte cînd în alta, un idiot sadic care merita din plin pedeapsa pe care i-o dăduseră comandanţii lui de a nu se clinti din haznaua asta.

Şi unde naiba o fi fost căpitanul Vinh, bunul căpitan Vinh, care se socotea deasupra tuturor acestor mizerii, cu uniforma aia a lui imaculată, şi care visa să se stabilească în Hanoi, cu o ordonanţă acasă care să-i facă toată treaba în vreme ce el s-ar fi îndeletnicit cu niscaiva fetiţe invitate pe sampanul lui personal din port. Probabil că în ca-

mera lui, de teamă să nu-şi ude cumva uniforma! Oh, mamă a lui Lenin !

Podovsk se repezi înainte, cizmele îi lunecau prin mîzgă, ploaia îi spăla sîngele de pe faţă, şi-l înşfăcă furios de guler pe Tay :

— Să mi-l găseşt ! Dacă nu vrei să te arunc pe tine în haznaua cu mortăciuni. Acum !

Tay se cutremură înfiorat. Podovsk simţi că-l îmbrînceşte cineva în trecere. Ea Iaşin. La lumina unui fulger îl văzu că se străduie să-i spună ceva şi cînd deschise gura observă că dinţii din faţă îi lipsesc.

— Şi cînd o să-l găseşti...

Iaşin tremura de furie. Uluitor ! se miră Podovsk. Aproape că nu l-am auzit vorbind pînă acum !

— Şi cînd o să-l găseşti, omoară-l !

Cu o voce care îi trăda spaima, Tay le transmise oamenilor lui nişte ordine arătînd spre pădurea tropicală. În vreme ce vietnamezii dispăreau, Podovsk se gîndi : ce naiba caut eu cu amatorii ăştia ? Doar am oamenii mei ! Şi se întoarse pe călcîie. La lumina altui fulger, îşi văzu soldaţii stînd în formaţie, cu chipurile împietrite, în ţinută ireproşabilă, cu armele în cumpănă, gata să execute ordinele. Cu ani în urmă, Podovsk văzuse un film american numit **M a s h,** cu Donald Sutherland şi Elliott Gould în rolurile principale. Film tipic imperialist. Filmul relata misiunea unei echipe de chirurgi în Coreea în timpul invaziei americane. La un moment dat, eroii principali sînt trimişi în Japonia să facă o operaţie pe cord fiului unui general american. Echipa de chirurgi da buzna într-un spital japonez, în uniforme de combatanţi, fără să se gîndească la microbii pe care-i

introduceau cu ei, contaminîndu-i pe bolnavi, şi, dornici să se joace de-a elita burgheză, o anunţă pe o soră ce-i oprise indignată : „Sîntem profesioniştii din Denver. Avem de gînd să-l hăcuim pe ţîncul ăla şi să o luăm din loc pe la două !“ Obraznici ! Aroganţi ! Dar foarte convinşi că ei sînt cei mai buni. Şi profesionişti.

Gîndul ăsta îi traversă mintea o clipă, în vreme ce se gîndea la subunitatea lui. Îi cîntări şi dădu din cap încrezător. Da, ce nevoie avea el de Tay, de blîndul căpitan Vinh şi de idioţii lor ? Avea şi el profesioniştii lui din Denver. Şi, plin de încredere, începu să dea ordine. În vremea asta, Iaşin şi doi militari alergau deja spre elicopter.

15

Trăind beţia sentimentului libertăţii, cu inima bătîndu-i puternic în piept, Rambo alerga în zigzag prin întunericul pădurii, alături de Co. Ajunseră la o pantă şi începură să se agaţe de rădăcini, se chinuiră să urce prin noroiul lunecos, se prăbuşeau, se ridicau, ajunseră pe creastă.

Brusc încremeni. Auzi vuietul unor rotoare de elicopter, se întoarse şi zări două faruri puternice ridicîndu-se peste pădure, măturînd întunericul, razele lor concurînd parcă înadins lumina orbitoare a fulgerelor, în vreme ce vuietul acestuia se lua la întrecere cu tunetul.

Rambo se ghemui pe creastă şi cercetă încordat întunericul pădurii de sub ei. Şi văzu luminile unor lanterne printre copaci, mişcîndu-se cînd într-o parte cînd în alta. Şi pînă la el ajunseră şi strigătele celor ce-i căutau. Rafale isterice de arme automate. Un porc guiţă. Apoi tăcu.

Prin perdeaua de apă, se contură masivă silueta elicopterului cînd cerul se aprinse de un alt fulger. Cu siguranţă că era pilotat de un nebun. Pentru că numai un pilot dintre cei mai maniaci, înfuriaţi şi hotărîţi ar fi riscat să zboare cu elicopterul pe o vreme ca aceea în căutarea lor.

Şi brusc Rambo îşi dădu seama cine era la manşă : cel care nu scotea o vorbă. Cazacul, Iaşin.

16

Acesta se opinti în manşă, încercînd să compenseze din pedale direcţia imensului elicopter scuturat de altă rafală de vînt. Manevrele răspundeau încet. Iaşin se concentră, reuşi să echilibreze aparatul şi, cuprins de furie oarbă, se străduí să nu se gîndească la riscul de a zbura peste junglă pe o astfel de furtună. O mică greşală de pilotaj pe întunericul acela, o pală de vînt mai puternică şi trenul de aterizare al elicopterului s-ar fi agăţat de coroana vreunui copac, s-ar fi răsturnat şi ar fi murit cu toţii pulverizaţi în explozia ca o ciupercă de foc.

Dar riscul nu mai conta. Numai prizonierul şi cine îl ajutase. În mintea lui rămăsese imprimată, ca pe o peliculă fotografică, imaginea prizonierului care-l izbeşte cu microfonul. Pe măsură ce amorţeala loviturii se mai potoli, pe măsură ce simţi tot mai intens pulsaţia durerii aproape de neîndurat în locul dinţilor din faţă lipsă, se apucă de înjurat, scuipînd sînge. Parcă îi băgase cineva cioburi de sticlă în gingii. Se chinuia să nu-i scape nici cea mai neînsemnată mişcare din pădurea de dedesubt în timp ce reflectoarele scormoneau în-

tunericul. Din desişuri ţîşni un porc, doi soldaţi vietnamezi goniră pe urmele lui pînă cînd îşi dădură seama că era doar un animal. Brusc apăru în lumină Tay, care se apucă să-şi alerge furios subalternii, mînîndu-i la deal. Ploaia răpăia pe acoperişul elicopterului. Urcînd pe o traiectorie ce urmărea configuraţia solului, Iaşin văzu alţi soldaţi gonind pe pantă, apărîndu-şi cu mîinile ochii de reflectoarele elicopterului. Iaşin o luă înaintea tuturor, măturînd cu razele reflectoarelor creasta pantei.

În ciuda vuietului motoarelor, Iaşin auzi deodată un tunet. Dar îşi dădu seama că nu din cer venise. Era o explozie. Răsuci elicopterul, şi se uită în jos la lumina reflectoarelor şi văzu prin aer... picioare, mădulare, unul atîrna într-un copac, altul într-o baltă. Continuă să cerceteze mai departe : văzu şi trupul din care fuseseră desprinse mădularele — un soldat aruncat de suflu pe spate, cu ochii deschişi, gura căscată, urlînd, şi apoi prăbuşindu-se, probabil mort. În jurul lui se strînseseră alţi camarazi, cei de meserie goniră mai departe, Tay apăru şi el şi se porni să-i înjure pe cei ce rămăseseră să caşte gura.

Iaşin viră cu elicopterul din nou spre creastă, dibuind un horn, singura cale care ar fi îngăduit fugarilor să se strecoare spre adăpostul întunericului din valea aflată de cealaltă parte. Dacă aş fi în locul prizonierului, se gîndi el, aş apuca-o pe aici la vale. Pentru că aş avea nevoie de spaţiu mai larg ca să-mi ascund urmele, nu mi-aş dori să fiu prins în capcana pereţilor ăstora de stîncă. Şi aş ajunge în vale şi mai iute.

Iaşin se luptă cu alte rafale de vînt, silindu-şi elicopterul s-o la prin hornul acela la vale, prin beznă şi furtună, şi respiraţia i se acceleră gîn-

dindu-se încîntat la ce va urma. Da. Cînd va ieşi din hornul acesta, americanul va avea o mare surpriză. Atunci cînd elicopterul fusese capturat de nordvietnamezi de la vietnamezii din sud, în 1975, cuceritorii fuseseră încîntaţi de ce găsiseră la bord: un tun de mare putere cu care se jucaseră pînă atunci americanii. Da, se gîndi Iaşin, am dragonul răzbunării cu mine.

17

Gîfîind sfîrşită, Co se ghemui sprijinindu-se de o stîncă a hornului, gata să se fofileze în întunericul bîntuit de furtună, dacă reflectoarele elicopterului s-ar fi abătut în partea aceea. Rambo se opri şi îngenunche lîngă ea, suflînd şi el din greu. Îşi ridică faţa spre rafalele ploii, îşi umplu gura de apă, îi era groaznic de sete, înghiţi. Chinurile îndurate în lagăr îi sleiseră puterile, îl durea tot trupul, fiecare muşchi era o suferinţă. Numai instinctul de supravieţuire îl mai ţinuse în picioare şi-l ajutase să gonească prin jungla năucită de furtună. Şi sentimentul îmbătător al libertăţii !

Cu toate că îşi dorea cu disperare libertatea aceea, Rambo ştia că dacă fugea pînă la capătul puterilor nu va mai fi în stare să se apere. Şi mai trebuia să se gîndească şi la Co. Ea îi salvase viaţa. Şi dacă fata trebuia să-şi mai tragă şi ea sufletul, sfîrşită, atunci, Dumnezeule, aşa vor face amîndoi.

— Iartă-mă. N-am avut cînd, îi spuse el gîfîind.

— Să ce ?

— Să-ţi mulţumesc.

— Ah, tresări ea emoţionată, fiindcă ai îndurat ce-ai îndurat fără mine ?

El fu nevoit să rîdă.

— Formăm o echipă strașnică. Cum naiba ai aruncat în aer podeaua aceea ?

— Cu... — și Co arătă spre tolba cu săgeți — explozibilul și detonatorul de acolo.

Întunericul fu brăzdat de un fulger. Cînd farurile elicopterului coborîră departe sub ei, și vuietul motoarelor începu să se stingă în bezna văii, Rambo se aruncă împreună cu fata în adăpostul tufișurilor.

— Arăți groaznic, îi spuse ea. Rănile ți s-au infectat.

Știa și el, dar ridică indiferent din umeri ca s-o încurajeze.

— Nu da din umeri. Ești rănit rău de tot. Ai nevoie de medicamente De un doctor. Mi-e teamă. Poate că nu ești chiar așa de invulnerabil cum crezi.

Cîntări și el cuvintele ei.

— Poate că nu.

— Și acum ce vrei să faci. O să încerci să traversezi Laosul ? Să ajungi în Tailanda ?

— Da ! și se simți cuprins din nou de furie. Am o treabă acolo !

— Și după aceea te duci în America ?

— Greu să mă duc acolo după... După ce-am să termin ce am de terminat, s-ar putea să nu fiu chiar foarte binevenit acolo.

— Dar dată totuși te duci...

— Da ?

— Mă iei și pe mine cu tine ? Rambo, îți mai dau încă o șansă — ia-mă de nevastă.

— Nu mă cunoști.

— Te cunosc destul de bine. Ia-mă cu tine în Statele Unite ! și dădu scurt din cap. Uite, s-a făcut.

— Ai hotărît bine.

— Asta sînt eu, un tip nemaipomenit !

Se întoarse să audă mai bine strigătele mînioase ale celor din susul pantei. În vreme ce razele lanternelor scormoneau întunericul prin desișurile junglei, Rambo îngăimă :

— Hai s-o luăm mai bine din loc.

Pe cînd se furișau prin bezna bîntuită de furtună, îndreptîndu-se spre vale, pe Rambo îl încercă din nou disperarea cînd văzu cît de pricepuți în a-i găsi se dovedeau cei ce le luaseră urma. Cu o zi înainte, cînd fusese urmărit după ce părăsise malurile fluviului, folosise toate șiretlicurile pentru a-și încurca urmele și a scăpa de soldați, încropise și capcane primitive din țepușe ascuțite care l-ar fi străpuns pe urmăritor, ascunsese gropile cu frunzare și crengi. Dar nimic din ce făcuse nu se dovedise destul de bun. Soldații continuaseră să se afle pe urmele lui. Careva dintre ei se pricepea al naibii de bine la citirea urmelor. Probabil cel mai dibaci pe care-l înfruntase Rambo vreodată.

18

Tay se străduia să nu zîmbească. Aici, se gîndi el, îndreptînd lumina lanternei spre pămîntul îmbibat de apă. În ciuda bălților, văzu urma vagă, sugestia unei urme. Niciunul dintre ticăloșii de sub comanda lui n-ar fi băgat de seamă, și nici n-ar fi priceput despre ce-i vorba.

Dar el pricepuse ! Așa cum pricepuse în ciuda ploii torențiale și a luminii chioare a lanternei, semnificația crenguței copacului de cauciuc, la zece pași mai încolo. Crenguța fusese atît de elastică, mai ales pe umezeala aceea, încît nu se frînsese atunci cînd americanul și cine îl ajuta fugiseră pe

acolo, ci se îndreptase la loc, fără să rămînă aproape nici un semn al trecerii lor, în afara cojii boţite a crenguţei la jumătatea ei. Da, cineva a trecut pe aici.

Apoi Tay văzu o mînă de frunze, unde careva lunecase în noroi. Ticăloşii care veneau în urma lui s-ar fi gîndit că sînt doar nişte frunze acolo, frunze la fel ca toate frunzele. Dar pentru el... Şi de data asta îşi îngădui chiar să zîmbească plin de mîndrie... Adîncitura din mijlocul acelei grămezi de frunze avea mai puţină apă decît cea de alături, ploaia nu avusese încă timp s-o umple şi nu putuse fi produsă decît într-un singur fel : cineva trecuse de curînd pe acolo, dăduse frunzele la o parte, descoperind adîncitura aceea.

Şi nu de multă vreme. Da, da. Şi zîmbetul lui Tay deveni o mască a urii. De foarte curînd ! Nu mai e mult pînă să pun mîna pe ei ! Nu-s chiar departe. Şi, aşa cum ordonase cazacul, americanul va fi ucis.

Şi nu ucis oricum, zîmbi Tay cu toată dantura, în vreme ce pornea în grabă mai departe. Ucis pe îndelete, bucăţică şi bucăţică. Plăcut de încet ! Fiindcă n-am avut pînă acum şansa de a-l biciui ca lumea. Şi am să-i folosesc şi cuţitul, chiar cuţitul lui.

Prima dată cînd evadase Rambo din lagăr, cu ani înainte, Tay pornise după el într-o urmărire de coşmar, vreme de trei zile. Americanul reuşise să scape de urmărirea lui, din păcate. Cu atît mai rău cu cît americanul era şi bolnav, pradă uşoară deci. Sau cel puţin aşa socotise comandantul lui Tay. Încă îi mai sunau în urechi jignirile pe care le înghiţise. Şi nici acestea nu puteau fi iertate. Iar cînd mai ajunsese la ei şi vestea că americanul sosise în Statele Unite şi-i fusese acordată cea mai

înaltă medalie pentru izbutita evadare, Tay avusese de înghiţit şi mai multe, aproape de neîndurat. Fusese degradat, făcut soldat prost şi pedepsit să rămînă mai departe în lagărul acesta de iad.

Dar avusese răbdare.

Fusese muncitor.

Îşi croise iar drum pînă la rangul de sergent. Dar şi mai important : era hotărît să nu mai îngăduie să se repete ruşinea, aşa că ajunsese să fie obsedat de tehnica urmăririi prin junglă. Oriunde fusese trimis, şi avusese parte de zone dintre cele mai nenorocite, pentru că prizonierii erau mereu mutaţi de colo colo, îi căutase pe cei mai dibaci cititori de urme de prin satele locului, şi-i silise să-l înveţe tot ce ştiau.

Fiindcă nu avea să mai îngăduie să înghită ruşinea aceea încă o dată. Dacă avea să mai evadeze vreodată vreun prizonier, iar Tay să fie însărcinat cu misiunea de a-l urmări, **prizonierul avea să fie prins !** Şi poate că atunci va fi iertat îndestul pentru a i se aproba un transfer în altă parte. Poate chiar în oraşul Ho Şi Min, care în timpul războiului fusese denumit Saigon, simbolul celei mai josnice depravări. Şi după groaznicele ore de corvoadă din lagăr, avea şi el nevoie de puţină depravare.

Şi acum descoperi o altă urmă, apoi alta, urmele a doi oameni care alergaseră prin ploaie la vale, prin hornul acela în faţa lui, şi Tay rîse sardonic. Pentru că americanul era vinovat de cariera lui ratată. Iar acum acelaşi american îi oferea şansa de a dovedi ce poate.

O fracţiune de secundă, în vreme ce izbucni un fulger urmat de tunet, i se păru că e iar în vremea războiului. Da, ţara lui era victorioasă. El nu. Iar

acum, ca o răsplată a războiului său pierdut, avea şansa să cîştige şi el.

19

Ploaia îşi făcea de cap mai departe, dar noaptea lăsa încet loc zorilor care începeau să mijească. În timp ce gonea prin desişuri, Rambo surprinse dunga albă a zării, siluetele copacilor. Acum începea să se zărească jungla deasă din faţă.

Co, ce alerga lîngă el, se uită speriată : nu aveau nevoie de cuvinte pentru a se înţelege. Acum cînd întunericul avea să se împrăştie, ei pierdeau şi bruma de avantaj pe care o mai aveau. Şi aşa se auzeau foarte aproape soldaţii porniţi în urmărirea lor. Dacă îi mai şi vedeau, soldaţii...

Începu să se zărească tot mai bine în jur, cu tot cenuşiul ploii. Rambo vedea acum la zece paşi înainte, la cincisprezece, douăzeci ?

Şi deodată ieşiră în fugă într-o poiană de vreo cincizeci de metri — da, acum se vedea chiar la dstanţă asta — şi se opri : umerii îi căzură, simţi furnicături în spate. Cînd se trezi în faţa acelui luminiş, prima reacţie fu să se întoarcă şi să se ascundă în pădure, să dea ocol poienii prin desiş. Dar Co era de-acum aproape de mijlocul poienii. Din dorinţa de a nu se despărţi de ea, porni în fugă pe urmele ei. Deodată, cu groază îşi dădu seama că vuietul motoarelor elicopterului se auzeau din ce în ce mai puternic, îndreptîndu-se exact spre ei. Urlă la Co să se întoarcă. Ea nu-l auzi. El alergă spre ea şi mai tare. Şi elicopterul era deasupra lor ! O limbă de foc portocalie izbucni deodată spre luminiş în vreme ce ţevile mitralierelor se rotiră măturînd totul. Dumnezeule

mare, îşi aminti Rambo. Elicopterul avea la bord şi un tun dragon !

20

Zburînd spre luminiş, Iaşin îşi miji ochii şi văzu nişte siluete ce goneau nebuneşte. Una dintre ele era neîndoios americanul. Împinse manşa aparatului care coborî vertiginos, simţi cum stomacul îi ajunge la gură, se concentră atît de încrîncenat încît dădu să-şi muşte buza de jos. Doar pentru a-şi aduce aminte că nu mai avea dinţi cu care să muşte — patima urmăririi îl făcuse să uite pe moment durerea. Unde ar fi trebuit să se afle dinţii, acum doar nişte cioturi îi tăiau buza. Şi cu o ură sălbatică apăsă pe declanşatorul dragonului.

Prefăcîndu-se că cercetează valea, el stătuse la pîndă, aşteptînd să se arate prada din canion. Şi se dovedise deştept.

Da, avusese atît de multă răbdare pînă să vadă siluetele acelea ieşind în poiană !

Iar acum avea să se răzbune.

21

Dragonul !

Rambo văzuse arma asta în funcţiune de multe ori. Nici nu contează de cîte ori, fiindcă nu reuşise să se obişnuiască niciodată cu forţa ei înspăimîntătoare. Spaima îl făcu să gonească şi mai tare, apropiindu-se tot mai mult de Co, pămîntul în dreapta lui păru să explodeze. Dumnezeule !

Dumnezeule ! Bubuitul fu cumplit. Una dintre cele mai înspăimîntătoare arme inventate vreo-

dată ! Mitraliera, pusă la punct de General Electric („Progresul este produsul nostru cel mai important"), M-134 Mini-tun, trăgea 6.000 de gloanțe calibrul 7,62 pe minut. Șase mii !

Și era doar una dintre calitățile sale. Proiectanții, nemulțumiți numai cu cadența cutremurătoare, îi mai adăugaseră și putere suplimentară de foc : fiecare al cincilea proiectil era de fapt un trasor. Un baraj executat cu arma asta crea impresia unui zid de foc continuu de la navă spre pămînt.

Și nu răpăia ca orice mitralieră obișnuită, ci slobozea un șir de tunete, ca un monstru preistoric în stare să verse foc. Și de asta îl și botezaseră soldații Dragonul Vrăjit.

Luminișul păru să se pulverizeze numai dintr-o singură rafală. Iarba udă începu să plouă de sus, bucăți de pămînt să zboare ca niște proiectile. Și Co fugea mai departe. Rambo o ajunse din urmă și porniră amîndoi nebunește spre adăpostul copacilor din cealaltă parte.

Elicopterul vină deasupra lor, duduind, rotindu-se aproape pe loc. Și din nou dragonul scuipă flăcări.

În fața lui Rambo pădurea luă foc, frunzișul se pulverizâ, desișul deveni o ceață, trasoarele trecură pe lîngă el ca niște mingii portocalii care smulgeau lianele de pe fața stîncilor, pentru ca apoi să dezintegreze și piatra într-un nor de pulbere.

Rambo reuși să ajungă printre copaci în timp ce elicopterul se plasă deasupra lor. Chiar și pe ploaia aceea, arunca o umbră înfricoșătoare. Motoarele vuiau deasupra. Dragonul avea să glăsuiască din nou. Iar marginea pădurii se va transforma în rumeguș ! Trebuia să fugă mai departe, să caute adăpost în adîncul pădurii.

Dar brusc se opri : Co nu mai era lîngă el. Rămăsese la marginea pădurii. Se întoarse ca în vis, prins de spaimă și o văzu prăbușită cu fața în jos peste desișul pădurii, restul trupului încă în poiană.

Motoarele vuiau deasupra lui.

Elicopterul se răsuci în aer, se întoarse.

Nu ! Inima îi bătea atît de puternic încît o auzea în tîmple. Porni în goană înapoi, îi văzu veșmintele pline de sînge, spinarea sfîșiată. Își zvîrli cu un gest reflex arcul și tolba peste umăr, o ridică în brațe, îi simți sîngele cum i se scurge printre degete!

Nu ! Ar fi vrut să urle. Dar nu avea timp. Trebuia s-o scoată de acolo înainte ca...

Bum !

Dragonul mătură marginea pădurii, țintind exact locul pe unde dispăruse Rambo mai înainte. Niciodată în viața lui nu alergase mai nebunește, mai dezlănțuit, încercînd să cîștige cît mai multă distanță.

Gloanțele nu-l atinseră, dar îl ajunseră așchii smulse de explozii din scoarța copacilor masacrați. Suflul îl zvîrli jos. Peste Co.

Se propti cu coatele în pămînt ca s-o ferească. Cu toate că pămîntul era moale, coatele îi deveniră o rană. Se răsuci peste ea, și o tîrî mai departe în pădure, bălăcindu-se în noroiul ce se lipea de el, sîngele curgea, ploaia pulverizată de crengile de deasupra capului cădea întruna.

În cele din urmă se opri. Dragonul nu-l mai putea ajunge acolo. Nu avea putere în adîncul pădurii.

Auzi vuietul motoarelor. Elicopterul bîntuia furios, nemulțumit că-i scăpase prada.

O ridică în brațe ca pe-un copil, sîngele ei se scurgea pe el. Fata clipi din ochi, se înfioră.

— Rambo, Wa-ky al meu.

El o legănă în braţe, dorind să-i poată da din sîngele lui, din voinţa lui de a trăi. Îngrijorarea îi schimonosise faţa, îl dureau muşchii de încordare.

— Nu Rambo. John ! John e numele meu !

Cu ochii înceţoşaţi ea se uită spre el uimită.

— Nu mă doare. De ce ? Se chinui să respire. De ce...

Simţind că se înmoaie în braţele lui, el începu să plîngă.

— Eşti... om... bun, John. Bun. Tare bun... N-ai să mă uiţi ?

— Nu, crede-mă.

Şi ea...

...muri.

Ţinuse în braţe o mulţime de camarazi pe moarte, prieteni. Şi acum simţi brusc greutatea trupului ei în clipa în care sufletul îl părăsi.

Doar un trup de ţărînă.

Fără frumuseţe.

Fără demnitatea vieţii.

Nişte ţărînă.

Ţărînă moartă.

Şi cu toată puterea care-i mai rămăsese, Rambo urlă !

22

— Chiar îţi închipui că mă poţi ameninţa pe mine, domnule colonel ?

Bătînd încăperea furios în lung şi-n lat, Trautman se uită mînios la Murdock care, aşezîndu-şi mai bine ochelarii pe nas, frunzărea nişte rapoarte îngrămădite pe masă şi îşi aranja veioza ca să vadă mai bine.

— Doresc ca echipa de salvare să fie gata într-un ceas, îi spuse Trautman direct.

— Doreşti ? şi Murdock se uită la el de parcă nu-i venea să creadă ce auzea. Domnule colonel, îţi rişti cariera, reputaţia, şi chiar şi liniştea familiei ! Îşi scoase ochelarii şi clipi din ochi amuzat. Chiar crezi că există vreun om pentru care să merite să riscăm atît de mult ?

— Da, îi replică Trautman. Da. Eu aşa cred. Rambo merită.

Murdock rămase o clipă cu gura căscată. Nu avea replică.

— Îţi ordon personal să te retragi din această misiune.

— Îmi puneţi la dispoziţie echipa de salvare, se repezi Trautman la el încă şi mai furios, vrînd să-l strîngă de gît pe ticălosul acela, sau va trebui să trec peste capul dumneavoastră ?

Lui Murdock discuţia i se păru distractivă. Chiar îi veni să rîdă.

— Se pare că nu vrei să pricepi. Aici eu comand ! Eşti doar o rotiţă ! şi făcu semn cu mîna spre Ericson şi Doyle. Noi sîntem maşina ! şi brusc plictisit de discuţie spuse : Ericson, vreau să fie arestat. Nu are voie să părăsească baza.

Nu numai Ericson, ci şi Doyle se ridică în picioare, răspunzînd ordinului lui Murdock. Doyle, fanaticul, îşi şi dusese mîna la revolverul calibrul '45. Trautman se uită la arma scoasă pe jumătate din toc. Şi alene, abia stăpînindu-se, se întoarse spre Murdock :

— Rambo n-a avut niciodată nici o şansă să scape de aici, aşa-i ?

— Păi, ridică din umeri Murdock, doar dumneata ai spus — s-a întors acasă !

23

Pe cînd mijeau zorile, Tay auzi tunetul dragonului, zări vag elicopterul care uruia stînd pe loc, deasupra copacilor, şi ieşi deodată din junglă în poiana măturată de ploaie. Simţind prada atît de aproape, se lăsă invadat de bucurie.

Acum vedea bine elicopterul. Se rotea deasupra celeilalte buze a pădurii, vărsînd cîte o sută de gloanţe pe secundă peste zona aceea şi, într-un vuiet groaznic, marginea junglei fu sfîrtecată.

Exact în faţa lui văzu în iarba înaltă pînă la genunchi două dîre pe unde se tîrîseră americanul şi cel ce-l ajutase. În spatele lui se bulucirăă nerăbdători soldaţii. Tay, înviorat, porni mai departe. Nu se vedea vreun semn că prada ar fi încercat să se întoarcă pe propriile-i urme. Firele de iarbă erau toate aplecate în aceeşi direcţie, în direcţia în care elicopterul măcina pădurea. Dacă cumva fugarii ar fi încercat să se întoarcă şi să-şi încurce urmele, tot rămînea măcar un fir de iarbă care să-i trădeze. Nu. O ţinuseră tot înainte, iar mînia dragonului îi confirma bănuielile că aceştia nu se aflau prea departe.

Tay ajunse în mijlocul luminişului, unde urmele fuseseră cu totul pulverizate de furia dragonului, dar asta nu conta acum pentru că elicopterul îi arăta direcţia în care o luaseră fugarii..

Ca să nu fie cumva ucis din greşeală, Tay luă legătura prin radio cu cazacul ca să-l înştiinţeze că echipa de urmărire la sol sosise, şi cînd dragonul încetă să mai scuipe foc, Tay trecu pe sub curentul de aer al elicelor, pătrunse în pădurea devastată şi găsi urmele prizonierilor.

Cînd văzu sînge, Tay simţi cum îi creşte inima. Sînge proaspăt. Pe care ploaia nu avusese vreme

să-l spele. Unul dintre fugari fusese nimerit, celălalt îl luase în braţe, americanul, după cum arătau urmele.

Stîrnit de apropierea vînatului, Tay o luă mai iute la picior. Din nou îl invadă o bucurie nespusă cînd dădu de locul care arăta unde se prăbuşise prizonierul cu povara lui în braţe. Şi încă şi mai mult sînge.

Şi aici ! Descoperi locul de unde fugarul începuse să se tîrască, tîrîndu-şi şi complicele.

Nu mai era mult. Tay se simţi dezamăgit. Avea să fie umilitor de uşor.

24

Rambo îngenunche dinaintea mormîntului lui Co. O purtase în braţe şi, ca în transă, o dusese adînc în pădure. Mîinile moi îi atîrnau patetic. Cînd găsise un loc adăpostit unde socotise că i-ar fi plăcut şi ei, lîngă nişte stînci înalte, acoperite cu orhideele morţii despre care îi vorbise chiar ea cîndva, demult — cu o zi înainte doar, cu două sute de ani înainte — îşi scoase cuţitul, iar cînd acesta nu i se păru destul de spornic, continuă să-i sape groapa cu mîinile goale. Ştia că pierdea un timp preţios pentru ca s-o îngroape, dar nu-i păsa. Şi ea fusese preţioasă şi, atît cît îi stătea în putinţă, avea să facă în aşa fel încît nici un animal de pradă să nu-i pîngărească rămăşiţele.

Săpă pînă ajunse la rădăcinile ce formau o barieră densă, de netrecut şi, delicat, cu blîndeţe, o lăsă în groapă. Cînd era pe cale s-o acopere cu pămînt, dintr-un instinct, îi luă medalionul cu Budha, talismanul ei, şi-l petrecu pe după gît.

Rupse o bucată dn veşmîntul ei şi, cu gesturile rituale ale unui preot, şi-o legă pe frunte.

Apoi porni să umple groapa. Pămîntul jilav începu s-o acopere, se strădui să-i cruţe faţa cît putu mai mult, închipuindu-şi cît de greu îi era, chiar şi moartă, să simtă cum pămîntul îi înghite faţa. Cînd nu-i mai văzu nici trăsăturile care-i deveniseră atît de scumpe, puse deasupra grămezii de pămînt nişte bolovani, trase liane peste ei, ascunzînd mormîntul.

Şi îngenunche din nou, ca la rugăciune.

Dar acum, cu arcul şi tolba petrecute după umăr, cu pămîntul acelei păduri sălbatice în păr, pe faţă, pe piept, pe braţe, peste tot, Rambo se simţi mai degrabă războinic decît preot.

Venind de departe.

De demult.

De cînd începuse totul chiar aici, şi nu se mai sfîrşea odată !

Ploua, ochii i se împăienjeniră, dar nu de la ploaie. De la lacrimi. Îi dăduseră lacrimile şi în lagăr, pe cînd era torturat, ars cu propriul lui cuţit, scuturat de curentul electric. Dar lacrimile acelea erau un răspuns firesc al trupului la chinurile la care era supus.

Lacrimile de acum erau cu totul altfel. Lacrimi de durere sufletească. Ţîşnite dintr-o trăire de care se socotise incapabil.

Se ridică în picioare. Încleştă pumnii. Ridică braţele muşchiuloase. Îşi îndreptă faţa plină de ură spre cerul acoperit de nori de furtună. Şi urlă! Coardele vocale mai să-i pleznească. Urlă din adîncul fiinţei. Nu se putea stăpîni.

Toţi anii aceia de chin se strînseră într-un gest de mînie deplină. Prima dată nu venise aici din

voia lui. I se ordonase să vină. Pentru că alţii aveau socotelile lor, oameni care seara se duceau să se culce în aşternuturi curate, cu burta plină. N-a fost războiul meu. Am luptat pentru alţii.

Şi am devenit supărător pentru ei, deoarece ştiau că minţiseră prea mult şi singura cale de a scăpa de aceste minciuni era să se prefacă pur şi simplu că n-au existat. Şi au trebuit să se prefacă de asemenea că nici eu n-am existat. Şi m-au poreclit copil ucigaş.

Nici a doua oară n-am vrut să vin aici. Dar mi-au spus că vor să îndrepte răul făcut. Şi cineva trebuia să încerce să-i scape pe prizonieri, pentru că cei ce dormeau în aşternuturi curate n-au putut, fir-ar să fie, s-o facă ei cu mîna lor. Aşa că am luptat pentru ei şi a doua oară. Dar din nou au minţit şi au făcut tot ce-au putut pentru a mă împiedica să izbîndesc şi au vrut să se prefacă iar că nici n-am existat.

Ei bine, am terminat : de acum nu mă mai lupt pentru alţii.

Da, de data asta am propriul meu război de purtat.

Şi de data asta n-o să mă mai împiedice nimeni să izbîndesc.

Departe, se auzi duduitul motoarelor elicopterului, dar de mult mai aproape venea zvonul soldaţilor, răscolind jungla.

Prea bine, se gîndi el, încruntîndu-se de mînie şi durere, şi se uită la mormînt. Dacă vreţi luptă...

Atunci o să aveţi parte de ea.

Războiul a început !

VII

Zona însîngerată

1

Acum, acum, se gîndi Tay plin de extaz în vreme ce gonea prin junglă. Urmele în pămîntul jilav erau din ce în ce mai aproape una de cealaltă, semn neîndoios de oboseală, iar bombeurile lăsau o dîră ca şi cum americanul n-ar mai fi avut destulă putere să salte bocancii ca lumea. Cum era şi slăbit de la început, americanul era acum gata să se prăbuşească cu povara pe care o purta. Vînătoarea avea să se isprăvească în cîteva minute. Poate chiar secunde.

Dar trebuie să fiu cu băgare de seamă, îşi aminti Tay. Chiar şi un animal la capătul puterilor se luptă. Nu are rost să mă arunc în distracţia asta prea repede. Mai bine să o mai lungim puţin.

Şi ridică un braţ, făcîndu-le semn soldaţilor din spatele lui să se oprească. Transfigurat, se întoarse să le explice de ce trebuiau să fie prudenţi de acum încolo, şi se încruntă cînd băgă de seamă că-i lipsea un soldat la numărătoare. Da, bine, pe pantă, un soldat călcase pe o mină capcană şi fusese sfîrtecat. Dar pe acela îl pusese la socoteală. Acum ar fi trebuit să aibă zece oameni în jurul lui. Nu avea decît nouă.

Vreo altă mină ? se întrebă el. Sau căscatul o fi lunecat şi şi-o fi scrîntit un picior ? Sau s-o fi pierdut în întuneric. Dar o să se arate el. Iar cînd o să apară, o să-i arate Tay ce înseamnă să-ţi pierzi cinstea obrazului.

Tay clipi. Probabil că ploaia îi juca feste şi-l făcea să vadă ce nu era : brusc, unui soldat de lîngă el, îi crescu ceva din piept. Un băţ. O săgeată. Sînge !

În vreme ce primul se prăbuşea, un altul se trezi cu o săgeată în piept. Şi Tay se aruncă înainte, înspăimîntat să găsească un adăpost, în vreme ce în jurul lui se porniră urletele. Un şuierat, al treilea militar se prăbuşi, uitîndu-se năucit la săgeata care-l străpunsese. Oamenii lui Tay porniră să tragă cu automatele. Răpăiala tuturor armelor odată îl năuci pe Tay. Cînd strigă la ei să se oprească, i se păru că propria-i voce venea de foarte departe. Trăgeau orbeşte, în orice li se părea că mişcă, în copaci, tufişuri, liane, orhidee, retezînd frunzişul, găurind coaja copacilor, tuburi goale de cartuşe se răspîndiră pe pămîntul plin de apă.

Iar în vremea asta Tay, înnebunit de ţiuitul din urechi, urla la ei să se potolească. Se repezi la ei, îi înjură şi, în cele din urmă, aceştia ascultară. Se ghemuiră în spatele trunchiurilor de copaci, uitîndu-se în toate părţile cu ochii holbaţi de spaimă, tremurînd din toate mădularele, cu armele gata de tras. Altul se prăbuşi, cu o săgeată ieşindu-i caraghios din ochiul stîng şi vîrful în cealaltă parte prin ţeastă. Tay îşi şterse sudoarea şi picăturile de ploaie de pe frunte. Se uită tulburat în jur şi încercă să se gîndească. Iar rezultatul deliberărilor nu-i făcu deloc plăcere. Cu un minut înainte avea nouă oameni, acum mai rămăseseră cinci. Arcul cu care se trăgea era atît de puternic încît omora pe loc. Aripioarele de ghidaj ale săgeţilor erau din plastic, deci nu se muiau din pricina ploii şi nu le afecta precizia. Americanul t gea ? Dar de unde făcuse el rost de o armă atît de puternică, de săgeţi atît

de bine construite ? Iar acum, cînd tuturor le țiuiau urechile din pricina bubuitului automatelor, arcașul se putea strecura nesimțit prin pădure, fără să se teamă că rupe o crenguță, sau face frunzele să foșnească. Și dacă nu iese singur la vedere, habar n-o să avem unde se ascunde și încotro să tragem.

Tay se ghemui și mai tare la pămînt și începu să vorbească în stația radio.

2

Iașin rămăsese cu elicopterul deasupra luminișului pădurii. Își apăsă deodată căștile pe urechi mai bine, ca să nu mai audă duduitul motoarelor. Deslușì o voce precipitată :

— Echipa unu, echipa unu către Dragon. Echipa unu către Dragon. Recepție.

Iașin răspunse.

— Dragonule, sîntem atacați. Patru morți.

Uluit, Iașin îi răspunse destul de calm :

— Obligă-l să tragă. Curînd o să rămînă fără muniție. Recepție.

— Dragonule, repetă, nu te-am auzit bine.

Nemulțumit, Iașin strigă mai tare :

— Obligă-l să tragă.

— Dragonule, e ascuns în junglă.

— Trageți și voi în partea de unde trage el.

— Dragonule, nu te aud.

Iașin urlă și mai tare :

— Ce naiba, ai căcat în urechi ? Trage în direcția din care trage și el.

— Dar nu trage cu automatul.

De data asta Iașin catadicsi să se mire :

— Nu cu automatul ? Atunci cu ce ?

— Cu arc și săgeți.

— Arc și...

Deodată Iașin auzi în căști zarvă — cineva urla de durere, ceilalți strigau de spaimă, automatele AK-47 răpăiau. Își mușcă buza de jos cu cioturile de dinți pe care le mai avea, în vreme ce barajul de automate se auzea mai departe.

3

Neisprăvitului de electrician îi trebui toată noaptea ca să repare generatorul electric, dar acum se luminase de ziuă, nu mai conta dacă funcționa sau nu. În ciuda ploii care nu se mai termina, era destulă lumină. Podovsk se uită la stația radio. Acum posibilitatea de comunicație conta mai mult decît lumina. Cu mult mai mult. El rămăsese pe loc tocmai pentru a putea coordona căutările, pentru a primi informații de la diferitele echipe pornite pe urmele fugarilor, vietnameze și rusești, de a le transmite la rîndul lui celor care aveau nevoie de ele, sau lui Iașin în elicopter. Asculta tot mai emoționat în timp ce una dintre echipele de vietnamezi părea pe cale de a-l prinde pe american. Echipa era comandată de sergentul Tay, care mai înainte se arătase la fel de incapabil ca și electricianul, meritîndu-și pe deplin soarta de a putrezi în lagărul acela. Acum rapoartele lui Tay erau tot mai optimiste, și Podovsk se întrebă dacă nu cumva îl judecase greșit. Rezultatele meritau o răsplată. Dacă sergentul se întorcea cu prada, Podovsk își promisese să-l transfere de acolo.

Dar asta se întîmplase cu cincisprezece minute înainte. Entuziasmul lui Podovsk se răcise între

timp atît de mult încît simţi că i se face rău, şi în aceeaşi măsură şansele sergentului de a fi transferat se reduseseră la zero. Situaţia se răsturnase în chip dramatic. Descurajant. Podovsk se uită la staţia radio, şi nu-i venea să creadă ce-i transmitea acum Iaşin.

Cu două minute în urmă, Tay raportase că echipa lui e atacată. Patru oameni fuseseră ucişi. Cu un arc cu săgeţi ? Ce naiba se petrecea acolo ?

Apoi aparatul de radio păru să explodeze de vuietul împuşcăturilor. Şi acum, poftim, Tay cu o voce gîtuită de spaimă, raporta că mai pierduse trei oameni. Iar cei doi care-i mai rămăseseră se retrăgeau.

Cu un arc şi săgeţi ?

Podovsk schimbă brusc canalul de transmisie :

— Echipa doi, echipa doi ! şi propria-i voce suna fals, nesigur. Aici Căpetenia hăitaşilor. Mă auzi ? Recepţie.

Vorbise în rusește şi se bucură cînd prin zgomotele frecvenţei se auzi altă voce răspunzîndu-i tot în aceeaşi limbă.

— Echipa doi, porneşte spre sectorul de nord est ! Ia contact cu Dragonul. Vînatul a fost localizat. Repet : vînatul a fost localizat.

— Căpetenia hăitaşilor, am înţeles. Am pornit într-acolo.

Deşi în staţie cuvintele răsunau puternic, Podovsk ştia că nu striga atît de tare din teamă, ca laşii ăia, ci pentru că aşa răspundeau întotdeauna oamenii lui : tare, brusc, cu autoritate, încrezător. Profesioniştii din Denver.

Acum, cînd Tay dovedise că Podovsk avusese dreptate, şi impresia lui iniţială corectă, venise vremea să arate şi profesioniştii ce pot.

Iar dacă zăpăcitul acela de american era atît de nebun încît să-i vîneze el acum pe Tay şi oamenii lui, cu atît mai bine : echipa aeropurtată a lui Podovsk va avea mai puţin drum de bătut în căutarea lui. Şi americanul va descoperi curînd că un arc cu săgeţi nu-i va fi de mare ajutor împotriva unei trupe de comando care îşi cunoştea meseria.

O furie subită îl făcu pe Podovsk să iasă din baracă. Căpitanul Vinh ! De ceasuri bune, Podovsk nu-l mai zărise. Vinh rămăsese în lagăr, Podovsk era convins. Vinh insistase să rămînă pe loc, însărcinat cu comanda militarilor care păzeau lagărul şi prizonierii.

Aşa îşi închipuie el, se hotărî furios Podovsk, călcînd apăsat prin ploaie şi noroi în vreme ce se îndrepta spre baraca apropiată. Vinh avea să-şi murdărească uniforma la fel ca şi oamenii lui. La fel ca şi oamenii mei. La fel ca mine !

Şi, parcă dornic să-i susţină cu argumente ideea, subconştientul îl făcu să lunece şi să cadă în genunchi. Cînd se ridică, nădragii i se lipiră plini de noroi, uzi de picior. Ei bine, Vinh o să se bălăcească şi el în căutarea prizonierului la fel ca toţi ceilalţi. Că tot nu face nimic aici.

Şi ideea asta îl mai învioră. Şi gîndindu-se mai bine, se înseninâ chiar de-a binelea. Pînă ajunge Vinh acolo, echipa mea aeropurtată va fi terminat cu americanul, şi Podovsk se uită la ceasul militar în vreme ce se bălăcea prin noroaie, da, să zicem în patruzeci de minute. Dar Vinh merita să se bălăcească şi el puţin. Să mai facă şi el puţină mişcare.

Podovsk se întrebă deodată dacă nu era mai bine să se întoarcă înapoi la staţia de radio. Dar nu ca să asculte cu satisfacţie rapoartele celor care încolţiseră vînatul.

Ci ca o măsură de prevedere suplimentară... poate că ar fi fost bine... să se convingă. Mda, își spuse el, poate că n-ar fi rău să ceară prin radio întăriri.

Logica era simplă : dacă americanul reușise să-i dea hotera peste cap numai cu un arc și niște săgeți, atunci ce va fi el în stare dacă va pune mîna pe o armă mai ca lumea ?

Și Podovsk simți umbra unei descurajări.

4

— Sir, sistemul de supraveghere prin satelit, transmite rapoarte ciudate, spuse tehnicianul radio.

Trautman, sub pază militară, stătea furios în picioare într-o margine a hangarului, urmărindu-i pe oamenii lui Murdock împachetînd lucrurile. Acel **sir** îi fusese adresat lui Murdock care se răsuci pe loc, uitîndu-se asudat spre tehnician.

— Ce fel de rapoarte ciudate ?

— De la ultima poziție a lui Rambo, cînd ne-a chemat el prin radio.

Cum Murdock nu mai voia să i se amintească de amenințarea lui Rambo — **Murdock, vin eu și pun mîna pe tine** — acesta strigă la un militar care trecea pe lîngă el mai mai să scape o ladă din mînă :

— Ai mare grijă, decodificatorul acela face cît salariul tău pe doi ani de zile !

Militarul se albi, Murdock se întoarse spre operatorul radio :

— Ce-i atît de ciudat în zonă ?

— Păi se pare că acolo-i...

— Spune odată la naiba ce se întîmplă acolo !

— Acolo se dau lupte în toată regula. Nu știu, după cum vorbesc stațiile de radio comuniste între ele, s-ar părea că-i război acolo.

— Război ? și încruntîndu-se, Murdock se apropie de stație.

Trautman simți un fel de înfiorare plăcută.

— Cu Rambo, completă tehnicianul.

— Cum ?

— Păi, după cît se pare, începu operatorul, greu de priceput tot ce spun; transmisiile se încalecă, Rambo era prizonier cînd ne-a chemat prin stație, operatorul se concentră ascultînd în căști și încercînd în același timp să-i relateze lui Murdock ce auzea. Dar a scăpat...

— Fir-ar să fie ! Cum ?

— A ucis șapte, poate opt soldați cu un arc cu săgeți. După asta a înjunghiat un rus, a strangulat un vietnamez cu o liană, pe altul cu coarda arcului, a străpuns un rus cu o suliță, le-a luat armele automate și a tras în ei pînă a terminat muniția. Ba a încropit și un fel de catapultă cu care a zdrobit craniul unui rus cu un bolovan.

— Suliță și praștie ! mîrîi Trautman din colțul lui. Nu la astea spuneai dumneata că se pricepe ?

— Termină o dată ! urlă Murdock.

— Și-o și mai afurisită treabă, continuă operatorul, care-i face să turbeze pe comuniști.

— Ai de gînd să mă faci să te rog tot timpul să-mi spui despre ce-i vorba ? țipă la el Murdock.

— A pus mîna pe un rus, l-a aruncat dintr-un tufiș, ceilalți ruși au crezut că e Rambo și au tras în el dé l-au făcut sită.

— Am uitat să-ți spun un lucru, interveni Trautman.

— Care ? se repezi Murdock la el.

— Puștiul știe să se adapteze perfect situației !

— Iar acum, ruşii au preluat controlul asupra lagărului, continuă operatorul, staţi puţin..., operatorul dădu din cap în semn că înţelegea ce auzea. Am prins ceva. Da, ruşii au cerut întăriri. Cer ajutor de la toate bazele vietnameze din jur. Au cerut şi un pluton de comando de la propria bază de la Cam Ranh Bay. Da, Dumnezeule mare, un elicopter rusesc MIL MI-24 se îndreaptă spre ei. Fir-ar să fie, un elicopter de mărimea asta, cu puterea de foc pe care o are, tunuri, rachete, rachete cu infraroşii, parcă ar fi pornit războiul din Vietnam de la capăt!

— Într-un fel, asta se şi întîmplă acolo, interveni Trautman.

— Vorbeşte să te înţelegem şi noi ! se răsuci Murdock spre el.

— Aşa a păţit şi şeful poliţiei din oraşul acela care s-a trezit că a stîrnit un adevărat război din nimic.

— Am spus să vorbeşti să te înţelegem !

— E vorba de oraşul acela. Şeful poliţiei şi-a făcut socoteala că are la dispoziţie toţi poliţiştii din poliţia urbană, băşca poliţia statului respectiv, plus garda naţională. Ca să nu mai vorbim de toţi amărîţii aia de civili care-şi închipuiau că ei sînt un fel de Daniel Boon *. Şi cum să-i treacă lui prin minte că puteau fi înfrînţi ? Ei bine, pînă la urmă a aflat, spuse cu voce tăioasă Trautman. Pentru că habar n-avea ce înseamnă un soldat de elită. Şi Rambo este de elită. De asta şi denumirea de Forţe Speciale. Şi s-a întors şi le-a arătat el ce poate. Le-a făcut o demonstraţie practică. I-a ajutat să-şi realizeze mult mai repede planul de renovare a oraşului. Fără să-i pună la cheltuieli suplimentare. I-a ajutat să aibă un cu totul alt oraş. Murdock, dacă cumva nu ştii, pentru că n-ai citit dosarele toate aşa cum te-ai lăudat, află atunci că puştiul a reuşit să le transforme oraşul în teren viran, nivelat frumos, numai bine să se apuce să şi-l construiască din nou, pentru că în urma lui nu a mai rămas nimic.

— Termină ! se zburli Murdock. Nu mă scoate din răbdări. Spune odată ce naiba vrei să spui şi gata !

— Ce vreau să spun ? Simplu. Rusnacul care comandă acolo va avea curînd şansa de a gusta din paharul din care a băut şi şeful poliţiei oraşului de care vorbeam. Va avea parte de o demonstraţie practică. Şi o să înveţe şi el cum se face.

— Investeşti în mod greşit prea multă încredere în ăla... cum îi spu...

— Investesc în mod greşit prea multă încredere ? Bineînţeles. Doar eu l-am instruit, la urma urmei. Şi cînd va termina ce are de terminat în Vietnam...

— Dacă va termina, domnule colonel !

— Cînd va termina ce are de terminat acolo, adu-ţi aminte ce ţi-a promis. Şi duce la bun sfîrşit cînd promite ceva. Şi, poliţistul s-a convins, se va convinge şi comandantul rus... Şi o să te convingi şi tu. După ce o să le bage minţile-n cap celor de-acolo, o să împlinească ce a promis. O să vină să ţi-o plătească !

5

Învelit în liane şi crengi legate în spate şi de braţe, tîrîndu-le după el ca să-l camufleze mai bine, Rambo ţîşni gîfîind din jungla deasă, de parcă o parte a acesteia şi-ar fi luat o înfăţişare umană.

* Unul din primii colonişti, mare vînător, cu un rol deosebit în colonizarea Far Westului, erou al luptelor cu indienii.

Găini speriate se împrăştiară în toate părţile. Se trezi uimit dinaintea uşii unui bordei, unul din cele vreo zece ale satului ascuns în junglă. Porcii se răzleţiră guiţînd, cînd trecu el în fugă prin curte, pentru ca să sară un gărduleţ şi să dispară printre două cocioabe. În spatele lui se auzeau, mai puternice decît cotcodăcitul găinilor şi grohăitul porcilor, strigătele urmăritorilor, vietnamezi şi ruşi, care ieşiseră şi ei din junglă.

Se întoarse spre stînga, luînd-o pe o potecă îngustă şi noroioasă, dădu buzna între localnici, ţăranii aceia n-avură nevoie să fie îndemnaţi prea tare, se împrăştiară speriaţi printre colibe, ţipînd. Reacţia lor era de înţeles : mai întîi că se treziră deodată cu americanul acela fioros pe capul lor ; mai rău, faţă de ei acesta părea un uriaş ; şi, şi mai rău, arăta ca un coşmar cu noroiul acela uscat pe el, şi lianele şi crengile prinse de el, faţa aceea ca o mască din sînge amestecat cu tină, şi părul cu mizerii în el.

Se izbi de un tînăr călare pe o bicicletă, căzură amîndoi peste grămada de fiare a bicicletei, Rambo se răsuci şi porni la fugă. Văzu un camion hodorogit care tocmai ieşea din sat hîrîind şi pufnind, din cînd în cînd rateurile motorului sunau ca nişte împuşcături. Îşi schimbă direcţia de fugă, îndreptîndu-se spre camion. Camionul era o rablă ruginită, plină de noroaie de sus pînă jos, tîrîind pe roţi clisa maronie. În spate, în nişte cuşti din sîrmă, ducea nişte găini. Ajunse camionul, sări pe scară, şi cînd bătrînul şofer din reflex ridică piciorul de pe acceleraţie, Rambo îi duse cuţitul la grumaz şi-i strigă în vietnameză :

— Mînă mai departe !

Bătrînul se supuse, apăsînd mai abitir pe acceleraţie. Rambo se agăţă de uşă în vreme ce rabla

aceea zdroncănea prin toate gropile. În stînga, linia copacilor se termina şi drumul o lua printr-un cîmp de iarba elefanţilor [1], deasă şi înaltă. Din dreapta ieşeau din junglă soldaţii, în spatele lui alţi soldaţi apăruseră în fugă din sat. Şi de data asta nu se mai auzeau exploziile rateurilor, ci chiar bubuitul armelor. Un glonte pulverizâ geamul murdar din spate, găinile cotcodăceau înspăimîntate, un foc de faţă făcu pulbere parbrizul, bătrînul de la volan îşi duse mîinile la ochi să se ferească de cioburi, camionul o luă razna, porni în viteză spre un şanţ, lunecă la vale, zguduindu-se din toate încheieturile, apa sări în toate părţile cînd maşina se răsturnă pe o parte.

Rambo avusese grijă să sară la timp, auzindu-l pe bătrîn cum se jeluia. Îmi pare rău, se gîndi Rambo, în timp ce găinile o luau care încotro din cuştile rupte. N-am avut de ales. Dar ai scăpat şi tu. Din fugă, luă o canistră cu benzină din epava camionului şi dispăru în goană în papura înaltă.

6

Dar o să lase el o urmă, se gîndi Tay plin de furie. O urmă cît se poate de limpede în iarbă, şi de data asta n-o să-i ajungă doar arcul şi săgeţile ca să ne înfrunte pe toţi. Tay ocoli în fugă camionul răsturnat, se opri să-şi tragă sufletul, şi văzînd atîţia soldaţi în jur mai prinse curaj. Sîntem atîţia ! În urma ordinului transmis prin radio de Podovsk, se adunaseră o mulţime de întăriri, unităţile de la toate bazele din jur dăduseră buzna să-i ajute la urmărire. Cu cît americanul omora mai

1 Un soi de papură (typha elephantina), din frunze băştinaşii împletesc coşuri, iar polenul îl amestecă în aluatul pîinii.

mulţi, cu atît se înmulţeau cei hotărîţi să-l facă să plătească. Două sute acum ! Şi încă alţii pe drum. Ca să nu mai pună la socoteală pe cei din elicopterul MIL, un veritabil arsenal zburător, pe care-l chemase Podovsk în sprijin.

Lui Tay îi crescu inima de bucurie gîndindu-se dinainte cît de dulce îi va fi răzbunarea. Pe drum veneau duduind două camioane pline cu soldaţi, frînară, lunecară în noroi şi se opriră. Căpitanul Vinh sări jos din cabină, în vreme ce soldaţii coborau în fugă peste obloanele din spate. Tay îşi ascunse zîmbetul la vederea noroiului de pe uniforma atît de imaculată de obicei a ofiţerului. Ce mare se crede ! Îşi închipuie că el e deasupra tuturor. Ei bine, Podovsk l-a pedepsit şi pe el şi iată-l frumuşel aici, împreună cu noi toţi ceilalţi. O să vedem cum o să-i convină.

Neluînd în seamă noroiul de pe uniformă, Vinh se îndreptă milităros spre soldaţii lui. Se încruntă la bălăriile acelea de plante de vreo doi metri jumătate înălţime. Arătă cu mîna spre locul unde se citea limpede că dispăruse americanul. Se vedeau urme de sînge. Cînd ofiţerul îi dădu o palmă pe spinare, Tay îşi stăpîni mînia.

— Uite, îi spuse Vinh. Pricepi ? Şi acum o să vedem noi unde s-a tras dumnealui să moară.

Bineînţeles, se gîndi Tay. Mare mai eşti cînd dai ordine, dar din ce spui reiese că tot eu va trebui să aflu unde s-a ascuns. Nu asta-l deranja. Ardea de nerăbdare să i-o plătească americanului pentru multele jigniri pe care i le adusese. O porni înainte şi le făcu semn soldaţilor să-l urmeze. Dar Vinh îi mai dădu o palmă pe spinare şi-l lăsă cu gura căscată cînd îi spuse :

— De data asta nu ! Rîndul tău a trecut. Acum am să am eu grijă ca treaba să fie terminată aşa cum trebuie.

Trecu pe lîngă Tay, o luă prin sanţ, se strîmbă cînd trecu prin apă şi se opri unde începea urma în jungla de papură înaltă. Soldaţii se repeziră să-l ajungă din urmă, bălăcindu-se prin şanţ, şi înainte să ajungă la mal, Vinh şi dispăruse. Se luară iute după el şi se făcură şi ei nevăzuţi. Numai vîrful antenelor radio se vedeau pe deasupra plantelor. Apoi dispărură şi antenele.

Tay se uită cu mînie spre cîmpul de papură. Bineînţeles, cînd şi un orb poate să-i ia urma, vine şi Vinh să se dea mare cititor de urme. Unde-i mai uşor, hop şi el.

Să umfle el toate meritele.

Să fie numai el transferat.

Pe mă-sa !

7

După ce făcuse vreo cincizeci de paşi prin desişul acela care-i punea nervii la încercare, cînd simţi că nu mai putea fi văzut dinspre drum, Vinh domoli pasul, lăsîndu-i pe soldaţii lui s-o ia înainte.

— Să fiţi cu mare băgare de seamă, atenţie la capcane !

Se uită speriat în jurul lui. Desişul de papură îl încolţea din toate părţile, îl sufoca. Aici aerul era şi mai greu şi mai încărcat de umezeală decît la drum. Sunetele se auzeau ciudat, foşnetele plantelor, ecourile glasurilor celor de pe şosea, ţipătul unei păsări care zbura în cerc uitîndu-se ţintă la el. Se întrebă dacă nu cumva or fi şi şerpi pe acolo.

Singurul motiv de încurajare era urma însîngerată a americanului, rănit grav din cîte se vedea. Sudoarea îi curgea pe față, sub braț era lac de apă, se gîndi dacă era rușinos să-și suflece mînecile uniformei.

Ei, soarta nu fusese chiar atît de blîndă cu el. E drept, în timpul războiului reușise să se țină departe de zonele de conflict, postul lui dulce din Hanoi fusese tulburat numai de rarele bombardamente capitaliste, deși niciodată bombele nu căzuseră prea aproape de biroul sau locuința lui. Avusese subordonați care-i făceau treaba, zile frumoase pe sampanul lui din port împreună cu iubita lui, pe iubita lui. La gîndul ăsta zîmbi, în ciuda împrejurărilor prin care trecea acum. Dar, într-o bună zi, șefii lui fură înlocuiți cu alții, și el se trezi într-o garnizoană mărginașă. Se încruntă. Dar iute se lumină, precum soarele ieșind din nori. Da, dacă-l prind pe americanul ăsta, am să devin erou. Și curînd voi fi din nou la Hanoi. Voci alarmate în față îl făcură să-și aducă aminte ce avea de făcut acolo. Șirul de militari se oprise. Vinh trecu pe lîngă ei.

— Ei, care-i problema ? îl întrebă el supărat. Căutați mai departe. Găsiți-l !

Cînd ajunse în față, după ce trecuse de cei mai mulți, văzu expresia de nedumerire de pe figura celui din față și se uită încruntat să vadă pricina. Sîngele ! Rezemate de o canistră erau două găini cu gîtul tăiat. Capacul canistrei era între capetele celor două găini. Părea un fel de altar. Fără îndoială, rămășițele vreunui cult ciudat. Țăranii ăștia, se gîndi el cu dispreț. Ce idei primitive în capul lor.

Apoi adulmecă aerul, își dădu seama că în canistra aceea fusese benzină. Simți și altceva în aer. Ce anume ? Fum ?

Prin plantele înalte din dreapta țîșniră flăcări, troznind și vuind se furișau spre el prin pădure înaltă.

— Înapoi ! urlă el.

Comanda asta nu era motivată de grija față de oamenii lui. Cuvintele lui nu voiau să spună : Înapoi, să nu pățiți ceva ! Din contră : La o parte, idioților, dați-vă din calea mea ! Îmbrînci oamenii în lături, simțind deodată dogoarea focului în spinare. Numai că soldaților le venise și lor aceeași idee în minte. Călcîndu-se în picioare, îmbrîncindu-se reușiră să blocheze poteca îngustă.

— Înapoi !

Flăcările ajunseră la canistră.

— Îna...

Bummmm !

8

Explozia ridică o ciupercă de nori, numai că norii aceia erau de foc. O minge imensă. Iar suflul ei aplecă vîrfurile papurii, făcîndu-le să se miște în valuri.

Tay se trase înapoi. Rămăsese la marginea drumului și clipea uluit din ochi. Cu o secundă înainte, cîmpia din fața lui arăta atît de plicticoasă, pașnică, în bătaia soarelui ieșit dintre nori, încît lui Tay îi venise să caște. Și în secunda următoare, din bălăriile acelea din dreapta țîșnise un vulcan de foc. Și după altă secundă, mijlocul papurei explodase cu totul.

Auzi urlete, împușcături. Din cîmpia din fața lui se ridicau nori grei de fum, flăcările se întinseră în toate părțile. Din haosul acela apăru o ființă omenească. Urlînd. Era în flăcări, dădea din

mîini înnebunit, se lovea peste piept, se poticni, căzu în genunchi, se tîrî şi se prăbuşi în şanţ. Apa sfîrîi. Aburii care se ridicară miroseau a carne arsă şi păr.

Deşi trăsăturile feţei îi erau schimonosite de arsuri, de nerecunoscut, cînd se repezise din ierburile în flăcări, cu toate că omul căzuse apoi cu faţa în apă, Tay îşi dădu seama cine era. Se mai recunoşteau unele insemne de pe uniformă. Căpitanul Vinh !

Tay încremeni de groază văzînd cît de mutilat putea fi cel de dinaintea lui. Dar prin minte îi trecură două gînduri unul după altul : Deci aşa, ai crezut că o să aduni tu toată cinstea, repezindu-te unde credeai că-i mai uşor ? Şi apoi : Ţi-ai murdărit uniforma !

9

Rambo se ghemui pe marginea falezei impădurite din cealaltă parte a cîmpului cuprins de flăcări. Dincolo de perdeaua de fum negru, la drum, văzu buluceala soldaţilor, felul în care reacţionau în faţa exploziei şi flăcărilor. Unii se repeziseră să-şi ajute camarazii, alţii se trăseseră înapoi. Auzi un vuiet cunoscut care creştea mereu în intensitate şi, întorcîndu-se, se uită cu ură la elicopterul care zbura pe deasupra satului şi se apropia de cîmpul de papură. Cel care pilota aparatul acela o ucisese pe Co !

Strînse arcul atît de tare în pumn că simţi că-l doare mîna. Şi pilotul acela, jură el, avea să plătească.

Dar mai întîi...

Săgeţile sale mai aveau o calitate. Nu numai că erau negre, cu aripi de ghidaj din plastic, cu coada din aluminiu uşor şi tare, şi vîrful — Penetrant de Cupru — mare, cu patru lame. Mai erau şi goale pe dinăuntru.

Deşurubă o săgeată de la mijloc, din tolbă scoase un pachet de exploziv cu plastic C-4, modelă plasticul în formă de macaroană, lăsă macaroana să cadă prin golul săgeţii spre vîrful ei, înşurubă săgeata la loc. Făcu acelaşi lucru cu alte trei săgeţi.

Apoi desfăcu vîrful acela cu patru lame, şi îl înlocui cu altul care semăna cu primul, cu o diferenţă — era de fapt un detonator. La impactul cu ceva, încărcătura aceea explozivă neînsemnată iniţia explozia încărcăturii plastice.

Puse o săgeată în arc, încordă arcul la maximum, adică întinse coarda cu circa şaptezeci de centimetri, simţi cum rotiţele la capătul arcului se sucesc, ajutînd tensiunea, reducîndu-i efortul de la cincizeci de kilograme forţă la jumătate, ţinti spre unul din camioanele oprite în drum, de cealaltă parte a cîmpului, lumea pentru el încetă să existe în clipa aceea, în afară de săgeată şi de ţintă, universul se opri în loc.

Totul se puse din nou în mişcare în clipa cînd slobozi săgeata. Rotiţele de la capătul arcului amplificară puterea de aruncare de la douăzeci şi cinci la cincizeci de kilograme forţă, cînd părăsi arcul, săgeata începu să şuiere cu o viteză de circa optzeci de metri pe secundă.

Nu se miră cînd, din pricina distanţei şi a reducerii vizibilităţii datorate fumului, săgeata lui nimerise cu douăzeci de metri lîngă ţintă. Pentru că demonstraţia fu destul de elocventă şi aşa : o parte a drumului explodă, oamenii o luară la fugă

îngroziți. Chiar și de la distanța la care se afla auzi țipete de durere din direcția exploziei.

Își corectă repede precizia de tragere, lansă altă săgeată, și de data asta nimeri : camionul erupse pur și simplu într-o minge de foc, urmat de o a doua explozie, cea a rezervorului de benzină. Schijele și flăcările scoaseră din luptă alți militari.

Trase din nou. Celălalt camion se dezintegră într-o mare de flăcări. Încercă să nimerească și elicopterul, dar săgeata se arcui peste el, coborî și explodă lîngă un alt grup de militari adunați în mijlocul drumului.

Deocamdată era destul. Trebuia să-și cruțe săgețile. Mai înainte, după ce-i hărțuise pe oamenii lui Tay în junglă, omorînd opt dintre ei, se întorsese la victime. Vîrful săgeților, în mod normal nu îngăduia scoaterea lor din ținte. El deșurubă aceste vîrfuri, scoase restul săgeții ușor, după care pusese vîrfurile la loc. Dar chiar și așa, rezerva lui de săgeți era limitată, și trebuia să le cruțe cît mai mult.

Se trăgea cu armament automat spre faleza unde se adăpostise el, dar tirul era imprecis, gloanțele treceau departe de el. Rambo se trase din nou în pădure, gîndindu-se la următoarea tactică pe care trebuia s-o adopte.

Se opri însă cînd văzu zece militari gonind pe drum, ocolind zona incendiului și îndreptîndu-se spre el. Iar cel din fruntea lor, da, era destul de greu de spus de la distanța aceea, cel din fruntea lor... părea să fie... sergentul Tay.

Cînd Rambo se aplecă și fugi spre adăpostul junglei, auzi deasupra capului vuietul elicopterului.

10

— Ei, spune o dată, ce s-a mai întîmplat ? L-au ucis ?

Trautman, încadrat de cei care-l păzeau, aștepta încordat să audă răspunsul operatorului. Acesta scutură energic din cap.

— Nu pare să fie deloc așa.

— Adică ce naiba vrei să spui ? se răsti la el Murdock cu fața congestionată.

— A stîrnt un foc în pădure, l-a ucis pe ofițerul vietnamez însărcinat cu prinderea lui, a aruncat în aer două camioane militare și... Nu, nu se poate !

— Spune-mi o dată !

— Se raportează că ar fi ucis o sută zece oameni !

Buzele lui Murdock se mișcară, dar nu se auzi nici un sunet din gura lui. Se întoarse încet spre ușa deschisă a hangarului, uitîndu-se fără să vadă nimic spre dealurile împădurite din jur. Spre nord est, își dădu seama Trautman, spre locul unde...

— Ce naiba se petrece acolo ? murmura uluit Murdock.

11

Tay se strecura prin junglă. Țîntarii se ospătau cu mutra lui asudată, dar nu-și îngădui să se lase tentat de dorința de a strivi norii de insecte. Trebuia să se concentreze. Oamenii lui erau răspîndiți în cordon, cei de pe margini sau din spate cercetînd pădurea în lături sau în urmă, în vreme ce înaintau temători prin desișul ce se agăța perma-

nent de ei şi exala aburi. Cel mai mic zgomot îi făcea să tresară.

Nu poate să mai aibă prea multe săgeţi, îşi spuse Tay. Nu trebuie decît să ne ţinem de el, să-i stoarcem puterile. După cîte a îndurat din mîinile lui Podovsk şi Iaşin în lagăr, după cît a tot fugit de la evadare încoace, trebuie să se mai sleiască şi el. Numai că acum Tay era mult mai puţin încrezător decît la începutul acestei potere. De ce fusese atît de tîmpit încît să se ofere să-şi mîne oamenii în partea asta ? Poate îmboldit de patima momentului. Din dorinţa de a-şi răzbuna camarazii. Din speranţa că, în fine, îşi va cîştiga transferul în altă parte. Da, se gîndi el. Din toate aceste motive.

Din motivele astea erau oare suficiente ca să-i alunge şi temerile ? Îşi închipuise că mult mai mulţi oameni aveau să-l urmeze. Numărul destul de mic al celor care i se alăturaseră îl făcu acum să se simtă descoperit, gol !

Dar motivul principal care înclinase balanţa şi-l îmboldise să continue urmărirea — citirea urmelor — era prea puternic pentru a fi ignorat. După ce că şi aşa era măcinat de ură pentru că fusese o dată umilit cînd americanul scăpase din lagăr prima oară, furia îi sporise după ce fusese umilit a doua oară cînd, chiar în dimineaţa aceea, săgeţile americanului îl făcuseră să fugă cuprins de panică, înghiţindu-şi mîndria.

Unii soldaţi chiar au rîs de el. Şi pentru asta avea să-i taie boaşele americanului cu toată mîndria lui de bărbat şi o să i le îndese în gură. Soldatul din faţa lui se trezi în gură cu o săgeată care-i ieşi prin ceafă. Moartea acestuia fu atît de groaznică încît alţi soldaţi rupseră cordonul urmăritorilor, repezindu-se să-şi caute un adăpost, trăgînd la întîmplare, aiurea.

Nu ! Coşmarul începea de la capăt, exact ca dimineaţă ! Simţi cum iar îl cuprinde panica. Dar de data asta, nu ! Nu se va lăsa mînat de panică. Strigă la oamenii lui, îi înjură, îi lovi cu picioarele, inima îi bătea să i se spargă în piept, şi-şi forţă soldaţii să înainteze în direcţia din care se trăgea cu arcul.

Brusc unul din oamenii lui dispăru într-o groapă mascată de american. Cînd se uită înăuntru, Tay îşi văzu camaradul străpuns de ţepuşe prin gît, piept, coapse. Soldaţii se traseră înapoi.

— Înainte ! urlă Tay la ei. Vă împuşc cu mîna mea !

O săgeată nimeri un alt soldat. Şi Tay ţipă triumfător :

— Haideţi, nu mai are săgeţi ! Urmăriţi-l. Nu-i mai rămîne decît să arunce cu pietre !

Răpăitul unei arme automate îl făcu să păleasca : un soldat din spate se apucase să tragă. Tay se întoarse furios :

— Tîmpitule, nu acum ! Nu risipi muniţia decît atunci cînd îl vezi !

Deşi Tay continuă să urle, ştia că de fapt nu unul dintre oamenii lui folosise automatul acela. Răpăitul venise de prea departe din spate ca să fi fost provocat de unul din soldaţii lui. Americanul pusese mîna pe arma unui vietnamez ucis ! Şi oamenii lui Tay se prăbuşiră ciuruiţi de gloanţe calibrul 7.62.

Se ascunse iute după un trunchi de copac şi îşi zări în fugă adversarul. Americanul, camuflat cu liane, frunzare, crengi, plin de noroi uscat, arătînd ca un demon ţîşnit din pămînt. Se ghemui îndreptînd arma spre Tay. Privirile pline de ură li se întîlniră. Cînd automatul clănţăni sec fără muniţie,

Rambo se uită la el, îl aruncă și fugi. Dar nu în direcția lui Tay. Din contră. Se retrăgea.

Prins de-o bucurie fără margini, Tay sări de după adăpostul copacului, ridică automatul și începu să tragă, retezînd vegetația. Goli încărcătorul, luă altă armă de jos și porni mai departe trăgînd din mers. Începu să rîdă. Ai terminat săgețile. Ai înjghebat o groapă capcană. Ai omorît un om cu sulița. Ba ai pus mîna și pe un automat. Dar acum nu mai ai nici gloanțe, nu ți-a mai rămas decît cuțitul. Eu am gloanțe din belșug, și după ce am să-ți descarc un încărcător în piept, am să-ți iau cuțitul ca să-ți retez...

Tay se opri brusc, uimit. Își pierdu echilibrul, se împletici înapoi, se concentră și se redresă. Foarte uimit. Și doar eram sigur, își spuse el. Eram sigur că nu mai are nici o săgeată. Acum își dădu seama cît de mult greșise. Pentru că în dreptul stomacului său văzu ieșind coada unei săgeți. Ca într-un fel de vrajă : acum nu-i, acum uite-o.

Și, mai important — brusc simți săgeata aceea străpungîndu-l. Ah, da, ah !

Durerea îl sfîrteca. De parcă ar fi fost sfîșiat de mai multe lame o dată.

Cu o putere care-i tăie suflarea.

Și totul dură doar o secundă.

În următoarea — și nu avu decît o fracțiune ca să simtă durerea — explodă pur și simplu.

12

Pentru cicatricile de pe spinarea și pieptul meu, se gîndi Rambo. Pentru cicatricile din mintea mea. Și pentru coșmarurile care nu se mai opresc niciodată.

Dar mai avea o cicatrice, mai adîncă, o durere de nealinat — moartea lui Co.

Auzi deasupra capului vuietul motoarelor elicopterului zburînd peste pădure. Da ! Vino mai aproape, își spuse el. Vino mai aproape. Plin de ură, scoase săgeata din trupul unui soldat. Ca și înainte, avea s-o umple cu explozibil din plastic și o să-i pună un detonator în vîrf. Dacă putea ademeni elicopterul mai aproape, să-l păcălească pe pilot făcîndu-l să se oprească în zbor la loc deschis, pentru ca săgeata să nu-și schimbe direcția din pricina vreunei crengi de copac, atunci îl putea doborî pe ticălos. Să-l doboare ? Nu, fir-ar să fie, o să-l pulverizeze !

Trebuia să fie cu băgare de seamă. Elicopterul acela avea și un dragon la bord.

În vreme ce se străduia să scoată o săgeată din trupul unui vietnamez, elicopterul se arătă deodată printr-un gol între coroanele copacilor. Mijindu-și ochi, Rambo văzu de data asta limpede figura pilotului dincolo de geamul din plexiglas — cazacul.

Iar cazacul încremeni și el cînd îl văzu pe Rambo.

Nu era timp de tras cu arcul.

Rambo țîșni, sprintă, fugi printre copaci, trecu nebunește peste desișuri Spinarea îi era încordată de-l dureau mușchii. În orice clipă se aștepta să audă dragonul urlînd, suflarea aceea numai gloanțe avea să urmeze poteca pe care o tăiase el prin pădure, pulverizînd orice posibilitate de adăpost, izolîndu-l pînă cînd...

Dar adăpostul începu să dispare de la sine, copacii se răriră, umbrele dispărură, soarele deveni tot mai puternic.

Dumnezeule, alt luminiş ! Să nu mă prindă la loc deschis ! O coti spre stînga, goni printre copacii rari. Nu pricepea : dragonul se oprise. Şi doar avusese prilejul să mă ia ca din oală, dar n-a profitat de el. O fi terminat muniţia ?

Îşi îngădui să arunce scurt o privire în urmă. Vuietul elicopterului continua să se apropie, dar dragonul nu voia să glăsuiască. Acum era şi mai sigur că tunul nu mai avea muniţii. În locul lui auzi răpăiala unei mitraliere mai mici, un M-60.

Şi văzu două obiecte zburînd pe uşa trapei elicopterului. Doi cilindri metalici lungi. Şi nu cădeau drept în jos, zburau împinşi de viteza iniţială, pe o traiectorie care se apropia de pămînt, în direcţia lui.

Mai rău decît suflarea dragonului ! Napalm !

Rambo fugi şi mai tare, cu disperare, plămînii i se zbăteau după aer, pieptul îl durea, picioarele depănau nebuneşte, întinzînd pasul ca niciodată.

În faţa lui, văzu ceva lucind de la dreapta la stînga, în spate auzi bubuitul exploziei canistrelor care aruncară pămîntul în aer, născînd un fluviu de lichid în flăcări ce porni pe urmele lui. Limbi de foc de cîte zece metri lingeau pădurea. Simţi mirosul dulceag caracteristic, dogoarea focului în spinare, umbra propriului trup gonind înaintea lui, deşi soarele era deasupra. Şi cînd flăcările începură să-l ardă de-a binelea în spate, ei se făcu ghem, folosindu-se şi de suflul exploziei, şi se rostogoli înainte. Spre lucirea aceea pe care o văzuse printre copaci. Un rîu năvalnic. Simţi cum apa îi răcoreşte arsurile, spinarea încinsă. Se afundă şi mai mult în apă, dînd din mîini şi din picioare. În vreme ce curentul puternic îi tîra la vale, răsucindu-l, văzu la suprafaţă un val de flăcări măturînd oglinda apei. Curentul îl răsuci din nou şi, privind

spre fundul albiei, văzu mîlul acum portocaliu din pricina pîrjolului napalmului.

Curentul îl purtă peste stînci, se chinui să-şi ţină cît mai mult respiraţa, albia cobora, se ridica, cobora din nou, se şimţea ca într-un ciudat parc de distracţii gonind nebuneşte în vreun vehicul. Flăcările de deasupra dispărură, nu mai avea aer, se chinui să iasă la suprafaţă.

Brusc rîul dispăru. Stomacul i se ridică în gît cînd trupul i se prăbuşi în gol. Zbura în plin soare, plămînii i se umplură de aer, auzi deasupra vuietul elicopterului, amplificat de golul cascadei. Brusc vuietul aparatului fu chiar alături, el se prăbuşi în mijlocul vîltorii, năucit de impact, înghiţi apă, se înecă, se zbătu să depăşească o stîncă pe lîngă care se prăbuşise, mai mai să se zdrobească de ea, ieşi la suprafaţă, asfixiat, rostogolit de curentul puternic. Se chinui să vadă în jur, departe, pe buza cascadei, un pîrjol făcea ravagii, elicopterul trecu peste barajul de foc şi reluă atacul spre el, gloanţe de mitralieră smulseră aşchii de piatră din stîncile din apropiere.

Şi dragonul ? A terminat muniţia ?

Nu !

Acum scuipară şi gurile lui.

Rambo trase disperat aer în piept, se afundă dînd frenetic din mîini şi din picioare spre adîncul vîltorii care fierbea.

Iaşin se uită la sorbul cascadei ce se lăţea tot mai mult pe cînd elicopterul cobora tot mai jos spre haosul lichid. Îşi linse locul dinţilor sparţi, tăioşi ca nişte cioburi de sticlă. Cercetă atent suprafaţa vîltorii, cu degetul apăsat pe butonul de declanşare al dragonului, urmărind cum apa era răscolită de gloanţe, de parcă fierbea. În cabina din spatele lui, un soldat mătura vîltoarea cu mitraliera M-60.

Iașin ar fi vrut să tragă și cu pistolul de serviciu în apa aceea, să arunce acolo lăzile goale de muniție, să se pișe în vîltoarea aceea !

Ridică degetul de pe declanșator. Trăgătorul din spatele lui opri și el focul. Vîltoarea se întoarse la înfățișarea ei obișnuită de apă în fierbere, plină de spume. Iașin se apropie și mai mult cu elicopterul de fața apei.

— I-ai văzut cumva cadavrul ? strigă el la cei doi soldați din spatele lui.

Se uitau amîndo prin cele două trape deschise de-o parte și de cealaltă și nu răspunseră.

— Vîrtejul apei trebuie să-l scoată la suprafață !

Sau poate că nu, se gîndi Iașin. Dacă o fi vreun curent de fund, cadavrul s-o fi agățat prin stîncile din adînc.

— Dar sînge ? strigă el. Sînge ați văzut ?

Nu văzuseră, după cum nu văzuse nici el.

Era imposibil ca americanul să fi supraviețuit salvelor mortale. Poate că tot curentul apei să fi împrăștiat sîngele atît de mult încît să nu se mai vadă. Coborî și mai jos cu elicopterul. Trebuia să privească mai de-aproape.

— Hei, tu ! urlă el la unul dintre soldați, cel care de obicei pilota aparatul. Preia manșa. Eu mă duc în spate.

Soldatul se supuse. Iașin se îndreptă spre coada elicopterului, ca să privească foarte atent pe trapa din stînga. Nici urmă de sînge.

— Coboară mai mult ! urlă el la pilot.

— Dar aproape că am intrat în apă !

— Coboară !

Pilotul se supuse ordinului. Apa făcea valuri chiar sub el, în timp ce Iașin cerceta spuma ce ascundea suprafața. În elicopter pătrunse apa pul-

verizată în cădere de cascadă. N-are nici un rost, se gîndi Iașin. O să ne rupem și noi gîtul din pricina lui. Și prin minte îi trecu ideea că apa o fi dus cadavrul la vale. De asta nu văd eu nici urmă de sînge. Sîngele o să se vadă mai la vale . Dădu din cap și-i strigă soldatului :

— Urcă ! Urmează cursul apei.

Soldatul execută acest ordin cu un sentiment de ușurare. În vreme ce elicopterul se ridica încet, militarul de lîngă Iașin respiră ca un om scăpat de la moarte, dar brusc se clătină, apucîndu-se de perete cînd aparatul se scutură pe neașteptate. Iașin urlă la pilot :

— Ce naiba faci ?

— Curenții de aer ! Vîntu-i...

Făcîndu-i-se silă de atîta nepricepere, Iașin se întoarse spre celălalt militar de lîngă el. Dar militarul dispăruse. Iașin mai surprinse doar culoarea uniformei în vreme ce soldatul se prăbușea în apă. Iar pe ușa cabinei dădea buzna americanul, murdar, șiroind de apă, cu niște ochi ca două raze laser !

S-a agățat de una din tălpile elicopterului, îi trecu prin minte lui Iașin. De asta se aplecase atît de tare aparatul mai înainte, pentru că greutatea suplimentară îl dezechilibrase. Probabil că țîșnise din apă exact cînd elicopterul începuse să urce. Și toate gîndurile astea îi trecură prin cap în timp ce se chinuia să scoată pistolul. Dar americanul zbură prin cabină, îl apucă de încheietura mîinii, înpiedicîndu-l să țintească. Iașin își repezi degetele răschirate spre fața lui Rambo, să-i scoată ochii aceia care ardeau. Prinși într-un dans caraghios, amîndoi se învîrteau prin cabină înainte și-napoi,

uneori aplecîndu-se către una din ușile deschise spre gol.

Iașin bloca o lovitură la laringe și lovi cu genunchiul spre boașe, dar americanul se feri, îl izbi pe rus peste mîna în care ținea arma, lovitura fu atît de puternică încît, reflex, degetele rusului se desfăcură, pîstolul căzu pe podeaua metalică zdrăngănind și lunecă afară.

Își dădeau ocol, se prindeau ca niște luptători de trînte. Elicopterul se clătină, dar Iașin își dădu seama ce se întîmplă : pilotul încerca să-l facă pe american să-și piardă echilibrul. Dacă nu cumva mi-l voi pierde eu întîi.

Loveau cu pumnii unul în celălalt, se izbeau de lăzile de muniții, aparatul se înclină și se redresă, curentul de aer de afară urla. Iașin ținti o lovitură spre nasul adversarului său, elicopterul se clătină, și Iașin se trezi căzînd în spate, ieșind pe jumătate din cabină, în vreme ce inima îi zvîcnea nebunește; se apucă de o margine, rămase suspendat, trăi un moment groaznic în timp ce pădurea sub el gonea într-o ceață verde, aerul îi smulgea uniforma de pe el și, cu un urlet de furie, își făcu din nou vînt în cabină.

De data asta aparatul se aplecă în cealaltă direcție. Fu rîndul americanului să se prăbușească în spate, lovit în plin în piept de rus. Și zbură pe cealaltă ușă !

14

Rambo se agăță de primul lucru care-i ieși în cale — mitraliera M-60 prinsă de postament, se apucă de mînere, arma pivotă o dată cu el, șuruburile cu care era prins postamentul în podea trozi-

nită supuse efortului, Rambo atîrnă în gol, crestele copacilor goneau pe sub cizmele lui, rusul urlă victorios, repezindu-se înainte.

Rambo se ținu doar cu o mînă, cu cealaltă armă mitraliera, țeava țintea spre interiorul aparatului, apăsă pe trăgaci, zgîlțîit de reculul mitralierei. Nimeri drept în pieptul cazacului de la mică distanță. Bubuitul mitralierei acoperi vuietul motoarelor și curentului de aer. În timp ce tuburile goale săreau din încărcător, lucind prin aer, gloanțele pulverizară pieptul rusului, aruncîndu-l pe cealaltă ușă.

Rambo văzu explozia de sînge. Pentru Co, se gîndi el.

Și rusul dispăru.

Aparatul se scutură și mai tare, apropiindu-se de vîrfurile copacilor, prăbușindu-se, zvîcnind lateral. Pilotul încerca să-l facă să zboare pe ușă. Rambo se apucă iar cu amîndouă mîinile de mînerele mitralierei, se încordă, sudoarea curgea pe el, și se trase spre cabină. Se prinse de ușă și își făcu vînt înăuntru.

Scoase mînios cuțitul.

Se repezi spre pilot.

Acesta clipi mărunt cînd se trezi cu lama la gît.

— Ai de ales.

Pilotul alese. Se feri de cuțit, se desfăcu din chingi, se trase cu spatele spre ușa deschisă. Și se aruncă urlînd în gol cînd elicopterul zvîcni scăpat de sub control.

Rambo preluă manșa.

15

— Bun, în afară de generator, totul e încărcat, spuse Murdock. Mai avem stația de radio.

Hangarul devenise o masivă carapace goală, plină de ecouri. Avionul cu reacție Peregrine și elicopterul Agusta așteptau afară, în plin soare, încărcate la refuz, gata să decoleze. Sosiseră și alte elicoptere pentru restul materialelor. Oamenii erau și ei gata de îmbarcare. Numai operatorul radio stătea cu căștile la urechi, cu mîinile peste căști, de parcă n-ar fi vrut să-i scape nimic.

— Am spus să deconectezi și stația ! îi spuse Murdock.

Trautman, sub pază, deveni brusc foarte atent cînd văzu expresia fascinată de pe fața operatorului.

— Cred că ar trebui să ascultați și dumneavoastră ce se aude aici, i se adresă operatorul lui Murdock.

— Mda, oftă el ușurat. E mort, știu !

— Nu prea, sir. Ascult mesajele alarmate ale ofițerului rus de la lagăr. Nu mai poate stabili legătura cu pilotul elicopterului. Și asta de o bună bucată de vreme. Crede că elicopterul s-a prăbușit.

— De o bună bucată de vreme ? se încruntă Murdock. Ce i s-o fi întîmplat ?

— Stați, ofițerul sovietic e convins acum că aparatul a fost capturat.

— Mai zi o dată !

— De Rambo ! Se pare că, da, a pus mîna pe aparat !

— Cum ?

— A pus mîna pe el pur și simplu.

— Dumnezeule mare ! Nu se poate una ca asta!

— Și rusul crede că așa s-a întîmplat... și de asta cheamă atît de alarmat în ajutor...

Trautman dădu să zîmbească.

— Pentru că acum elicopterul atacă lagărul ! Adică aruncă totul la naiba în aer.

Murdock rămase cu o privire fixă de parcă nu reușea să mai înțeleagă nimic.

— Doar ți-am spus ! îi aminti Trautman. Rușt iul știe să se adapteze oricărei situații.

Murdock oftă din adîncul sufletului și se îndreptă alene spre avioanele încărcate, gata de decolare, oamenii pregătiți de îmbarcare. Și urlă, vocea țipătoare strident amplificată de hangarul gol :

— Jos toată lumea ! Despachetați totul ! Montați aparatura la loc în hangar !

— Cum ? se arătă uluit un aghiotant în ușa hangarului.

Ericson și Doyle răsăriră lîngă aghiotant.

— Totul înapoi ! urlă Murdock în vreme ce părea să se umfle de nervi. Misiunea asta afurisită nu s-a încheiat.

16

Pîcla ridicată de dogoarea soarelui se mai subție, și, prin geamul elicopterului, Rambo zări lagărul. Apăsă pe declanșatorul dragonului : un fulger țîșni, ghereta sentinelei din stînga porții se dezintegră cu totul într-un nor de aschii. Tunetul dragonului se rostogoli peste toată valea.

Rambo făcu elicopterul să se sucească în loc. Dragonul urlă din nou. Într-un fulger portocaliu, ghereta din dreapta se evaporă și ea, aparatul pivotă și mai furios, dragonul aruncă mai departe flăcări, paznici ridicară armele doar pentru a exploda la rîndul lor ca niște baloane umplute cu sînge. Baraca din dreapta nu mai exista, cea din mijloc, unde fusese el torturat, explodă acum într-un vulcan de resturi, postul de pază se evaporă

și el, trei soldați se năpustiseră în spatele unui camion, doar pentru a fi atomizați și ei o dată cu explozia camionului transformat în schije. O ceață roșietică și uniforme zburau prin aer.

Așa !

Ar fi vrut să urle.

Așa !

Poate a și urlat. Poate că țipătul acela groaznic care i se păruse că vine din jos țîșnise de fapt din coardele lui vocale răgușite, încordate, din gura lui schimonosită de ură. N-avea să știe niciodată.

Rase, șterse de pe fața pămîntului și barăcile din stînga, unde fusese deținut chiar el.

Așa !

Continuă să tragă dezlănțuit, nu se mai putea opri, dragonul urla, spulberînd alt post de pază, alt camion. Totul !

Și coșmarurile aveau să dispară dacă ștergea tot lagărul acesta de pe fața pămîntulu, expediindu-l în iad.

Să nu mai existe nici urmă !

Dar, de fapt, nu exista nimic. Nu asta îl învățase pe el omul acela de la munte ?

Calea Zen ?

Și atunci de ce era atît de plăcut să distrugi ceva ce nu există ?

Pentru că tu ești imperfect.

Nu. Pentru că am înghițit destul. Am fost hăituit în orașul acela. Iar ticăloșii ăștia m-au hăituit aici. Iar Murdock m-a lăsat de izbeliște ! Și Co a fost ucisă !

Și acum m-am săturat !

Așeză elicopterul pe pămînt. Opri motoarele, se repezi în spate, desprinse mitraliera de pe postament. Cu ea în brațe, fără să ia în seamă greutatea armei, benzile aruncate peste umăr, dădu buzna furios afară prin perdeaua de ceață și fum.

Cum era acoperit de noroi uscat, cu ramuri, frunzare și lianele pe el, asudat, murdar, cu ochii aruncînd flăcări precum dragonul, începu să tragă în orice purta uniformă.

Omora !

Omora continuu !

Nu se mai putea opri.

În cele din urmă nu mai avu în ce trage.

17

În afară de troznetul flăcărilor, în lagăr nu se mai auzea nimic, o tăcere de moarte.

Porni sleit prin fumul și resturile împrăștiate prin tot lagărul, cu arma aceea grea gata de tragere, umerii îl dureau, se rotea cînd într-o parte, cînd în cealaltă, se apropie de peștera din spatele lagărului.

Un soldat țîșni îngrozit din spatele unei grămezi de resturi, gonind spre pădure, Rambo nici nu-l luă în seamă, altul, de după copac, trase în el, Rambo ochi în stînca de lîngă el și ricoșeul gloanțelor îl aruncă pe soldat grămadă într-un tufiș.

Prin perdeaua de fum, văzu în fine gratiile de bambus din fața peșterii. Iar în față gratiile, în picioare — Podovsk — cu pistolul îndreptat spre prizonieri.

— Sîntem în impas amîndoi, îi spuse Podovsk în engleză.

Vorbea plin de siguranță de sine, doar fața fără pic de culoare îl trăda. Glasul i se poticni și el. Rambo continuă să se apropie.

— Dacă tragi în mine, degetul mi se va chirci pe trăgaci și unul dintre camarazii tăi va muri

Rambo continuă să se apropie.

— Doar n-ai făcut tot ce-ai făcut pentru ca unul dintre ei să moară exact înainte de a fi salvat.

— Nu-l lua în seamă și împușcă bestia asta ! gemu Banks de după gratii.

Rambo se bucură cînd îi auzi glasul. Îi fusese teamă să nu cumva să-l fi fost omorît drept răzbunare pentru evadarea lui.

— Nu-ți cer decît cuvîntul de onoare că ai să mă lași să scap, spuse Podovsk. În schimbul vieții mele, viața unui prizonier.

Rambo se apropia implacabil. Podovsk se cutremură.

— N-ai să mă ucizi, urlă rusul. Nu ți-a ajuns ?

Se întoarse brusc să tragă în Rambo, printre bare țîșni un braț, fu apucat de încheietura mîinii. Brațul acela nu mai avea aproape deloc carne pe el, parcă era al unui cadavru întors din mormînt ca să ceară răzbunare, scheletul acela n-avea putere în el, dar se agățase de încheietura mîinii lui Podovsk ca într-un spasm al morții. Cînd rusul reuși să se descotorosească de mîna aceea, îl apucă Rambo de încheietură, îi suci mîna, oasele îi trosniră ca niște bețișoare. Podovsk urlă de durere, pistolul căzu, Rambo dădu și el drumul mitralierei care zăngăni pe jos, îl înșfăcă pe rus, îl tîrî zece metri mai încolo, îl ridică în aer — Nuuuu ! urlă acesta — de un picior și o mînă, mult deasupra capului — Nuuuuuu ! — și-l aruncă în haznaua cu mizerii.

Urletul lui Podovsk se stinse în clipa în care se auzi din adînc plescăitul mocirlei lacome. Fu acoperit de o viermuială de creaturi.

18

Tehnicienii, ajutați de militari, desfăcură în grabă și reasamblară echipamentele. Hangarul din nou vuia de activitate.

— Celelalte lăsați-le în plata Domnului ! strigă Murdock. Vreau să puneți mai întîi radarul în funcțiune.

Trautman scutură nedumerit din cap, neputînd să înțeleagă ce voia omul acela care se transformase deodată. După ce-l părăsise pe Rambo și dorise ca acesta să moară cît mai repede, acum se chinuia cu disperare să-l salveze, să-l scoată de acolo.

— Aveți mare grijă ca din Agusta să se coboare totul, porunci Murdock. Ericson, Doyle, mai verificați o dată armamentul.

O secundă, în care simți că i se face rău, Trautman avu o neagră presmțire. S-ar putea ca purtarea lui Murdock să aibă și altă motivație. Cu totul altă motivație. Nu să-l salveze pe Rambo. Nu să-l scoată de acolo, ci...

Nu, nu se poate. Nici măcar Murdock n-ar îndrăzni...

19

Rambo îndreptă mitraliera spre încuietoarea peșterii, într-un unghi față de prizonieri. Apucă poarta și o smulse cu totul. Prizonierii se uitau împietriți la el. Brusc spaima lor deveni grabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, s-o luăm din loc ! urlă Banks.

Cei care mai aveau ceva vlagă în ei îi ridicară și pe ceilalți în picioare. Rambo îl săltă pe cel su-

ferind de malarie. Incercau să se grăbească, şi eforturile lor păreau patetice, parcă erau nişte neajutoraţi, mai mult foindu-se decît înaintînd. Unul se clătină, Banks îl prinse în timp ce se prăbuşea la pămînt. În cele din urmă, ajunseră la elicopter, dar calvarul nu se terminase. Din dărîmăturile unei barăci, un soldat trase spre ei, nimeri un prizonier. Banks, înnebunit de furie, apucă un automat de jos, şi trase pînă îl ciurui pe nefericitul soldat.

Banks arăta atît de pornit încît Rambo îl înţelese : nici ăsta nu va scăpa vreodată de coşmaruri.

Cum nu vor scăpa nici ceilalţi.

Pînă la moarte, nu veţi uita nimic din ce v-a dăruit acest război blestemat.

Se săltară, se tîrîră, se bulucirăpînă la urmă toţi înăuntru. Rambo îl urcă pe cel rănit, se repezi să pună mitraliera grea la loc pe postamentul ei, şi alergă la manşă. În vreme ce elicile elicopterului începură să vuiască, rotindu-se tot mai iute, Rambo auzi parcă ceva, un sunet abia sesizabil. Da ! Uitîndu-se în urmă, înţelese şi de unde venea : prizonierii — hohote de plîns, lacrimi în ochi.

Strînse din fălci de simţi cum îl dor muşchii.

Se întoarse şi se uită prin parbriz înainte, rotoarele în plin. Avusese întotdeauna dreptate : războiul acesta nu voia să se termine niciodată.

Brusc inima i se strînse : înainte, coborînd parcă exact din flăcările soarelui, zări silueta unui masiv elicopter de asalt rusesc.

Şi masiv nu e chiar cuvîntul potrivit. Un MIL MI-24. Chiar de la distanţa aceea, îl recunoscu, pentru că silueta lui aducea cu un monstru hibrid între elicopter şi avion. Un container uriaş cu rotoare de elicopter.

Dumnezeule mare, nenorocirea aceea mai avea şi aripi ! Iar sub aripi un întreg arsenal. Armament

de toate felurile, fir-ar să fie ! Tunuri, rachete aer-sol, aer-aer, masive, groaznice.

Afurisenia aceea se apropia evoluind cu o graţie deosebită.

Rambo săltă elicopterul propriu de jos, îndreptîndu-se sfoară spre linia copacilor. Elicopterul de asalt deschise focul. În dreapta lor pămîntul ţîşni într-o arteziană de noroi care se luă după ei în vreme ce cîştigau altitudine.

Elicopterul lor abia reuşi să evite coroanele copacilor, fiind prea greu de data asta, plin de oameni. Rambo viră brusc spre stînga, încercînd disperat să evite botul celuilalt care însemna punct ochit punct lovit. Prizonierii căzură claie peste grămadă. Aruncă o privire în urmă şi văzu că ruşii făcuseră un viraj larg, încercînd să-l ia din nou în colimator. El viră invers, spre dreapta, exact cînd vîrfurile copacilor lîngă el explodară.

Din spate, mitraliera grea începu să clănţăne. Banks se agăţase de mînere şi trăgea şi el în adversari.

Pămîntul sub ei se răsturnă, orizontul se dădu peste cap, Rambo îndreptă aparatul spre sol, sporindu-i şi viteza. Cu coada în sus, elicopterul o porni printre copaci, măturînd coroanele, antena din faţă spinteca frunzişul. Elicopterul de asalt se lăsă pe o parte, aripile îi dădeau stabilitate şi reuşi un viraj extrem de strîns în ciuda masivităţii sale. Era de cel puţin două ori mai mare decît celălalt elicopter, cu de două ori mai mare putere de foc, şi se apropia tot mai mult.

Rambo se uita încordat la copacii ce dădeau năvală spre el, la o viteză de peste două sute de kilometri la oră, avînd o vizibilitate de doar cîţiva metri. Prizonierii fură proiectaţi în peretele cabinei, aparatul se suci şi se răsuci brusc. Două ra-

chete trecură pe lîngă ei, mingi de foc se ridicară din junglă. Exact cînd nava sovietică se apropie şi mai mult, Rambo zări o deschidere în zig-zag printre copaci, deasupra albiei unei ape. De-o parte şi de cealaltă, copacii formau zid ca un canion, iar coroanele se închideau deasupra. Aeronava rusească era prea mare să se strecoare pe acolo.

Dar poate n-ar trebui să mă bag nici eu ! îşi spuse Rambo, în vreme ce elicopterul gonea de-acum prin tunelul acela vegetal, brăzdat cînd de umbre cînd de lumini. În faţă, ramurile formau un acoperiş şi trebui să se bage pe sub ele, atît de jos încît tălpile elicopterului împrăştiară în toate părţile apa mocirloasă. Alte două rachete fulgerară pe lîngă ei. Lîngă locul exploziei, un val de apă se repezi peste partea stîngă a elicopterului. În faţă, rîul cotea, şerpuia, Rambo se concentră, ghici cotitura, vină, se răsuci. Pădurea în dreapta lor explodă, suflul prinse şi aparatul, schije se loviră de carcasă, bucăţi ascuţite de metal şi plastic se înfipseră în umărul şi pieptul lui Rambo, durerea deveni atît de insuportabilă încît o fracţiune de secundă crezu că-i fusese retezată mîna. În spate, un prizonier gemu de parcă ar fi fost nimerit şi el.

Elicopterul se cutremură, manşa şi palonierele se muiaseră, viteza se reduse brusc.

S-a terminat cu noi, se gîndi Rambo. Dacă mai explodează o rachetă tot atît de aproape...

Şi nu va fi aproape ! Motoarele fugarilor duduiau atît de anemic încît nava rusească nu va avea acum nici o dificultate să-i nimerească în plin. Încă zece secunde, poate numai cinci şi...

Rambo slăbi acceleraţia, făcînd aparatul să zboare şi mai încet, virînd în dreapta şi în stînga de parcă ar fi scăpat de sub control şi pătrunse în

alt tunel întunecat de copaci deasupra rîului. Cînd ajunse în mijloc, tăcu elicopterul să stea pe loc.

— Banks ! Ia caută acolo în spate. Vezi dacă nu găseşti un pistol cu rachete de semnalizare.

— Vrei să trag în ditamai namila cu nişte amărîte de rachete de semnalizare ?

— Nu ! În marginea pădurii. Ai găsit ?

— Da...

— Trage !

Racheta de semnalizare explodă la marginea pădurii, printre copaci se înălţă fum şi flăcări. Rambo încercă să-şi închipuie logica pilotului rus cînd o să vadă că celălalt elicopter nu mai apare în capătul tunelului vegetal. Poate că prin minte o să-i treacă că aparatul a suferit stricăciuni atît de grave încît a fost silit să aterizeze. Fumul şi flăcările îi vor întări presupunerea. Va mai aştepta cîteva secunde şi, cînd va vedea că celălalt aparat tot nu apare, va încerca să verifice, coborînd la gura tunelului format de coroanele copacilor, iar cînd va fi sigur că are dreptate, se va ridica şi va distruge cu rachete toată zona aceea.

Şapte, numără Rambo.

Lăsă elicopterul să înainteze doar cîţiva centimetri.

Şase !

Opri din nou aparatul şi urlă la cei din spate :

— Ţineţi-vă bine !

Cinci !

Ambală motoarele.

Patru !

Îşi şterse sudoarea şi sîngele de pe faţă, braţele îi ardeau de durere.

Trei !

Degetul i se crispă pe butonul dragonului.

Doi !

Unu !

Cu motoarele elicopterului ambalate la maxim, lui Rambo i se păru o clipă că e la un concurs aiurit de viteză. Brusc porni din loc. Ţîşnind pe sub coroanele copacilor, stomacul i se poticni în gură, dar tot atît de brusc i se lăsă în călcîie cînd făcu un viraj aproape pe loc, rugîndu-se ca manevrele aparatului să reziste la şoc, şi se trezi faţă în faţă cu nava de asalt rusească, atît de aproape încît văzu mutra mirată a pilotului.

Ultima emoţie pe care o mai trăi pilotul acela pe pămînt.

Rambo apăsă butonul dragonului.

Un fulger ! Un tunet ! Cerul explodă deodată.

20

— Lupul Singuratic către Bîrlogul Lupului... Lupul Singuratic către Bîrlogul Lupului ! Mă auzi? Recepţie.

Murdock dăduse ordin ca toată transmisia radio să fie canalizată spre difuzoare şi nu numai spre căşti. Cînd auzi vocea aceea încremeni.

Vocea lui Rambo. Sfîrşită. Chinuită.

— Răspunde-i ! ordonă Murdock.

— Te auzim, Lupule Singuratic, îi răspunse operatorul. Recepţie.

— Pregătiţi-vă...; vocea ezită de parcă Rambo s-ar fi forţat să tragă aer în piept, doborît de durere, pregătiţi-vă pentru... o aterizare... pentru stare de necesitate...: — din nou răsuflare greoaie, aproape un geamăt. Avem prizonieri de război americani la bord. Terminat.

Cei care se înghesuiseră în jurul staţiei radio se uitară ţintă la Murdock aşteptînd, plini de speranţe, şi cînd acesta nu spuse nimic începură să se încrunte. Unii nu-şi putură stăpîni mînia. Murdock îi cercetă atent, conştient de duşmănia acestora.

— Spune-i..., Murdock rămase o clipă pe gînduri, spune-i : confirmăm starea de necesitate la aterizare. Bună treabă, Lupule Singuratic ! Echipa de întîmpinare a şi pornit.

Careva chiui, alţii se molipsiră. Acum toţi strigau, ţipau, amintindu-i lui Murdock de suporterii unei echipe de fotbal de pe vremea campionatelor din liceu. Se repeziră unde ştiau că sînt împachetate echipamentele medicale, tărgile, extinctoarele, covorul de poliuretan pentru marcarea locului de aterizare... Se răspîndiră care încotro. Nu rămaseră decît Ericson, Doyle şi operatorul radio.

— La naiba, blestemă Murdock ridicînd din umeri. O merită, cred eu. O merită din plin. Să-i oferim şi o escortă !

— Perfect din punctul meu de vedere. Numai că mai trebuie să aşteptăm puţin, spuse Ericson uitîndu-se la radar, pînă cînd îl vedem din care sector se apropie, apoi dădu din cap. Mda, acum îl văd, se încruntă. Dar se mişcă groaznic de încet. În locul lui, aş face totul ca să-mi mişc fundul mai iute încoace. Nu, ceva nu-i în regulă.

— Un motiv în plus, interveni Doyle, să ne ducem înaintea lui şi să-l însoţim.

— Prizonieri de război americani ! murmură operatorul, clătinînd din cap. Simt că mă apucă un elan patriotic. Ca în '73 cînd s-a întors celălalt grup de prizonieri.

— Mda, mîrîi Murdock, războiul ! S-a încheiat şi nu se mai termină niciodată !

21

— Da, **Războiul Stelelor**, spuse Rambo, vorbind ca să mai uite de dureri. Cînd o să ajungeţi din nou în Statele Unite o să vreţi să vedeţi filmul ăsta de şase ori. Unii l-au văzut şi de douăzeci de ori.

Prizonierii se strînseră grămadă mai aproape de el, fermecaţi.

— Skywalker ? [1] se miră Banks.

— Mda, îi răspunse Rambo, făcîndu-i cu ochiul, în vreme ce se străduiau să menţină elicopterul pe cursul lui, deşi durerile îl chinuiau atît de mult că-i veni să vomite. Şi mai e şi tipul ăla cu cască neagră şi veşmînt întunecat. Darth Vader [2]. Are o sabie... numai că nu chiar o simplă sabie... e o... Mekongul e în faţa noastră !

Brusc, prizonierilor nu le mai păsă de **Războiul Stelelor.** Aveau gînduri chiar mai pasionante de luat în consideraţie.

— Şi dincolo de apa asta e... ? vru să întrebe Banks.

— Thailanda, îi răspunse Rambo.

— Şi dincolo de Thailanda ?

— Acasă !

La cuvîntul ăsta se lăsă o linişte adîncă în tot elicopterul.

— Acasă, murmură careva. Şi atîţia ani... uneori numai amintirile mi-au dat putere să nu înnebunesc în toţi anii ăştia...

— Îngheţata, ciocolata !

— Pizza cu pepperoni !

— Hot dogs ! Cartofi franţuzeşti !

— Bere şi plăcinte !

1 Personajul principal din serialul **Războiul Stelelor.**

2 Alt personaj din acelaşi serial, întruchiparea principiului răului.

— Puştiul meu trebuie să aibă acum şaisprezece ani. Probabil că şi conduce maşina.

— Nevastă-mea. Mă întreb dacă a rămas.

— Cum mai e viaţa pe acolo ? În lumea cealaltă ?

Rambo şovăi.

— Ei ? făcu Banks. Ce s-a întîmplat ?

— Nimic !

Rambo nu se putu convinge să le spună. Ar fi fost prea mult deodată. Ar fi fost păcat.

— Acasă ? E ca de obicei, îi minţi el. Minunatele State Unite nu se schimbă niciodată.

— Haide, bătrîne, trebuie să se fi schimbat cumva.

— Da, bineînţeles, într-un fel. Acum e preşedinte Ronald Reagan.

— Ronald... ? Stai puţin. Doar nu vrei să spui că-i chiar actorul de cinema.

— Ba da, şi în ciuda durerilor, Rambo nu se putu abţine să nu rîdă. Chiar omul din **O zi în Valea Morţii** [1].

— Ah, Dumnezeule mare !

— Da, şi eu am zis aşa de multe ori.

Şi lui Rambo nu-i veni la îndemînă să le spună că Vietnamul urma să-şi schimbe numele în Nicaragua. Sau că melodia lui John Lennon **Daţi o şansă păcii** fusese înlocuită cu zăngănitul săbiilor. Şi poate de aceea sabia laser a lui Luke Skywalker devenise atît de populară în ultima vreme. Tabloul purificat al războiului. Şi dacă ţi se tăia mîna, nu era nimic, ţi se punea alta mecanică la loc. Dar numai în filme. Da, John Wayne, Ronald Reagan, filmele ! Nu, nu era în stare să le spună despre Nicaragua. Ar fi fost prea mult. Afurisit de mult.

1 Film în care a jucat Ronald Reagan.

În vreme ce fluviul Mekong se făcea tot mai larg în faţa lui, Rambo văzu un punctişor în aer, dincolo de apă.

22

Murdock îl expedie pe operatorul radio din hangar.

— Mă descurc eu şi singur cu microfonul. Tu uită-te pe cer şi vezi cînd apar.

Îndată ce operatorul ieşi din hangar, Murdock luă microfonul :

— Căpetenia Haitei către Ciocan. Cînd un elicopter neidentificat, repet, neidentificat traversează Fluviul Mekong pe teritoriul Thailandei, îţi ordon să-l dobori ! Te îndrepţi apoi spre locul unde se va prăbuşi şi tragi rachetele care ţi-au mai rămas în epavă. Să nu existe supravieţuitori ! Ai înţeles, Ciocanule ?

Vocea lui Ericson suna tare ciudat prin interferenţele frecvenţei.

— Ăăăăă, sir... nu prea vă aud bine.

— Ce tot spui acolo ? Recepţie.

23

— Păi... ăăă, mormăi Ericson la microfonul elicopterului, am o problemă, mi-a intrat ceva în ureche...

La ureche avea ţeava unei arme, un M-16 aflat în mîna lui Trautman. În spate, Doyle zăcea inconştient întins la podea. Tenda sub care se ascunsese Trautman între lăzile de muniţii era dată la o parte. Trautman lipi şi mai tare ţeava automatului de

urechea lui Ericson şi se aplecă să închidă aparatul de transmisie.

— Ericson, ia spune-mi, nu vrei tu mai degrabă să te ocupi de un charter pe undeva prin sudul Franţei ?

Prin plexiglasul parbrizului văzu în faţă elicopterul nordvietnamez. Şi pe Rambo, plin de sînge şi schimonosit de durere, la comenzile aparatului. Dar şi Rambo putea vedea în interiorul Agustei — Trautman era sigur — pe comandantul său cu automatul la tîmpla lui Ericson.

Şi cu demnitatea unor adevăraţi profesionişti — Trautman respira totuşi cu dificultate — cei doi dădură din cap în semn de recunoaştere.

Rambo, te iubesc !

24

Fără să mai ia în seamă locul marcat pentru aterizare, Rambo intră cu elicopterul drept în hangar, îl făcu să penduleze într-o parte şi-n alta şi, în cele din urmă, aterizează. În vreme ce medicii şi pompierii dădeau buzna înăuntru după elicopter, Rambo coborî pe trapa deschisă, în braţe cu mitraliera cea grea, M-16, cu o expresie atît de cruntă că toată lumea se trase la o parte cuprinsă de panică. În afară de un medic ce se uită în interiorul elicopterului şi rămase cu gura căscată cînd văzu atîta sînge care încă se prelingea pe jos. Tot corpul lui Rambo era plin de sînge. Şi lăsă în urma lui o dîră însîngerată.

În faţa hangarului aterizează şi celălalt elicopter, Agusta.

O echipă de militari dădu buzna cu automatele îndreptate spre Rambo, acesta auzi de afară o voce

tunînd prin megafonul elicopterului Agusta, vocea lui Trautman :

— Armele jos ! Repet ! Lăsaţi armele jos ! Ordin al unui colonel care nu mai ştie de glumă !

Rambo se întoarse, se uită afară, spre celălalt elicopter. Trautman stătea în uşa deschisă a acestuia cu mitraliera grea îndreptată spre militarii înarmaţi.

Şi în privirile lui Trautman citi totul. La Saigon, în 1968, petrecuseră o seară împreună la un bar. Trautman îi spusese :

— Am două fete. Sînt fericit că-s fete. Le iubesc. Şi n-aş fi vrut să am alţi copii, crede-mă. Dar dacă aş fi avut un fiu, aş fi vrut ca acela... să fii tu.

Iar Rambo îi răspunsese :

— Taică-meu a fost un beţiv şi-o bătea pe mama. Am fost fericit să scap de-acasă şi să intru în armată. Dar dacă aş fi avut şi eu parte de un tată ca lumea aş fi vrut... să fiţi dumneavoastră.

Iar acum, schimbînd între ei o privire scurtă, se înţeleseră deplin. Avea încuviinţarea lui.

Se răsuci brusc, cu mitralieră cu tot spre instalaţiile de radar, radio, computere. Apăsă pe trăgaci. Reculul îl făcu să se cutremure. Toate sărăciile acelea se pulverizară la naiba, la fel ca în lagăr. Consolele explodară, computerele se dezintegrară, ecranul radarului fu atomizat. Simţi o mare satisfacţie. Dar nu îndestulă. Nu îşi ostoise nevoia de revanşă.

Se întoarse şi îndreptă arma spre Murdock care se lipise de un perete. Mergînd spre el, Rambo simţi că turbează. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Şi acum tu ! urlă el. Tu ! Tu eşti răul ! Din pricina unor perverşi ca tine am fost trimis în Vietnam prima oară. Şi a doua oară. De ambele dăţi m-ai trădat. Nici prima dată nu m-ai lăsat să mă întorc victorios. Şi ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, fir-ar să fie, ca să mă împiedici s-o fac şi a doua oară. Şi-am izbîndit, aşa-i ?

Muşchii gîtului i se încordară atît de tare că aproape nu mai putea sufla.

— Stai, scînci Murdock şi se trase şi mai înapoi. Să nu mă confunzi pe mine cu tipii care dau ordinele. Eu sînt doar un intermediar. Sînt...

— O sculă ! îi aruncă Rambo, înaintînd spre el cu mitraliera pregătită. O sculă afurisită. Şi cu scula asta uite ce aş vrea eu să fac...

— Nu, stai, aşteaptă, şi Murdock se poticni retrăgîndu-se şi mai mult din faţa lui. Trebuie să..!

— Ce ?

— Trebuie să-mi dai voie să-ţi explic.

— Explică de ce indivizii de teapa ta şi politicienii care nu ştiu decît să dea ordine ar pune la cale mult mai puţine războaie dacă ar trebui să le poarte ei personal !

— Da, bine, voiam... — Murdock se refugie speriat într-un colţ — dacă aşa spui tu. Stai, aşa cum spui, orice zici tu...

— Atunci n-am de zis decît atît !

Şi Rambo ridică mitraliera, o îndreptă cu ţeava spre Murdock, şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi doar un ţăcănit sec.

Murdock se scăpă în nădragi.

Mizeria aceea gălbuie se scurse pe cracii nădragilor, făcînd o baltă pe podea.

— Acolo mai sînt încă mulţi oameni de-ai noştri, îi spuse Rambo. Să te duci să-i găseşti ! Dacă nu am să te găsesc eu pe tine. Şi atunci, poate, la urma urmei, se va sfîrşi şi acest război.

Rambo aruncă mitraliera pe jos, se întoarse și se îndreptă spre ușa hangarului.

Spre Trautman.

25

Se opriră unul în fața celuilalt și se uitară în ochii celuilalt.

— În Statele Unite, la închisoare, te-am întrebat ce dorești, îi aminti tatăl său acum. Îți aduci aminte ce mi-ai spus ?

Rambo încuviință din cap.

— Voiam ca cineva să-mi spună...

— Da, am să-ți spun eu. John, ai avut dreptate să procedezi așa. Ai avut dreptate. Și cred în ce spun.

Rambo simți că nu mai poate respira.

— Și acum ? îl întrebă Trautman.

— Nu știu.

— Vrei să te însoțesc ?

— Da. Vreau... Dar nu chiar acum, și-i veni să vomite din pricina tuturor celor îndurate, din pricina sentimentelor care-l încercau.

— Te înțeleg. Te las atunci. O să ai nevoie și tu de niște medici. Dar crezi că...

Rambo așteptă să audă ce spune.

— Crezi că în fine totul s-a isprăvit ?

— După ce-am trecut și a doua oară prin ce-am trecut ?

— Dar, de data asta, ai învins. Și dacă există dreptate pe lumea asta...

Rambo așteptă din nou să audă ce avea să zică.

— ... pentru ce-ai făcut o să primești încă o Medalie de Onoare. Nu s-a mai întîmplat niciodată una ca asta.